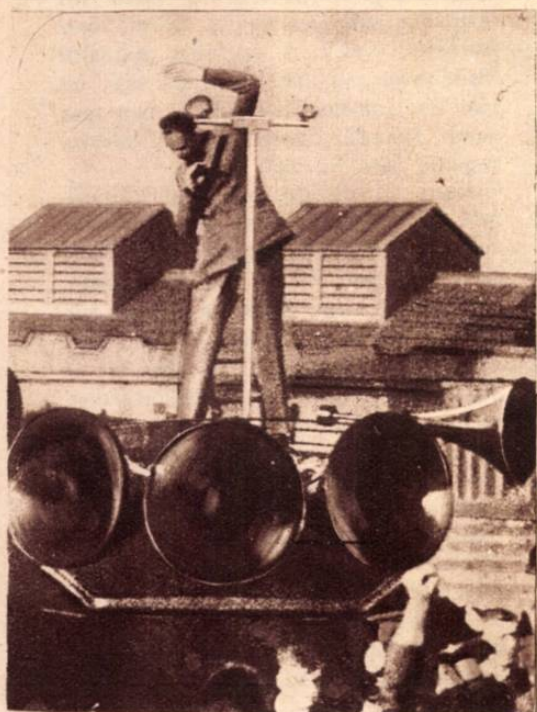

Aventura lui Sir Mosley și norocul unui reporter

↑
Piatra îl lovește pe Sir Oswald Mosley. Megafoanele dela picioarele sale au amuțit.

SIR Oswald Mosley, șeful fasciștilor englezi se află la tribună. Megafoanele transformă glasul lui în mugetul elementelor naturii. Fiecare cuvânt plesnește văzduhul, care se încinge de entuziasmul oratorului. Mulțimea se cutremură sub bubuitul neîntrerupt al cuvintelor, cari pornesc din megafoane, ca obuzele din guri de tun. Numai reporterul fotograf rămâne „ne-

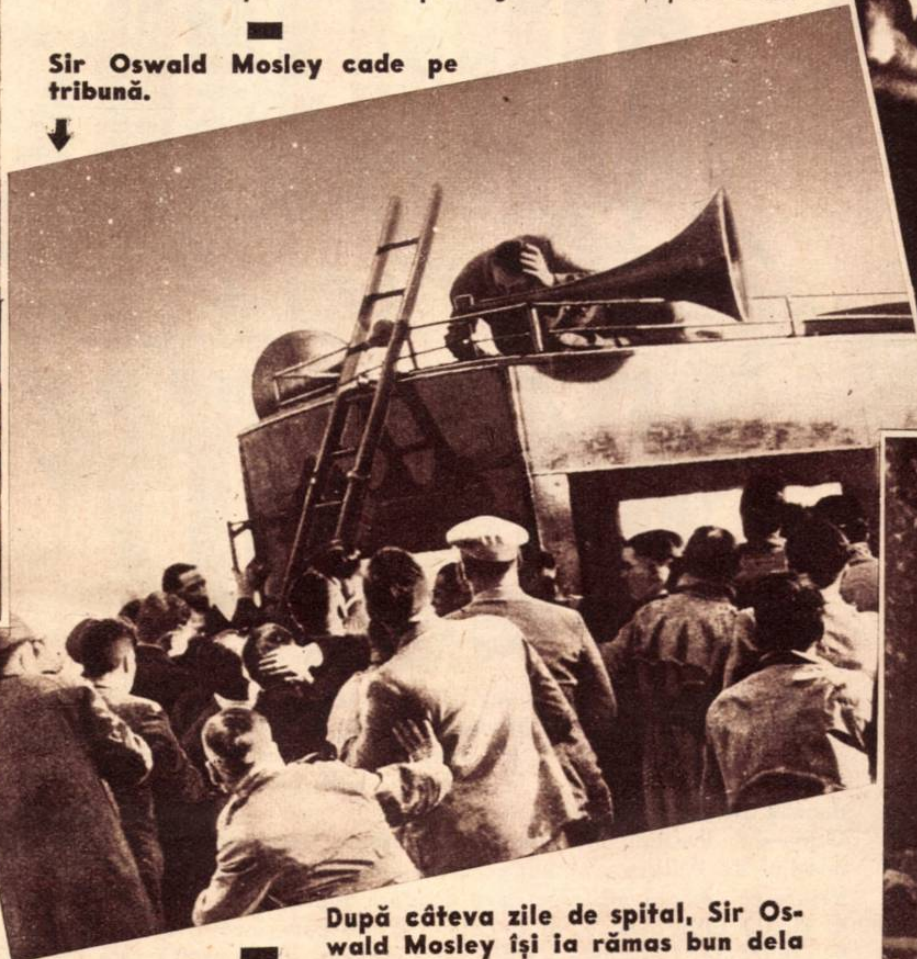
Oratorul e transportat de partizani. ➔

muritor și rece”. Pentru el, oratorul și mulțimea sunt actorii unei piese, din care el trebuie să prindă momentele interesante. În timp ce mulțimea se frământă, reporterul aprinde în obiectivul aparatului său luminile curiozității.

Și în timp ce elegantul Sir Mosley zugrăvește paradisul lumii, construite după ideile sale, o piatră zboară din mulțime. Legile balistice sunt în luptă cu legile elocinții. Piatra și-a ajuns ținta. Dar victoria e a reporterului, care a surprins momentul.

Sir Oswald Mosley e lovit la cap. Megafoanele amuțesc. Balaarii

↓
Sir Oswald Mosley cade pe tribună.

După câteva zile de spital, Sir Oswald Mosley își ia rămas bun dela infirmiera sa.

urlători și-au mușcat limba. Sir Oswald Mosley cade. E prins de partizani cari îl duc la spital.

Reporterul fotograf, cu ochiul crunt și nemilos de sticlă, râde sarcastic. Ziua de astăzi rămâne o dată istorică în cariera sa.

Mici sfaturi Scherk

Vă va iubi mai mult doamnă, dacă-l scăpați de tortura cotidiană, de după ras. Oferiți un flacon de Tarr, care suprimă usturimea rasului, netezește pielea și-l ferește de infecții. Tarr face rasul o adevărată plăcere! Tarr este un puternic desinfectant. Calitățile sale antiseptice și microbicide sunt extraordinar de eficace. Tarr distruge nu numai focarele de bacterii după obraz ci și evită formarea puroiului verde și galben, cauza acnelor, punctelor negre, furunculilor etc. dacă este întrebuințat regulat după fiecare ras. O piele sănătoasă până'n adâncul porilor și perfect curată se obține numai cu Tarr. Flăcoane a lei 51, 72 și 129.

O pudră superbă

minunat parfumată, fină ca atomul și invizibilă, este pudra Mystikum. Superioară tuturor celorlalte prin puritatea și finețea ei, are o aderență perfectă care vă va încânta. Pudra Mystikum este fabricată din materiile cele mai pure. Cutii a lei 35, 75 și 130.

Machilajul natural

caracterizează femeia elegantă. Si Dvs. veți reuși, să fiți «naturală» întrebuințând fardul «Mystikum» Scherk - care aderă perfect dându-vă acea nuanță veritabilă pe care bărbații o apreciază atât de mult. Cutia lei 70.-

Loțiunea de față Scherk

Scoala FRUMUSEȚII

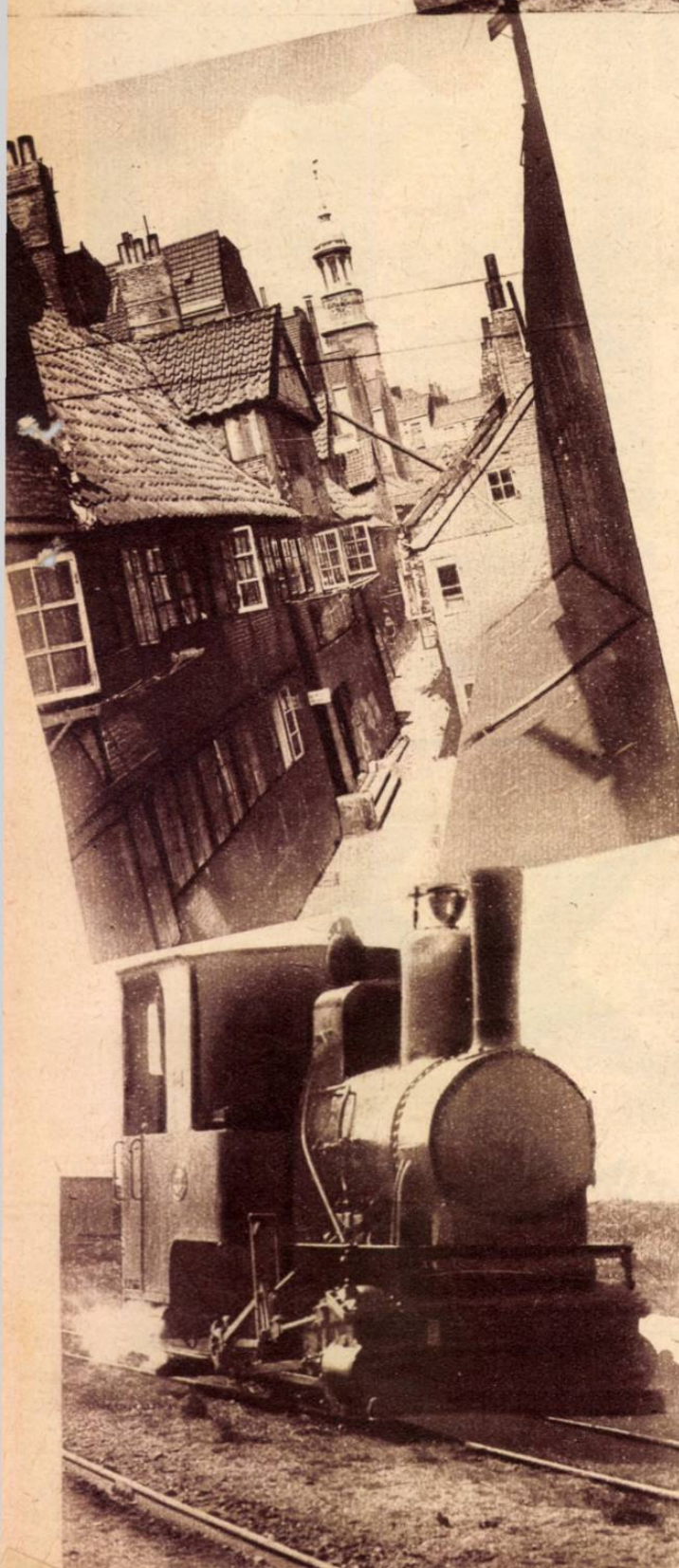
Începeți cu baza fundamentală a înfrumusețării: stergeți obrazul intens cu loțiunea de față Scherk! Pe urmă citiți cărticica atașată flaconului, care zice: numai pielea curată până în adâncul porilor vă face frumoasă, și frumoasă puteți deveni îngrijindu-vă zilnic cu loțiunea de față Scherk.

Flacoane a Lei 62" 103" 164" 300" 475"

SCHERK PARIS-BERLIN-NEWYORK

TRAGEDIA GLOBULUI PĂMÂNTESC

A GONIA înceată a unui ținut întins, sugrămat de strânsoarea vicleană și necruțătoare a mării, care-l macină, pătrunde în el, se strecoară, își deschide calea în adâncurile sale: iată drama care se desfășoară în totdeauna colo sus, pe țărmurile germano-daneze ale Mării Nordului.

Ogoarele, livezile, în această îmbrățișare monstruoasă, se prefac în mlaștini de culoare plumburie; orice semn de viață se șterge: moartea netezește câmpul mișcător care acoperă toată ruina.

O sfoară subțire de țărm și câteva insule care încetul cu încetul sunt, la rândul lor, înecate—atâta mai rămâne din această țară mare și bogată, despre care vorbesc cronicile Evului Mediu depe timpul lui Waldemar al II-lea.

Astfel, după ce părăsiți Usum, orașul cel mai important din Schleswig-Holstein-ul apusean și stațiune balneară, destul de frecventată și vă suiți pe puntea vaporului care face cursa regulată la aceste insule, vi se pare, la început, că plutiți în mijlocul unei câmpii întinse, într'un ținut unde pământul și marea s'au amestecat așa cum vor fi fost la începutul lumii. E oare marea sau e tot uscatul?

Tipățul goelanzilor sfâșie văzduhul. Turme de capre trec pe un pământ plin de apă. Case singuratece, acoperite cu paie. Silueta unui far. Crucea unei biserici. O moară cu aripi leneșe. Nimic alta. Ultima urmă de vegetație se pierde încetul, sub cerul cenușiu, cu nouri grei. Țarina se

topește încetul cu încetul, într'un lac întins, care dispare la rândul său, în marea depărtată, în fața unei perdele de ceață, de culoarea cenușei. E un ținut plin de curse, nisipuri mișcătoare, unde apar, din timp în timp, gospodării asemenea unor corăbii care au scăpat de innec. Șanțuri cari par niște nevinovate pâraie, se strecoară ici și colo: sunt rani săpate de apă, cari nu se vor vindeca niciodată și pe care furtuna și fluxul le măresc fără încetare. În timpul refluxului poți ajunge până la aceste pâraie mici, numite în ținut „halligen” dacă știi să-ți socotești bine timpul. Miraj, rând pe rând, vizibil și invizibil, albastru trandafiriu sau liliachiu, după oră, insule ale „viselor plutitoare”, cum le-a numit Theodor Storm, poetul acestei regiuni, țara fiorului.

Ceeace se găsește aci sunt rămășițele vechii Frise, ținut slab, fără rezistență, pe care marea îl sugrumă și-l stăpânește, ca un vis de groază, și din care, fără milă, ea smulge bucăți, cu toată puterea valurilor sale. Digurile, de altminteri, nu servesc la nimic, căci marea isbutește întotdeauna să le sfărâme. Astfel, un pământ fertil și populat s'a schimbat în mlaștini sterpe. Au dispărut orașe, pentru totdeauna. Drama continuă.

Insula Sylt, de pildă, cea mai mare dintre toate — patruzeci de kilometri lungime și doisprezece lățime — e lovită, fără încetare, de valurile apei: țărmurile insulei s'au retras cu patruzeci de metri, în mai puțin de 15 ani.

Și cu toate acestea, Westurlund-pe-Sylt e o plajă populară, foarte frecventată și azi, acoperită de dune și ale cărei faleze se mută fără încetare. Dar din partea locuitorilor, nici urmă de părăsire sau de ură pentru acest pământ vitreg. Micul drum de fier, ce pare o jucărie de copil și pe care băștinașii îl numesc, în derădere, „Sylt-Express”, gonește dela un capăt la celălalt al insulei; biserica are bănci de brad bine lustruite, și mulțime

de exvoturi înduioșătoare de-ale marinarilor sunt atârinate pe pereții albi; casele sunt curate, cu un confort rustic și primitoare, acoperite de verdeață, ca și când ar voi să se apere de scarta ce le așteaptă.

Pământul din Föhr, din Pellworm, din Suderog, din Amrun, se licheface asemenea acelor ținuturi blestemate din mitologia antică, prefăcute deodată în pustii de sare; iar valurile îl iau, fâșie cu fâșie.

Mai puțin de zece ani, pământul a fost astfel nevoit să dea mării peste 530 hectare. Pe insula Hooze, altădată destul de întinsă trăiau 150 familii; astăzi s'a redus numărul acesta la 20. La începutul secolului trecut, în insula Bordmarch, erau 500 oameni; astăzi nu mai sunt decât 80.

Hallig Haben măsoară, în 1900, paisprezece hectare, astăzi s'a redus la șase. În zece ani nu va mai fi.

S'a studiat proiectul de a ridica zăgazuri, dar s'a ajuns la încheierea că și dacă s'ar fi isbutit, marea, în opera ei de distrugere, ar fi întrecut pe oameni.

Au rămas celebre câteva date 1751, 1825 și 1916 când refluxul a transformat brusc înfățișarea acestui ținut condamnat. Uneori, vaporul, în călătoria sa dela o insulă la cealaltă, se oprește deodată, ca și când un monstru ar fi apucat, pe furiș, elicea: ea s'a vârit în nisipul mișcător. Dacă în acest moment, marea e în timpul fluxului, vasul se va elibera singur, dacă, dimpotrivă, e refluxul, el se va afunda din ce în ce mai mult, și, curând, va apărea desvelit, asemenea unei ruine, peisagiu lunar, înconjurat de nisip, cât se vede cu ochii. Acest pământ, aceste insule, cari pluteau în jurul călătorului cu câteva clipe înainte,

și înalță acum tot trupul lor mâncat de ape. Hallig Sudfall, care poate fi ușor vizitat când marea e scăzută, e o limbă de pământ îngustă, în mijlocul mocirlei, adevărată oază, smălțată cu flori de câmp. Pe țărmurile sale, vitele pasc liniștite. În mijloc o singură casă pe spinarea înălțată, care se înfățișază asemenea unei movile, tăiată în unghiuri drepte. Aceasta e cetatea omului, refugiul său, singura sa armă împotriva mării. Pe spinarea de pământ, case se ridică chiar în timpul furtunilor, când insula întreagă e cuprinsă de valuri.

În asemenea clipe, creasta de pământ, — „warf”, cum se numește — ia forma vagă a unui monument funerar, simbol al pământului învins, frânt, doborât de puterea năvalnică a oceanului. Nimic nu se schimbă în înfățișarea generală, când familia care locuiește pe una din aceste insule, e nevoită să-și părăsească casa depe creastă; părăsită de oameni, ea rămâne singură și goală și încetul cu încetul, e „dizolvată” de valuri, călăi orbi de o pildă grozavă de ceea ce înseamnă nepăsarea naturii, dreaptă și nedreaptă, binefăcătoare sau crudă.

* * *

În asemenea condiții, ne putem întreba dacă Danemarca nu va fi într-o zi ruptă din continent, sau dacă nu cumva va dispărea cu totul.

S'ar putea bănuia aceasta, căci omul nu mai poate face nimic pentru apărarea și siguranța sa, față de puterile cari lucrează în adâncul pământului. E răzburarea firii, de atâtea ori domesticită de om.

FERDINAND REYNA

TINEREȚEA LUI PUȘKIN ÎN FILM

Cu prilejul centenarului lui Pușkin, studiourile rusești au făcut un film al tinereții aventuroase a marelui poet. Filmul înfățișază cele mai importante momente din această tinerețe.

„Tinerețea lui Pușkin”, a fost reprezentat la Paris și în toate marile centre ale Europei, unde a cunoscut primiri entuziaste. Încă din școală, Alexandru Pușkin s'a detașat din grupul celorlalți colegi ai săi, dar nu le-a atras invidia pentru geniul său, ci numai simpatii. Peripețiile cursurilor pe care le-a urmat el la Tsarskoe Selo, pe cari dealtfel le-a însemnat magistral în faimoasa sa odă, Amintiri despre Tsarskoe Selo, sunt de un romantism cuceritor. Cursurile dela Palatul imperial formează una din cele mai interesante epoci din viața lui Pușkin. Aci au ieșit la iveală toate dedesubturile gândurilor sale, aci s'au format lucrările literare de genială inspirație, de mai târziu. Viața lui Pușkin apare astfel ca cel mai real roman, cea mai pasionantă și emotivă povestire pe care și-ar fi putut-o imagina vreun scriitor. Viața lui Pușkin prezintă momente de o varietate atât de captivantă, tragedii sufletești atât de impresionante și sbucium sentimental atât de dureros, încât ideea studiourilor rusești de a transpune în film cu prilejul centenarului, toată existența marelui poet rus, este admirabilă.

Regisorul filmului este Arcadie Narodnikii, care s'a priceput să realizeze de minune atmosfera romantică din tinerețea lui Pușkin. Realizarea este acompaniată de muzica lui Jury Cociurov, care contribuie la crearea atmosferei.

În rolurile principale apar Valentin Litowsky, Wladimir Gardin, L. Mazin.

Premiera filmului „Tinerețea lui Pușkin” are loc astăzi pe ecranele cinematografele Capitol și Roxy.

Publicăm în această pagină două fotografii sugestive din acest film de mare artă al studiourilor ruse.

Copiilor le place KOLYNOS

Crema dentară anti-septică, pe care o recomandă dentiștii

INUTIL de a-i încanta — copiii acceptă cu ușurință de ași spăla dinții cu Kolynos. Le place gustul agreabil și proaspăt.

Dentiștii recomandă Kolynos în special pentru copii, din cauza proprietăților sale antiseptice. Ei știu că Kolynos menține dinții curați și că-i protejează de acțiunea germe-

nilor periculoși cari produc decolorarea și caria.

Copiii Dv. să întrebuințeze Kolynos dimineața și seara. Este un produs foarte economic, căci nu trebuie decât jumătate din cantitatea unei paste de dinți ordinare — un centimetru pe o perie uscată, este suficient.

Iluminați zămbetul Dv. cu Kolynos

Economisiți, cumpărând tubul mare

POMI FRUCTIFERI

Arbori pentru străzi, șosele și parcuri, arbuști floriferi, brazi, trandafiri, vițe altoite etc., de calitate superioară, furnizează: **Pepinierele ȘTIRBEY — Buftea** Reprezentanta generală în București II, Strada Banului 2 Catalog gratuit la cerere.

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

B-dul Carol 57 fost 39. D-NA Dr. M. RABINOVICI. Telef. 3.52.73 dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pis-trui, coșuri etc. Ingrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea radicală a părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice. Cons. 10-12-3-7. Se aplică masca „Hollywood”. Miercuri informațiuni gratuite.

Togal

contra

reumatismului

Sigur vă veți vindeca de
Reumatism | Nevralgii
Gută | Răceli, Gripă
Sciatică | Durerii de cap

luând tablete Togal. Dacă peste 7000 de medici și-au exprimat în scris aprecierile lor cele mai elogioase asupra Togal-ului, puteți să-l întrebuințați și Dv. cu toată încrederea. Insistați deci asupra Togal-ului. La Farmacii și Drogerii. Lei 52., 130.- (și Lei 12.-).

INSTITUT COSMETIC MEDICAL

Sub conducerea unui medic dermatolog și unei doctorițe din Berlin.

Indepărtarea definitivă a părului de prisos prin diatermie. Ingrijirea medicală tenului și trupului etc.

Str. Brezoianu 9 III Telefon 35922

Citiți:

„MAGAZINUL”
revista publicului select

CÂT TIMP PUTEM TRĂI FARA HRANA?

JACKSON WHITLOW DIN TENNESSEE A ȚINUT UN POST — FIINDCĂ ZICEA CĂ „AȘA PRIMISE PORUNCĂ DELA DUMNEZEU” — TIMP DE 51 DE ZILE. EXISTĂ DOVEZI CĂ STOMACUL POATE RĂMÂNEA GOL PÂNĂ LA PATRU LUNI, FĂRĂ CA INDIVIDUL SĂ MOARĂ.

A cum câteva săptămâni Jackson Whitlow un muntean din Tennessee (Statele Unite) a primit, ceea ce el numește poruncă dela Dumnezeu, să nu mănânce până la noi ordine. Și se pare că vreme de 51 de zile el nu s'a mai atins de vreun aliment, luând doar din când în când câte o înghițitură de apă. În cele din urmă, primind deslegare de sus, să termine cu postul, el sorbi un păhărel de vin, făcut în casă. În ziua următoare, luă o farfurie de supă de veveriță și încetul cu încetul reveni la alimentația normală. Deoarece Whitlow a fost împins la acest post de motive religioase, nu-i putem pune buna credință la îndoială și putem fi siguri că vreme de 51 de zile n'a mâncat absolut nimic. Acesta nu este însă cel mai lung post posibil.

Pentru a se menține în viață, omul nu are neapărată nevoie de obiceiurile trei mese pe zi, putându-se mulțumi la nevoie, cu o masă sau două pe săptămână. Dar trupul poate aștepta hrana chiar până la patru luni.

Din India ne vine vestea unui post de 132 de zile, întreprins tot din motive religioase, ceea ce înseamnă că trebuie să fi fost ținut cu toată strictețea.

Ilustrație dintr'o revistă new-yorkeză, de pe la 1880 înfățișând o vizită la Miss Mary Fancher, din Brooklyn, (New York), despre care se credea că de 13 ani trăia fără să mănânce.

În perioada de mare tensiune și frământare a Revoluției Irlandeze, Terence McSwiney și Joseph Murphy, aruncați în închisoare, la Dublin, au declarat greva foamei, supraviețuind respectiv câte 70 și 74 de zile, după care ambii au decedat.

Recent, Theodore Neuffer din Goldsboro, (Pennsylvania) s'a adăugat la lista celor morți, din cauza postului. După 18 zile de nemâncare, Neuffer muri. Această victimă nu s'a gândit atunci când a început greva foamei că avea 84 de ani și n'avea rezistența necesară pentru o asemenea încercare.

Dar dacă ar fi să nu ne ocupăm decât de acei cari au supraviețuit unui post îndelungat, avem un număr considerabil de cazuri cari depășesc cele 51 de zile ale lui Whitlow. Recent, în Rusia, un voluntar medic, a postit 60 de zile; nu însă din motive religioase, ci pentru a furniza medicinei date biologice.

O simplă înregistrare de cazuri-record, fără a se ține seamă de scepticismul savanților, ne-ar aduce pe listă minuni și mai mari. Cronicile vorbesc astfel de un individ, anume Hermolus, care-ar fi trăit 40 de ani numai cu parfumul florilor și ajutorul sfinților, fără să se atingă de mâncare.

În 1866, Miss Mary J. Fancher, din Brooklyn, (New-York), despre care se credea a fi înzestrată cu darul „clar-viziunei”, a început un post de 13 ani.

O revistă new-yorkeză din 1880 scria pe larg despre această grevă a foamei, arătând că ea nu afectase întru nimic sănătatea femeii. Miss Fancher fusese ținută în pat luni de zile, înainte de începerea postului, datorită unei serii de accidente. În această perioadă, căzuse într'o stare de transă, ce durase trei zile și după care — spunea ea — nimic nu-i mai putea aluneca pe gât. Dar știința modernă

privește asemenea cazuri ca absolut imposibile.

În privința postului de 132 zile, pe care l-a ținut un membru al sectei religioase Jain, anume Muni Shri Misrilalji, se

adept al postului. Abținerea sa dela mâncare este de obicei un protest împotriva vreunei măsuri politice a Englezilor. Dar dată fiind vârsta sa înaintată, Mahatma Gandhi nu-și prelungește niciodată greva foamei dincolo de trei săptămâni.

Albert Wolly, care și-a făcut din abținerea dela mâncare o profesiune, a început acum câțiva ani un post de 30 de zile, expunându-se îndărătul unei vitrine de sticlă, dar în a douăsprezecea zi, când o fetiță se opri înaintea sa, mâncând dintr'o prăjitură de ciocolată, Wolly nu mai putu răbda și sărind din cușcă, ceru de mâncare. Pe la 1890, d-rul Tanner primi 1000 de dolari, pentru un post, în cursul căruia urma să fie expus publicului. Dar el n'o putu duce astfel mai mult de 14 zile după care organismul său ajunsese într'un asemenea grad de anemie, încât se văzu silit să abandoneze.

Cu d-rul Tanner postirea profesională părea a fi luat sfârșit. Ea fu însă reactualizată, la Berlin, de către un german, anume Jolly, care vârindu-se într'un fel de dulap de sticlă, rămase acolo 42 de zile, pretinzând că nu se atinsese de niciun aliment, luând doar puțină apă și fumând nenumărate țigări. Dar Herr Jolly fu arestat la ieșire din închisoarea sa de sticlă, pe motivul că unele dintre țigările de care nu voise să se despartă fuseseră de ciocolată.

Dar indiferent dacă această acuzație a fost sau nu întemeiată, recordul de 42 de zile al lui Herr Jolly n'a rămas multă vreme nebatut. Alți doi indivizi s'au oferit, curând după aceea, la Berlin, pentru un post în tovarășie. Ei se numiau Otto Klein și Max Kramer. În acest caz nu se putu face do-

Mahatma Gandhi, care obișnuiește să ție câte un post îndelungat, oricâteori vrea să protesteze împotriva unei măsuri politice engleze, în India.

Portretele faimosului Dr. H. S. Tanner, care a făcut senzație în Statele Unite la 1880, declarând că va începe un post de 40 de zile, dar a trebuit să abandoneze după două săptămâni. Puteți vedea aci ce transformări a operat postul în înfățișarea sa.

manifestă însă mai puțin scepticism, deși nici aici nu avem o verificare științifică. Dorind să-și câștige coreligionarii, pentru ideea unirii într'o singură biserică, venerabilul personaj s'a abținut dela mâncare, mai bine de patru luni.

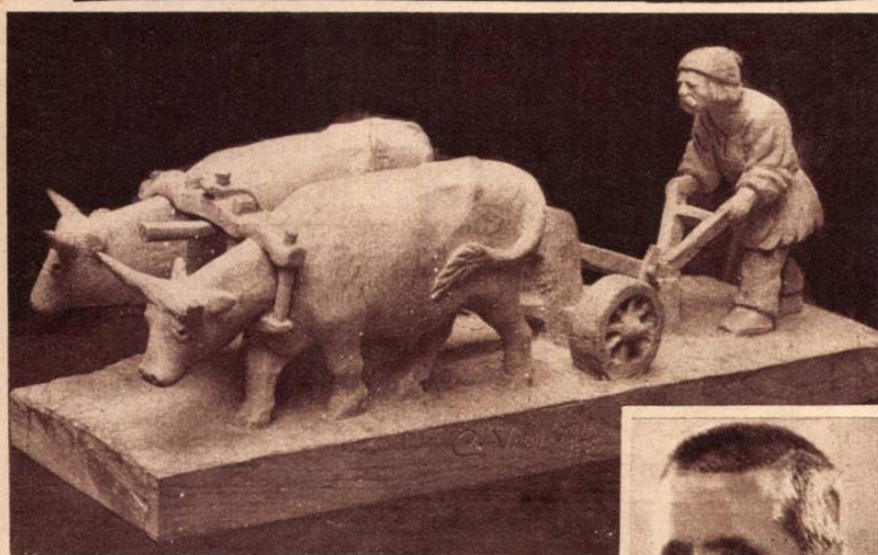
Mahatma Gandhi, leaderul spiritual al Indiei, este un alt

văda vreunei fraude, astfel că după cum pretindeau ei, postul a durat 45 de zile.

Iar în cele din urmă, un individ anume Adolph Glückman a făcut o grevă a foamei timp de 46 de zile, bătând recordul competițiilor de acest fel pe 1926. Acestei epidemii de posturi i-a urmat moda unei abțineri par-

țiale dela mâncare. Tot în anul 1926, o doamnă din aristocrația engleză, Lady Fisher, soția șefului suprem al amiralității britanice, a atras atenția presei pentru un așa zis post mai îndelungat, pe care l-a ținut într-o colonie, unde se practica un cult al sănătății. S'a văzut însă în urmă că membrii acestui cult evitau hrana solidă, ingerând în cantități mari, sucuri de diferite fructe.

Un caz similar a fost acela al tânărului Frank Trummer, care, închis anul trecut la Sidney, (Iowa) a vrut să facă greva foamei drept protest, împotriva arestării sale, pe care el o socotea o nedreptate. După 27 zile de nemâncare, Frank se îngărășă cu un kilogram și, dându-i-se drumul, plecă acasă foarte amărît. Ce se întâmplase? Șeriful isbutise să-și convingă prizonierul să bea zilnic câte o ceașcă de ceai, în care avea grijă să-i strecoare regulat câteva linguri dintr'un sirop de cereale, foarte hrănitor. Dar lăsând laoparte greșelile de felul celei de mai sus și înșelătoriile, trebuie să se știe că există unele persoane care pot trăi, fără hrană, până la 50 de zile și mai mult. Și e probabil că în anumite condițiuni ca: lipsa oricărei activități fizice, liniștea desăvârșită a spiritului și o vârstă înaintată, se pot ține posturi cu mult mai îndelungate.

EXPOZIȚIA SCULPTORULUI SĂTEAN C VASILESCU

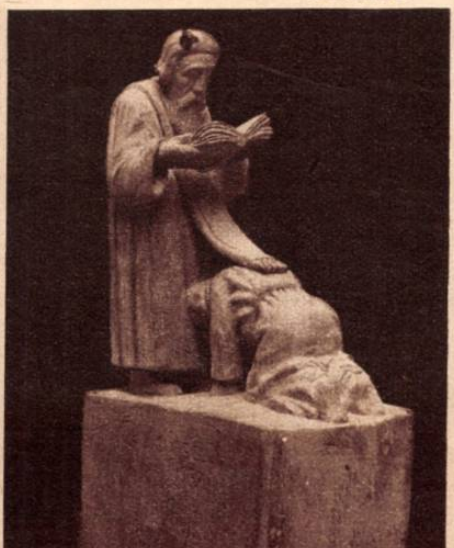

FORȚELE vitale de orice natură au venit totdeauna de la țară, de acolo unde neurastenia nu bănuie, ca prin centrele mai populate. O dovadă vie ne dă țărănul Constantin Vasilescu, care expune 29 de sculpturi în lemn — pline de expresivitate și caracteristice prin nota de humor sănătos ce le-a imprimat — în strada Momuleanu 46. Vasilescu s'a născut în 1889, în comuna Miroși-Teleorman și fără altă școală decât observarea naturii, a început — încă de copil — să modeleze în lut, apoi să sculpteze în lemn.

Abia în 1909, maestrul Costin Petrescu, fiind chemat să picteze biserica din Miroși, a aflat de acest talent, i-a cercetat lucrările și l-a îndemnat să plece la București, la școala de Belle-Arte. Treburile gospodărești nu i-au îngăduit însă această strămutare. Deaceea a continuat să lucreze și să-și exprime impresiile.

Din multiplele sale opere, expune acum numai 29, dintre care menționăm ca deosebit de reușite: *Capul lui Isus, încununat cu spini; La arat; Întâlnirea dintre Păcală și Tândală; Bisericoasa; Bătrâna păcătoasă la spovedanie; Cele două capre; Ofițerul călare; Bețivul; Cobzarul; Moșneagul cherchelit și Diblarul; Ciobănașul, etc. etc.* Această expoziție rămâne deschisă numai până la 10 Noembrie, putând fi vizitată zilnic între orele 11—1 a. m. și 4—6 p. m. Ea merită să fie văzută de amatorii de frumos.

DETESTE

**Două evenimente importante
în al șaptelea an**

Copilul începe școala și aproape în același timp apare și prima măsea, care nu se mai schimbă — a șaptea dela dinții incisivi. Ea este baza întregii denturi și menținerea ei în bună stare este extrem de importantă. Deaceea, prima zi de școală să fie totodată și ultima zi fără perie de dinți. Orice neglijență în îngrijirea dinților are urmări îndoite de rele, fiindcă afectează nu numai restul denturei ci și întregul organism. Părinți, dați sprijinul D-v. organelor școlare în lupta pentru igiena dinților, supravegheați îndeaproape copiii D-v., observați ca îngrijirea dinților să fie făcută cu regularitate și atențiune, dați D-v. înșivă un exemplu bun. Deaceea dimineața, dar mai ales seara,

**Pasta de dinți
Chlorodont**

"n'am decât un regret
să nu fi cunoscut
mai demult...
antinevralgicul
Testa"

LA FARMACII SI DROGUERII

MEDICII PRESCRIU NUMAI **BIRKENWASSER** CONTRA CĂDERII PĂRULUI

O CRIMĂ DUPĂ SISTEMUL AMERICAN

1. Romul Gabriel Kulda și Tokes Bela, cei doi criminali.

2. Cadavrul lui Goldschläger, înghesuit în coșul-cosciug.

3. Casa din strada Arhiducesa Ileana unde s'a făcut crima.

SĂPTĂMÂNA trecută, poliția Capitalei a isbit să lămurească o crimă făcută în împrejurări neobișnuite la noi.

În prima jumătate a lunii Octombrie, într-o noapte, morarul Ion Vereș din Chilieni, a fost trezit din somn de urletele câinelui. Ieșind afară din casă, a văzut în apă, lângă scocul morii, un coș mare, ce se vedea a fi nou și plin. Bucuros că-i vine asemenea peșcheș, Ion Vereș a scos coșul afară din apă, dar când l-a deschis a dat peste un om mort. Îngrozit a alergat să anunțe autoritățile.

Moara lui Vereș e pe apa Oltului, lângă Sf. Gheorghe. D. procuror Papadopol, din acest oraș, a venit să vadă mortul. A recunoscut în el pe Ionas Goldschläger, un negustor, care-i fusese chiriaș în casele din București.

Goldschläger fusese omorât în București, cadavrul băgat în coș și adus apoi cu un automobil la podul din Chilieni ca să fie prăvălit aci, în apă. Poliția a dat de urma automobilului și, cu ajutorul șoferului, de criminali. Au fost doi: unul Romul Gabriel Kulda, n'ar fi crezut nimeni că poate să facă o crimă pentru jaf, a fost funcționar prin Ardeal și, strămutându-se la București, ducea o viață înlesnită: locuia cu familia o casă frumoasă în strada Arhiducesa Ileana. Celălalt, Bela Tokes, e un om mai simplu și a fost în slujba lui Kulda.

Crima ar fi fost o crimă de rănd, o grozăvie, ca atâtea pe care le făptuiesc lepădăturile neamului omenesc, acei cărora ne rușinăm să le spunem semenii noștri, dacă n'ar fi fost situația pe care o avea în societate principalul făptuitor și toată grija pe care au pus-o cei doi ca isprava lor să rămână nedescoperită.

În America, unde se ivesc bandiți cari înspăimântă lumea cu isprăvile lor, s'a dat numele de crimă perfectă — „perfect crime” — fără de legilor făcute în mare taină, așa încât poliția să nu afle nici o urmă, care să arate că a existat un omor.

Așa trebuia să fie isprava lui Kulda și Tokes. Ei au ademenit pe Goldschläger în casa din str. Arhiducesa Ileana, având grijă să nu fie nimeni acasă, l-au ucis, prin sugrumare, fără niciun fel de armă, care să poată întămplător să-i dea de gol, n'au folosit nici măcar un laț; l-au băgat într'un coș pe care l-au dus la 250 km. de București, să-l arunce în Olt, într'un loc unde apa era adâncă. O săptămână dacă nu ieșea coșul din apă, sau nu se descoperea mortul, nimeni n'ar mai fi putut recunoaște pe Goldschläger, iar negustorul ar fi rămas dispărut, fără nici o bănuială asupra celor doi criminali.

Există însă o dreptate, mai presus de socotelile oamenilor...

4. Coșul-sicriu adus la parchetul din Sf. Gheorghe.

5. Câinele morarului care a făcut descoperirea lugubră.

6. Morarul arată locul de unde, împreună cu fiul său, a scos coșul din râu.

7. Podul spre comuna Chilieni, de unde s'a aruncat coșul în Olt.

Humor

SEMN DE RECUNOAȘTERE

Studentul A.: — De ce stai într'un picior?

Studentul B.: — Am întâlnire cu o fată. Acesta este semnul de recunoaștere!

— Să știi, Alecule, dacă plecăm de aici nu mai intrăm în nicio cârciumă!

— Bine înțeles că nu. Deaceia nici nu mai plecăm de aici!

Vasilică privește gânditor la unchiul său. În cele din urmă, îl întreabă:

— Spune, unchiule, adevărat că tu n'ai nevastă?

— Nu n'am Vasilică, dar de ce?

— Păi atunci, cine-ți spune ție ce n'ai voie să faci?

— Spune, domnule Mitică, ce iei: o ceașcă de ceai sau un păișor de cognac!

— Dece vă deranjați, doamnă? Dacă insistați, atunci primesc o ceașcă de cognac!

— Mă iertați, domnule, dar masa asta e ocupată.

— Așa? Nu face nimic! Poți s'o iei, adu-mi altă masă!

E FOARTE SELECTIV

— E selectiv aparatul ăsta?
— Formidabil! Să vezi, ieri a fost un quartet și am isbutit să elimin vioara, violoncelul și pianul și să aud numai fluerele flautului!

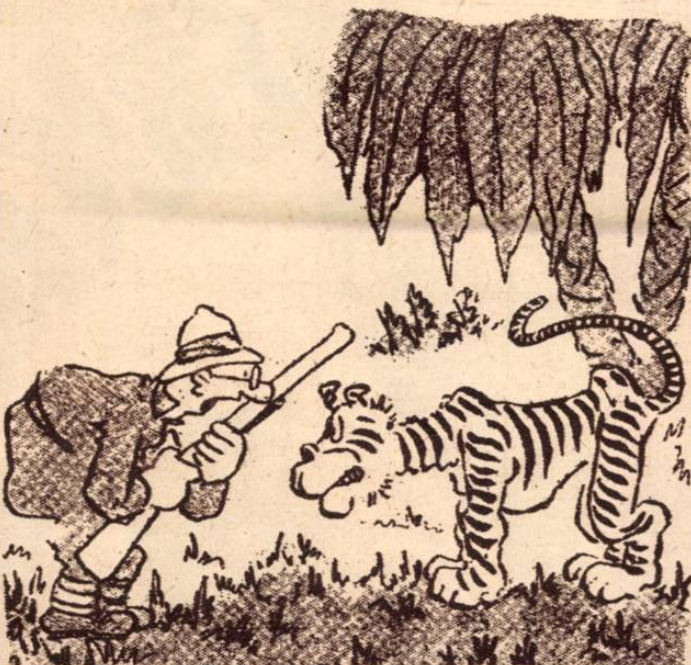
CĂSNICIE FERICITĂ

— Nu mă săruți decât când ai nevoie de bani!
— Păi ce nu-i destul de des?

DUPĂ TIMPURILE DE AZI

— Cum crezi, domnule director, că pot să ies pe scenă ca rege, într'un costum ca ăsta?

— O să meargă. Când vii în fața publicului introdu o frază în text, prin care să spui că supușii au rămas în urmă cu plata impozitelor!

LA VÂNĂTOARE

Vânătorul: — Marș de aici, nevastă-mi îi trebuie un tigră cu dungile de-a curmezișul!...

IN GRĂDINA ZOOLOGICĂ

— Mămică, de ce animalul ăsta are gâtul atât de lung?
— Asta e o girafă și girafele mănâncă frunzele de pe copaci.

— Dar de ce sunt copacii așa înalți?

— Pentru că altfel girafele ar trebui să se plece prea jos!

INTRE PRIETENI

— Dragă Mitică, grele vremuri am ajuns! Nu reușesc nici măcar să mai intru în ghiarele unui cămătar hrăpareț!

LA BAE, ÎN ANUL 1800.

— Ia uitați-vă la Lilly! Nu-i e rușine! Umblă decoltată de parcă ar fi iarna, într-o lojă la operă.

Faceți Dv. primul pas către FRUMUSEȚE

E atât de simplu acest pas care constă doar în degajarea epidermii Dv.! Cum și în ce fel? Curățind porii Dv. de orice impurități.

Săpunul Cadum vă va ajuta. Spuma sa emolientă, compusă din bășici mici, pătrunde ușor până în straturile adânci ale epidermii. Grație ingredientelor de frumusețe ce conține, ea dă țesuturilor o suplețe minunată, pielii un aspect fin și mătăsoș, accentuând farmecul Dv.

Colaborator al naturii, acest săpun minunat realizează tenul fermecător — „tenul Cadum” — care dă la milioane de femei o frăgezime pe cât de tinerească, pe atât de fascinantă. Si ați mai cumpănat, Doamnă, să încercați acest săpun atât de pur, atât de fin, atât de prețios pentru frumusețea Dv.? Nu!

Adoptați săpunul Cadum chiar de astăzi. O nouă tinerețe vă așteaptă!

Spuma cu bășici mari a unui săpun moale, obișnuit

Spuma cu bășici mici a săpunului Cadum (foarte uscat)

Lei 20 bucata

cel mai spornic

Savon Cadum

KHASANA

Rouge de buze

într'un tub elegant, confecționat dintr'un metal de calitate. Nu se șterge — rezistă intemperiilor, apei și sărutărilor. 6 nuanțe — pentru fiecare tip de frumusețe, nuanța potrivită, ideală.

Rouge de obraz

armonizează de minune cu rouge-ul de buze Khasana. În câteva clipe, rouge-ul de buze Khasana face să dispară paloarea feței, dându-i o înfățișare tinerească, o frăgezime încântătoare care farmecă și subjugă.

Aceste perechi iau lecții de sărutat. Profesorii sunt așezați în primul rând, la mijloc. În cazul de față, sărutul e mai mult înfrânarea, decât deslănțuirea dragostei.

RECORDUL e frate bun cu originalitatea. Fac parte din familia americană și sunt răsfațații vremurilor noastre. Europeanul vrând să adopte pe una din aceste odrasle americanești, a dat precădere originalității. E mai feminin și presupune mai mult gust. Americanul preferă reco dul. E mai puțin intelectual și cere mai multă efort fizică.

Astfel, America a rămas țara tuturor recordurilor, iar originalitatea e cultivată sub formele ei native. Care american nu are ambiția unui record? E o dorință care nu se avântă în imposibil. E suficient să depui o efort, care trece dincolo de comun și ai ajuns recordman. Trebuie să a înșă simțul măsurii și să știi alege recordul. E un elastic, pe care-l întinzi peste măsură, dar la un moment dat poate plesni.

AMERICANISME

Iadwiga Jedrzejowska, campioana de tenis a Poloniei, și-a scrântit un deget dela picior. Artiștii de cinema, Carola Lombard, Jack Denny și Fred Mc. Murrey își depun autografele lor, omagiale pe bandajul de ghips al polonezei.

Dar pornirea aceasta spre record e și un semn al formidabilei forțe a societății americane. Americanul plin de energie nu poate fi satisfăcut de mersul normal al lucrurilor. El vrea să sară dincolo de real, să înfrunte orice obstacole, să impună energia omenească, stăpâna lumii. Recordul american este eterna dorință a omului de a ajunge regele naturii. Din noianul de recorduri americanești se desprinde această năzuință a omului, în luptă cu forțele naturii.

BUENOS AIRES to NEW YORK
JAN. 1935 **22,000** MILES **SEPT. 1937**
THRU 13 COUNTRIES
MOTOR OIL

Trei argentinieni au bătut recordul drumeției. Într'un Ford bătrân, au parcurs 35.000 km. în doi ani de zile, parcurgând ambele Americi. Iată-i aici la New-York.

Biblioteca

Una din primele fotografii ale Măriei Sale Marelui Voevod Mihai, după ce a fost înaintat la gradul de sublocotenent. Ministerul aerului și marinei a dăruit M. S. Marelui Voevod Mihai, la 25 Octombrie crt., un automobil de marcă engleză, cu motor puternic, care a produs cea mai mare bucurie sărbătoritului. De aceea, s'a și

Desvelirea statuiei lui I. G. Duca, la Iași

Duminică, 31 Octombrie a. c., au avut loc la Iași, în prezența membrilor guvernului, a numeroși parlamentari și demnitari, mai multe solemnități, dintre care cea mai importantă a fost desvelirea monumentului lui I. G. Duca, fostul președinte al partidului liberal, ucis acum patru ani, în gara Sinaia. Pe lângă aceasta s'au inaugurat noile pavilioane și laboratorii ale Institutului Antirabic și s'a pus piatra fundamentală a Spitalului Muncitoresc.

Serviciul divin la desvelirea monumentului lui I. G. Duca.

Un sobor de preoți, în frunte cu I. P. S. S. Mitropolitul Moldovei, a oficiat...

D-nii Dinu Brătianu și Victor Iamandi desvelesc statuia.

D-l Dinu Brătianu, președintele partidului liberal, rostindu-și discursul.

D. Prof. Nistor, ministrul muncii, își rostește discursul la punerea pietrei fundamentale a Spitalului Muncitoresc.

(Foto Weiss și Foto Berman)

O glumă fără urmări serioase: un pahar de il-monadă turnat pe o rochie de mătase, fără să lase vreo urmă.

Vaca pleacă la imaj în elegante cizmulite, fabricate după indicații igienice, de către firma Dunlop.

CONTRASTELE TIMPULUI

Suntem practici și romantici, superstițioși și raționali. Sportivul dela volan, în costum aerodinamic poartă o amuletă la sân. Aliechin, geniul șahului ține la piept o pisică neagră — mascota lui. Ne folosim de ultimul cuvânt al științei medicale, dar nu renunțăm la sfaturi băbești, la ghicitul în cafea și la credința în zilele cu ghinion. Trăim veacul contrastelor. În Anglia, vacile au început să poarte cizmulite, pentru că s'a dovedit că tot felul de microbi se pot strecura prin rănile dela copite. Într'un singur an, economia Angliei a pierdut 14 milioane lire sterline, depe urma infecțiilor ucigătoare de vaci. Tot în Anglia se fabrică stofe imprimate cu o substanță numită Velan, care nu permite atașarea niciunui lichid. Și în contrast cu aceste perfecționări ale civilizației noastre, iată nostalgia omului modern, după romantismul vremurilor de odinioară. La o serbare din Roma, polițiștii defilează în costumele cavalerilor din secolul al 16-lea.

Polițiștii Romei în costumele istorice din secolul al 16-lea, la parada organizată cu prilejul unei aniversări.

Tenul Dv. va deveni mai frumos...

....dacă veți face ceva pentru întinerirea și tonificarea sa. Un mijloc excelent pentru obținerea unui ten delicat, tineresc și sănătos, e prin urmare masajul zilnic, pe care fiecare doamnă trebuie să și-l facă pianotându-și fața. Masajul se execută cu o cremă specială **Three Flowers Skin and Tissue Cream, Richard Hudnut** care regenerează celulele feței, exercitând un efect tonifiant asupra epidermei. Acest efect trebuie menținut și completat prin întrebuințarea sistematică a celorlalte patru preparate ale tratamentului de înfrumusețare **Three Flowers Richard Hudnut**, cari, folosite rațional, dau rezultate îmbucurătoare. Tratamentul de înfrumusețare **Three Flowers Richard Hudnut** este acela al doamnei moderne, care se îngrijește zilnic acasă, fiind simplu, și totuși complet.

RICHARD HUDNUT

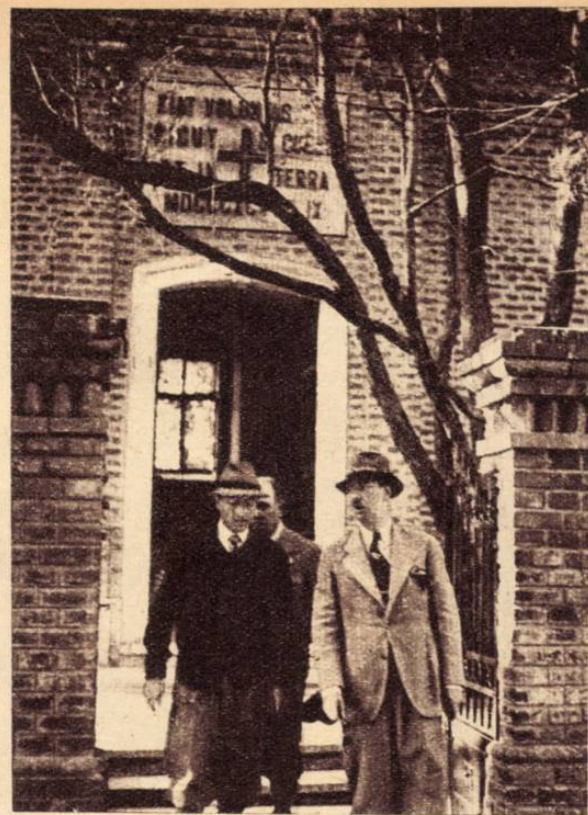
Three Flowers Beauty Treatme

PRIMUL INSTITUT COSMETIC MEDICAL

dul Carol 57 fost 39. D-NA Dr. M. RABINOVICI. Telef. 3.52.73 dermatolog specializată la Paris și Viena, tratează: negi, pistrii, coșuri etc. Ingrijirea feței cu hormoni și masaje pneumatice. Distrugerea radicală a părului de prisos. Slăbirea locală a corpului prin masaje electrice. Cons. 10-12-3-7. Se aplică masca „Hollywood”. Miercuri informațiuni gratuite.

M. S. Regele, Voevodul Mihai și d. Mitică Constantinescu, guvernatorul Băncii Naționale la vânătoarea din Chișineu.

Capela ridicată în memoria prințului Stanislau, ucis într'un accident de vânătoare. Pe frontispiciul ei se găsește această frază din „Tatăl nostru”: „Facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ”!

VÂNĂTOAREA e un sport nobil, pe care îl cultivă mai cu deosebire prinții și acei cari au domenii întinse. Am putea

spune chiar că la început a fost vânătoarea și mai apoi nobilimea, căci — mai cu deosebire, în Evul Mediu — nobili erau vânătorii dibaci și rășboinicii îndrăzneți.

Suveranul nostru este un vânător pasionat, nu numai prin tradiție, dar și prin dragostea Sa pentru natură, pentru sport și pentru viața plină de mișcare, în aer liber. El știe să însuflească această pasiune și fiului Său, Voevodul Mihai.

După serbarea solemnă dela 25 Octombrie, când Măria Sa Voevodul Mihai a împlinit 16 ani și a fost înălțat la gradul de sublocotenent, M. S. Regele a invitat pe iluștrii oaspeți, cari au participat la solemnitate: Prințul Paul al Jugoslaviei, Prințul Carol al Belgiei și Arhiducele Anton de Habsburg, la o vânătoare de fazani, în Chișineu (Județul Arad). Există aci un vechi domeniu de

VÂNĂTOAREA REGALĂ DELA ARAD

M. S. Voevodul Mihai și A. S. R. Prințul Paul al Jugoslaviei.

vânătoare, care aparținea familiei habsburgice. În 1895 s'a petrecut, în acest loc, o întâmplare tragică. Prințul Stanislau, fiul Arhiduce-lui Iosif, venise la vânătoare de mistreți. Pe când stătea la pândă, îi iese înainte o pisică sălbatică. Prințul, în așteptarea mistrețului, nu vrea să tragă, dar încearcă să lovească sălbăticiunea, cu patul puștii.

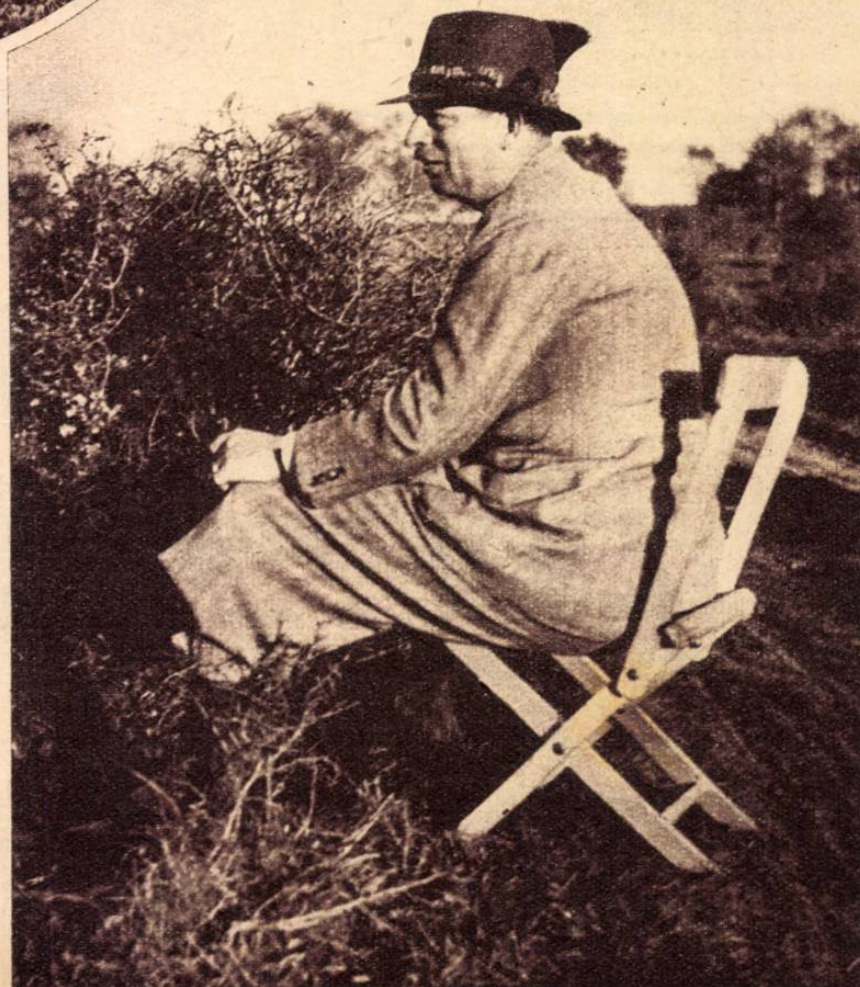
Tripiedele - bastoane în-trebuințate până acum de Suveranul și oaspeții Săi pentru odihnă în drumurile lungi, la vânătoare, au fost înlocuite cu scaune joase, pliante, mai confortabile.

Când a lovit, cum ținea arma de țevă, pușca s'a descărcat și plumbii i-au ciuruit trupul. Pe locul unde s'a întâmplat această nenorocire, s'a ridicat o capelă, pe care a restaurat-o, de curând, Regele nostru.

Până mai acum de curând, gonacii și hăitașii vânătorilor regale, porniau să caute vânatul cu căruțele. La vânătoarea de la Chișineu, pentru prima dată, căruțele au fost înlocuite cu autocamioane moderne și iuți.

O altă inovație au fost cornurile de vânătoare, care au răsunat pentru prima dată la vânătoarea dela Chișineu. Instrumentele acestea au fost dăruite M. S. Regelui de către președintele Beneș. În sunetul lor, vânătoarea devine mai impresionantă.

După această vânătoare, A. S. R. Principele regent Paul, a părăsit țara, iar ceilalți invitați au plecat pe alt teren de vânătoare. În aceste pagini, prezentăm o serie de fotografii luate la vânătoarea regală, de săptămâna trecută.

Gonacii și hăițașii sosesc la locul vânătoarei, cu autocamionul, nu ca până acum, în căruțele domoale. Este legea implacabilă a progresului, care nu cruță niciun domeniu.

La vânătoarea dela Chișineu-Criș, a participat M. S. Regele, Marele Voevod Mihai, AA. LL. RR. Principele regent Paul al Jugoslaviei, Principele de Hohenzollern, Principele de Flandra, fratele M. S. Regelui Belgiei, și d-nii general Ilasievici, ministrul apărării naționale, Mocsony, maestru de vânătoare; Mitiță Constantinescu, guvernatorul Băncii Naționale; baronul Halberg și aghiotanții regali colonel Filitti și maior Radu.

Ce a produs vânătoarea: câteva sute de fazani, iepuri și potârnicchi.

dimineată

KALODONT

și seară

KALODONT
CONTRA PIETREI DE PE DINȚI

**BOLNAVI
DE PLĂMÂNI**

Mii de persoane vindecate

BOLNAVI de PLĂMÂNI!

MII DE BOLNAVI VINDECAȚI

Cereți imediat cartea asupra

METODEI NOI de NUTRIȚIE,

care a salvat pe mulți. Această metodă poate fi adaptată oricărui regim și ajută a învinge repede boala. Sudoarea noaptea și tusea dispar. greutatea corpului se urcă, și o calcificare treptată oprește suferințele.

OAMENI SERIOȘI

ai științei medicale confirmă eficacitatea metodei mele, și sunt de acord cu întrebuintărea ei. Cu cât mai repede se începe cura cu atât mai bine.

GRATIS ȘI FRANCO

primiți cartea mea din care veți afla multe demne de știut.

Deoarece editorul meu trimite în total numai

10.000 bucăți gratis

scrieți imediat, pentru ca și Dv. să fiți printre primitorii fericiți.

Este suficient o carte poștală la adresa de mai jos:

Ernst Pasternack, Berlin SO, Michaelkirchplatz 13, Abt. Z.596

Aveți Palpitații?

Poate că digestia Dv. e cauza

Vi se întâmplă să aveți un junghiu la inimă însoțit poate și de palpitații? Vă lipsește respirația și vă simțiți indispuș fără cauze aparente?

Este mai mult decât probabil că nu inima este cauza, ci un exces de aciditate stomacală care produce aceste turburări. Acest exces dăunător de aciditate face să fermenteze alimentele și produce gaze care apasă inima.

O mică doză de **Magnesia Bisurata** va face să dispară aceste indispoziții în trei minute.

Magnesia Bisurata neutralizează excesul de aciditate și suprimă acritățile, apăsările, răgăielile și toate indispozițiile digestive. Cereți chiar astăzi dela farmacistul Dv. un flacon de **Magnesia Bisurata**.

**DIGESTIE ASIGURATA
PRIN
MAGNESIA
BISURATA**

De vânzare la toate farmaciile și drogeriile. Lei 75 flaconul mic sau în format mare economic, lei 110.

Dr. ELISABETA MOLNAR

MEDIC STOMATOLOG

Fost asistent la clinica universitară din Cluj

**BOALE DE GURĂ și
CHIRURGIE DENTARĂ**

Proteză, tehnică modernă, coroane de porțelan

București - str. Brezoianu, 29. Et. I

Consult.3—6

Telefon 46601

Misterul Femeii care NU ÎMBĂTRÂNEȘTE

Nici o cută sau zbărcitură la 45 de ani! Pielea netedă, clară, ca a unei fete... Pare minune, dar are o cauză științifică. Sunt efectele magice ale "**Biocelului**" — descoperirea uimitoare a Profesorului Dr. Stejskal de la Universitatea din Viena. "**Biocelul**" este prețiosul element natural întineritor ce trebuie să-l aibă orice piele netedă nezbărcită. El este conținut acum în fiecare borică de Cremă Tokalon, culoare roză, celebra Cremă de Paris. El hrănește și reține pielea pe când dormiți. Vă treziți arătând mai tânără din zi în zi. Cutele și zbărciturile sunt netezite.

Intrebuințați Crema Tokalon (negrasă) în timpul zilei pentru a face pielea proaspătă și clară — pentru a îndepărta bubulețele și ridurile veti. Veti arăta cu zece ani mai tânără și rămâneți tânără! Debarasați-vă de acest ten palid! Redobândiți-vă obrazul clar și ferm, mlădios și rotunjit, frumusețea copilăriei! Veti fi încântată de efectele magice ale celor două Creme Tokalon aliment pentru piele. De nu, vi se dă banii înapoi. — De vânzare la toate farmaciile, drogeriile și parfumeriile din țară.

Gratis: Orice cititor al acestui ziar poate obține acum o frumoasă cutie de lux conținând Cremă Tokalon (atât roză cât și albă) și diferite culori de Pudră Tokalon. Trimiteți 15 Lei în mărci poștale pentru acoperirea cheltuielilor (porto, ambalaj etc.) la adresa Serviciului Publicității TK., secția 6R București I. Str. 'Sf. Ionică No. 8.

FAPTELE SĂPTĂMÂNII

Adolescență regească

de parfumuri a florii adolescenței. Nici cu fondul zămos și fertil al maturității.

Adolescența e astrul aprins pe firmamentul vieții, roata de foc, în care toate spițele individualității, toate metalele, cari vor constitui viitoarea personalitate, sunt topite și fierb, ca lava dintr'un vulcan. Deaceia, grădina a fost, până acum, psihologiei să fixeze sufletul adolescentului în cadrul științei. Cu atât mai greu îi este pedagogiei să se apropie de acest astru incandescent, ca să-l muleze, după formele educației.

A educa un copil e o misiune grea, dar posibilă. A educa un adolescent înseamnă să torni lava clocotindă, în forme omenești, să transformi petalele pestrițe și miresmele florii, într'un fruct părguit. E o misiune grea pentru pedagog sau părinte și o experiență plină de peripecii, pentru adolescent.

Cu atât mai grea e problema pentru adolescentul al cărui destin e să fie conducător de oaste și de țară. Voevodul Mihai a împlinit 16 ani. În această zi, Măria Sa a fost înălțat la gradul de sublocotenent. La ceremonia înălțării în grad, Suveranul — părinte a accentuat în cuvântarea Sa: „Până astăzi ai fost un copil, — de acum înainte, pășești, cu pași repezi în viața de bărbat“. Augustul sublocotenent, a cărui haină de ofițer nu e „o haină sărbătorească, ci o za a credinței și a datoriei“, va să-și transforme toate comorile incandescente din sufletul său, în atribute necesare conducătorilor. O operă de intensă pregătire sufletească, de adânci retrairi, care plămădește sufletul Voevodului.

Cazul Humis

Humis e un tânăr din Atena, descendent al Discobolului imortalizat de legendă și în marmoră. Dar atletul din antichitate a rămas un anonim, pe când Humis e amenințat să treacă în istorie, alături de războiul civil din Spania și războiul chino-japonez. În presa noastră, aceste trei „cazuri“ sunt prezentate în același stil cu aceleași proporții.

Humis, cel iute la picior, știe să bată mingea. Și pentru îndemânarea lui pediculară, i s'au pus toți laurii gloriei pe cap și bani mulți în buzunar. A bătut, pe la noi, mingea o vreme, dar nu mai breaz decât alți virtuozii în arta football-ului, până i s'a făcut dor de mămica. Și a luat concediu și a plecat, ca un erou, cu vapor clasa întâie, însoțit de oftatul lacrimogen al fetelor sportive. Nu știu cum s'a făcut, dar odată ajuns acasă,

flăcăiandrul „shootist“ a preferat să joace țurca pe Acropole.

Și-aici începe „cazul-Humis“. Clubul sportiv de la noi, unde Humis și-a mâncat mălaiul, ține morțiș să-l aducă înapoi. O vară întreagă, gazetele l-au declinat pe Humis, după toate regulile gramaticei sportive. Într-o bună zi, presa a anunțat cu litere de-o șchioapă, că mult doritul atenian se întoarce în țară. I se fac formele de naturalizare, i s'a urcat leafa. Humis se află în portul Constanța. Humis a luat trenul spre București. Mă rog, toate svonurile, legate de „piciorul încoronat“ al distinsului apolinian. Svonurile au fost desmințite. Humis a rămas acasă. Până am intrat în faza încurcăturilor diplomatice. Cazul Humis s'a agravat. E vorba de încordarea relațiilor „de bună prietenie“, între Grecia și România. S'a depus un protest la ministrul Greciei. Așteptăm o ediție specială a gazetelor, cu trei știri senzaționale: încetarea războiului civil din Spania, împăcarea chino-japoneză și întoarcerea lui Humis la sânul sportului românesc. Sau, cel puțin, convocarea unui consiliu extraordinar al Societății Națiunilor. Se poate ca hazul cazului Humis să mai descrețească frunțile adversarilor depe „terenurile“ de luptă și Humis să treacă în istorie, ca simbol al păcii.

Calambur isteț

Calamburul e un sofism verbal, o deșuchere a vestmântului judecății noastre, precum sofismul e o judecată cu logica sucită. Amândoi au tendința inofensivă de-a provoca râsul și buna noastră dispoziție. Cât timp aceste două figuri de carnaval se merțin în cadrul burlescului și nu uzurpă dreapta judecată, ele

pot fi categorisite între elementele necesare conviețuirii omenești.

Uneori, sofismul începe să sburde, calamburul, clown simpatic și aplaudat, își ia aere serioase și ține să croiască lumea, după chipul și strâmbătatea lui. Intervine, însă, logica sănătoasă, îi aplică o corecție sfichiuitoare, și-i redă locul, care i se cuvine.

Europa trece, în momentul de față, printr'o simțire mintală și verbală. Oamenii, având să sprijine anumite interese și ambiții, își croiesc tot felul de haine strâmbe. Luând pe apucate, fragmente din teorii științifice, rupând la întâmplare, file din opere nemuritoare, ei își construiesc calambururi ideologice.

Nu de mult, s'a iscat o polemică între presa engleză și cea germană. Intre Anglia și Germania există multe probleme nerezolvate așa că, până la un viitor războiu, vor mai fi multe polemici. Vrând să răspundă argumentațiilor vechiului ziar englez „Times“, un ziar german a făcut un calambur, convingător ca un salt mortal. Ziarul german acuză presa engleză că stă în slujba eвреilor. Mai ales ziarul „Times“. Dovadă, spune gazeta germană, cetiți cuvântul *Times* dela dreapta la stânga și veți vedea că face „Semit“. Ceeace era de demonstrat...

De Sf. Dumitru

Prietenul meu și proprietarul lui au același patron — pe Sf. Dumitru. — În tot cursul anului, relațiile între dâșii sunt ca dela proprietar la chiriaș și viceversa. Prietenul răspunde la numele de Mitru, iar pe proprietar îl cheamă Tache. Unul s'a lepădat de prima silabă, din spirit de economie, iar proprietarul a rămas numai cu su-

tiscul, în semn de distincție. Din economiile sale, prietenul meu n'a realizat nici plata chiriei, iar sufixul a dat atâtă distincție proprietarului, ca să știe că de patronul chiriei nu se cere chiria.

Dar faptul, că amândoi își serbează patronul în aceeași zi, pentru că stau sub protecția aceluiași sfânt, a dat naștere la o controversă. De Sf. Dumitru, chiriașul Mitru și proprietarul Tache se simt jenați să vorbească de chirie. Unul s'o plătească, celălalt s'o ceară. Dacă ar fi vorba numai de jena amicului Mitru, lucrurile s'ar aranja cum nu se poate mai bine. Dar vezi, că jena proprietarului are leac.

Astfel, domnul Tache a propus chiriașului său să achite chiria în ajun de Sf. Dumitru. Să nu se vieceze atmosfera solemnă și de chef a zilei. Mitru a propus plata chiriei o zi după Sf. Dumitru. După multe discuții, Dumitru chiriașul și Dumitru proprietarul au ajuns la un compromis: o jumătate se plătește în ajun și cealaltă după ziua sfântului lor patron. Ideea a fost în detrimentul proprietarului. După o zi de chef și de voie bună, a doua jumătate întârzie cam o lună. Domnul Dumitru, devenit Tache, rămâne cu sufletul de sfânt cel puțin 30 de zile.

Morala: *à quelque chose l'homonyme est bon.*

Data războiului

În ajunul aniversării republicii cehoslovace, o editură engleză a retipărit romanul, apărut acum câțiva ani, al lui M. S. Fowler, intitulat „Războiul din 1938”. Fantezia autorului e cât se poate de semnificativă pentru starea de spirit a Angliei. În ziua de 22 Ianuarie 1938, Germania trimete un ultimatum guvernului din Praga. Sub pretextul că în

Cehoslovacia s'a organizat un complot împotriva Führerului, Germania cere extradarea emigranților germani, aflați pe teritoriul cehoslovac.

Cehoslovacia respinge ultimatumul. Praga e atacată de o puternică escadrilă aeriană. A doua zi după distrugerea capitalei Cehoslovaciei, comunicatul german anunță că „fosta republică a lui Masaryk” nu mai există.

La Londra e panică. Ministerul de externe al Angliei, credincios tradiției de tăgădnare, a isbutit să găsească o formulă. „Ar fi absurd dacă Anglia s'ar angaja într'un războiu cu Germania, din cauza Cehoslovaciei”. Dar Londra a primit un ultimatum din partea Germaniei, în care i se cere să predea controlul asupra Gibraltarului și Canalului de Suez. Dacă Berlinul nu va primi răspunsul până în 5 ore, flota aeriană a Germaniei va bombarda Londra.

Sedință furtunoasă a cabinetului englez. Miniștrii și-au pierdut capul. Orele trec. Au mai rămas câteva minute. Cu trei minute înainte de expirarea ultimatumului... romanul se întrerupe. Autorul ne lasă să tragem concluziile.

Romanul este un atac împotriva splendeidei izolării și eternei tergiversări a Angliei. Englezii au început să înțeleagă că ceea ce se petrece pe continent îi interesează direct, mai ales decând Gibraltarul și Canalul de Suez sunt departe de a fi exclusiv englezești. Anglia a înțeles întotdeauna încet, dar s'a mișcat repede.

I. MOLDOVEANU

În timpul serviciului religios.

D-ra Cynthia P. Clark, după confirmare.

CEREMONIA DELA BISERICA ANGLICANĂ

Duminică, 31 Octombrie crt., după amiază, la Biserica Anglicană din București, a avut loc ceremonia confirmării câtorva tineri și tinere din societatea engleză.

A oficiat Monseigneurul Lord Episcop de Gibraltar.

În mod excepțional, s'a îngăduit „Realității Ilustrate” să facă o fotografie în timpul confirmării.

A asistat un public select.

D-na și D-l Percy R. Clark, cunoscutul industriaș din Ploiești, în fața Bisericii Anglicane, după ce copiii lor au fost confirmați.

RADION

spală singur!

Spălați rufele fără oboseală!

Prin simpla fierbere în **Radion** timp de vre-o 30 minute, obțineți rufe

curate și albe ca zăpada

Cel mai tânăr și mai brav sublocotenent al batalionului de vânători de munte, stă „drept”, în timpul slujbei religioase.

Festivitatea s'a desfășurat într'un cadru minunat, fiind proteguită și de o vreme admirabilă. Această fotografie frumoasă a fost luată în timpul defilării trupelor, în peisagiul de basm al platoului dela Piatra-Arsă.

D. general Ilasievici, ministrul apărării naționale, citește cu glas tare, decretul înălțării la gradul de sublocotenent a Marelui Voevod Mihai.

ASPECTE INEDITE ȘI EXCLUSIVE DELA FESTIVITATEA ÎNĂLTĂRII LA GRADUL DE SUBLOCOTENENT A MARELUI VOEVOD MIHAI

Un admirabil și interesant instantaneu din loja regală. Dela stânga spre dreapta: Principele Gustav Adolf al Suediei, Principele Carol de Flandra, fratele Regelui Belgiei; Principele-regent Paul al Jugoslaviei și Arhiducesa Ileana.

D-nii Ernest Urdăreanu, prim-ministru Gh. Tătărescu și comandor Fundățeanu la festivități.

O zi înainte de înălțare la gradul de sublocotenent a Marelui Voevod, d. Urdăreanu a fost numit Șambelan al Curții.

Două zile după festivități, d. prim-ministru Tătărescu a plecat la Ankara în vizită oficială și a întâmpinat o primire triumfală din partea guvernului turc. D. Comandor Fundățeanu, se știe că este preceptorul Marelui Voevod. După solemnitatea înălțării la gradul de sublocotenent a Moștenitorului Tronului, întreaga asistență a fost impresionată de gestul Suveranului care l-a îmbrățișat pe d. comandor Fundățeanu.

Iată o admirabilă fotografie a d-lui adjutant-maior Theofil Sidorovici, care câteva zile înainte de festivități a fost numit Comandant al Străzii Țării.

(Foto Grossaru)

Loja în care au luat loc delegațiile militare străine a fost obiectul atenției generale. Personalitatea reprezentanților diferitelor puteri, varietatea uniformelor, cât și interesul pe care toți acești reprezentanți l-au purtat festivității, au contribuit la coloritul și strălucirea marelui sărbători a țării. Fotografia noastră înfățișează un colț al lojei în care au luat loc delegațiile străine.

ȘI NU UITAȚI:
Pentru protecția și înfrumusețarea tenului în timpul zilei:
Elida Ideal Creme

Pentru curățirea și alimentarea pielii în timpul nopții:
Elida Cold Cream
cu Citron

Un ten splendid ce reamintește farmecul imaculat al crinului, așa ar trebui să fie și tenul d-voastră Doamnă! Baza elementară a oricărei îngrijiri a tenului trebuie să fie un săpun de calitate Elida Lilas Grand Luxe. Spuma sa fină desprinde din porii epidermicii orice murdărie ce ar periclita tenul; îngrijește pielea, conservându-i finețea și frăgezimea

ELIDA
Lilas Grand Luxe

LUMEA MUSULMANĂ ÎN
AȘTEPTARE

Ibn Saud va fi calif?

Viața dramatică a
Regelui Arabiei,
supranumit „Napoleonul
deșertului”.

← Ibn Saud Sandy, regele Hedjaz-ului.

convertească și, cu arme cu tot, să treacă în slujba noului crez. Cu dârzenia și ardoarea sobră a neofiților. În chipul acesta a luat naștere — în regiunea cea mai sălbatică și mai disperată a Arabiei — oaza ortodoxă a Wahabismului.

* * *

Prezintăm acum protagonistul, Abdul Aziz Ibn Saud, acela care-i sortit să comande în curând și spiritualicește peste 300 milioane de mahomedani. Ibn Saud: figură complexă de condotier și de suveran, săltată pe primul plan a doua zi după războiul mondial. Beduinul, singurul om în lume care a fost în stare să tragă pe sfoară diplomația proverbială a Englezilor.

↑ Luptători din platoul Arabiei.

← Viața în pustiu Arabiei.

↓ Cele mai vechi block-house-uri, sgârie-nori, nu le găsim în Statele Unite, ci în Arabia. Au fost construite înainte de descoperirea Americii.

În vreme ce armatele turcești amenințau Canalul de Suez, Londra se gândi să caute, în peninsula arabică, un om capabil să se ridice împotriva Constantinopolului și a armatei Sultanului. Din Cairo, comandamentul general britanic răspunse lui „Colonial Office” din Londra că avea omul. Și-l numi: Regele Hussein al Hedjazului. Adăugă apoi că Hussein avea ca fiu pe Emirul Feyçal, un războinic cu însușiri admirabile, care se bucura printre beduini de un renume glorios și o înviuare covârșitoare. Dar, aproape în același timp, „Indian Office” din Calcutta recomanda pe altcineva, cu numele cam obscur: sultanul Nedjedului, un oarecare Ibn Saud.

LUMEA musulmană e în fierbere. În cercurile politice și pe coridoarele Universităților islamice dela Azhar până la Cairo, prin moscheele și cafenelele din Bagdad, din Ierusalim, din Iaffa, din Damasc, din Fez și din Alger — într'un cuvânt: pretutindeni — se văd mahomedani, ulemale și imami, demnitari și soldați, negustori și oameni de rând, cari nu fac altceva decât să discute cu aprindere, cu metafore înflorite și invocațiuni către Allah, argumentul ajuns astăzi la ordinea zilei. Care argument — să-l arătăm din capul locului — constă în candidatura aproape sigură la Califat a lui Abdul Aziz Ibn Saud. Negreșit, Ibn Saud are partizani înflăcărați și potrivnici dintre cei mai cruzi. La Saana, bătrânul Imam Yahia, deși prin mii de perifrize, a dat să se înțeleagă destul de străveziu că el — Zeidit neînduplecat — nu va sprijini niciodată candidatura suveranului wahabit. Apoi, Emirul Transjordaniei, Abdallah, (care împotriva Regelui Arabiei Saudite, nutrește vechi și îndreptățite dușmăni cu caracter familial), nu s'a sfiit să-și dea pe față nemulțumirea. Iar la rândul său, Regele Ghazi al Irakului, păstrează o tăcere disprețuitoare și, în același timp, plină de subînțelesuri.

O situație pe cât de anevoioasă, pe atât de încălțată... Și Kemal Atatürk e de-a dreptul răspunzător. La drept vorbind, el este acela care, cu revoluția lui ateistă, a desființat califatul, trimițând în exil pe ultimul Sultan, călăuzitorul sufletesc al tuturor credincioșilor întru Allah și vrednic urmaș pământesc al Profetului; iar deunăzi, tot el a aruncat pe tapet această chestiune, atât de spinoasă. Musulmanii, pentru cari timpul n'are preț, au amânat soluția ani și ani de zile. A fost un singur moment când s'a părut că problema ar trebui înfruntată cu hotărâre: adică atunci când defunctul rege Fuad al Egiptului și-a propus candidatura. Dar a fost vorba numai de-o paranteză scurtă, deoarece intrigile și manevrele politice l-au sfătuit repede pe suveran să-și schimbe părerea și să dea înapoi. Iată însă că astăzi, pe negândite, chestiunea e rea-

dușă pe scena lumii islamice și așa destul de turburată de evenimentele din Palestina.

Se știe că, printre alte sarcini, Califatul trebuie să păstreze deplina independență a națiunii sale. Prin urmare, nu e atât de lesne de găsit un Șef, care să răspundă tuturor acestor însușiri. Ibn Saud este unul dintre puținii care le-ar avea: ba, e chiar unicul dintre suveranii arabi, care se bucură de o personalitate viguroasă și către care se îndreaptă acum toate nădejile făuritorilor unității musulmane. Singurul punct negru este acela că Ibn Saud se trage din seminția Wahabiților și că numără printre adversari triburile temute ale Hascemiților și Zeidiților. Cine sunt Wahabiții? Puțină istorie: Către sfârșitul veacului al XVIII-lea, un fel de profet cutreera centrele și pustietățile Arabiei, afățând gloatele orașenești și triburile nomade împotriva corupției în care căzuseră musulmanii și, în deosebi, împotriva încălcării legilor lui Allah. Noul Luther, Ibn-e-I-Wahab, se năpusti asupra moscheelor și a marabuților, sfătuind drept-credincioșii să se întoarcă la starea de curăție sufletească, la principiile neclintite de la obârșia lor și să șteargă cu îndârjirea unor sfărâmați de idoli toate acele semne cari constituiau o materializare profană a spiritului divin. *Allah e singurul Dumnezeu...*

Aceasta era formula care suprima astfel cealaltă afirmație a crezului islamic, „...iar Mohamed e Profetul său”. Luat în batjocură și neînțeles, Wahab veni în Nedjed, guvernat pe atunci de strămoșul actualului Rege al Arabiei Saudite, care de asemenea se numea *Ibn Saud*. Acolo predicatorul găsi, în sfârșit, terenul prielnic. Ibn Saud și cumpliții lui beduini nu întârziară să se

Și „Indian Office”, pentru completarea amănunțelor, arăta că sultanul beduin fusese descoperit de către profesorul H. J. B. Philby, care chează pentru calitățile politice și războinice ale căpeteniei Wahabiților, adăugând că sultanul era oricând dispus să treacă de partea Angliei și să deslănțuie un război crâncen împotriva asupritorilor turci. Dar învinse Cairo. Propunerea Calcuttei a fost respinsă de către „Colonial Office” și Lawrence plecă, la rândul său, din Gedda spre a se întâlni cu Hussein și cu Emirul Feyçal. Ce a fost faimoasa revoltă din deșert o știe lumea întreagă. O avem astăzi povestită și romanțată de însuși Lawrence.

În răstimp, Ibn Saud aștepta, la reședința lui din Riad. Englezii n'aveau încredere în el? „In-șallah!” (Facă-se voia lui Allah). În orice caz îi trecuse pe răboi. Și pândea momentul. Iar în vreme ce Feyçal și Lawrence, în fruntea bandelor hașemite, fugăreau și hărțuiau forțele turcești, sultanul din Nedjed conducea pe cont propriu un război surd contra triburilor dela graniță, râvnind neîncetat mărirea teritoriilor sale și consolidarea puterii. Sfârșitul războiului. Lawrence plecă la Londra și Paris cu Emirul Feyçal, spre a reaminti guvernanților promisiunile făcute familiei Hussein, adică un regat arab, neatârnat, sub sceptrul hașemit. Sforțări zadarnice.

La punctul acesta se produce lovitură de teatru. Autor: Ibn Saud. Sosise ceasul răzbunării. Sultanul wahabit deschide ostilitățile contra Regelui Hussein și a fiilor lui. Li bate, strașnic, de câteva ori. Regele Hussein fuge și, exilat, se refugiază în Cipru, sub protecția lui „Union Yack”. Fiul său, Ali, domnește puține zile. Apoi fuge și el. Victorious Ibn Saud ocupă Hedjazul, intră în Mecca și în Medina pe care le încorporează statului Nedjed. Sultanul devine Rege. Rege al Hedjazului, al Nedjedului și al Locurilor Sfinte. Londra, ocupată cu alte treburi, ia notă de această lovitură — și atât. Ibn Saud ajunge ca fulgerul la țărmurile Mării Roșii, de unde-și îndreaptă privirea spre Golful Persic. Beduinii lui cutreeră deșertul și prin lupte crâncene supun triburile protivnice, după care pornesc spre Cuet.

Spre ai mulțumi pe fiii lui Hussein, Londra găsește între timp o cale de împăciuire: îl face pe Abdullah, al treilea fiu al regelui, Emir al Transjordaniei iar pe Feyçal rege al Irakului. Însă acesta din urmă, care nu poate ierta lui Ibn Saud ruina familiei sale, asmută împotriva lui un șef de trib din Cuet, Ed Danisc, căruia îi procură arme și bani. Luni de zile se dau lupte înverșunate în Cuet: până când Ed Danisc e zdrobit într-o bătălie, luat prizonier și decapitat. Acum, Ibn Saud a ajuns în Golful Persic: regatul lui e scaldat de două mări. Drapelul verde, de-acumeziișul căruia se vede o sabie albă, poartă, brodate cu aur, literele crezului wahabit: „Allah e singurul Dumnezeu”, ceea ce devine un simbol de atotputernicie și de independență. Lumea arabă urmărește cu admirație și încremenală isprăvile vitejești ale „Napoleo-

nului deșertului”. Oare să fie el alesul menit să înfăptuiască visul unificării, atât de drag musulmanilor?

Se pare că Ibn Saud vrea să dea o nouă dovadă că asemenea speranțe sunt întemeiate: cu expediția victorioasă împotriva Yemenului, căruia îi smulse întreg ținutul Asir. Eveniment proaspăt, de răsunet universal.

Și acum, după atâtea peripeții, să descriem omul. Ibn Saud are 57 de ani, e un gigant, înalt de doi metri, cu fața plină, luminoasă și blândă. Foarte inteligent. S'a înrudit cu toți șefii de triburi ai regatului său, luându-le fiicele în căsătorie. Dar, ca bun musulman ortodox, n'a ținut niciodată mai mult de patru neveste sub acoperământul său. Când se însura cu una, se descolora de cealaltă. Din aceste căsătorii, a avut 40 fii, iar cel mai iubit este prințul Feyçal, care în recentul război cu Yemenul, a ocupat fulgerător provincia Hodeida.

Am pomenit mai sus de doctorul Philby. Trebuie să adăugăm că savantul englez, care este un orb, un fanatic admirator al Suveranului, a rămas la curtea lui, s'a convertit la islamism, luând numele de Abdullah și s'a însurat cu una din fiicele lui Ibn Saud. Unii spun că Philby ar fi un agent secret al lui „Intelligence Service”, pus de Londra lângă neastâmpăratul rege al Arabiei Saudite. Noi nu credem. Ibn Saud n'ar ține în preajma lui un om dacă n'ar fi sigur de sentimentele și onestitatea lui. Apoi, la Riad, o altă creatură stăpânește inima suveranului: circadiana Abisid; inteligentă și cultă, educată europenește, ea aduce regelui un ajutor prețios în soluționarea tuturor problemelor cu caracter intern. Datorită sfaturilor ei, Ibn Saud a reușit — în parte — să abată dela nomadism triburile nedjedide, creând centre agricole în rarele zone cultivabile și obligând războinicii beduini să se facă țărani, legați pentru totdeauna de pământul lor...

Acesta e Ibn Saud. Acesta e suveranul către care sunt așintite speranțele întregii Arabii. Dacă el va deveni Calif, atunci fără doar și poate că un pas înainte, un pas nou și hotărâtor se va fi săvârșit pentru realizarea acestor speranțe. Numirea lui în suprema demnitate religioasă islamică ar reprezenta, de bună seamă, o cimentare a unificării musulmane. După cum nu mai încapă îndoială că recente grave evenimente din Ierusalem vor face și mai sigură candidatura Wahabitului.

Am o amintire personală. În 1930, când Ibn Saud lupta în Cuet contra răzvrătitorului Ed Danisc, am avut o convorbire cu ministrul de externe saudit, sirianul Fuad Hamza. L-am întrebat atunci, pe nepregătite:

— Credeți că suveranul dv. ar putea să ajungă Califul credincioșilor?

Fuad Hamza n'a răspuns întrebării mele, ci numai a zâmbit. Un zâmbet cu tâlc, în care totuși se putea citi un răspuns.

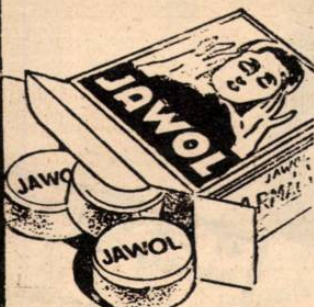
Cu caracter afirmativ.

P. G. JANSEN

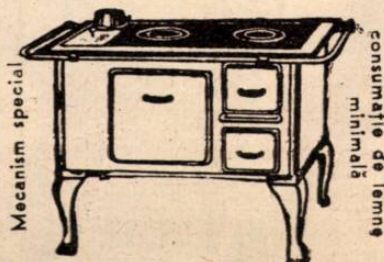

**GRIPA
RĂCEALA
NEURALGIA**

**COMBATE sigur
JAWOL**

Podoaba bucătăriei

ESTE MAȘINA DE GĂTIT „ELITE”
executată în teracotă albă cu căptușală refractară din șamota.

Száló, Oradea
Fabrica de sobe „ZEPHİR”. Rulete de lemn din Essingen. Rulete din lame de oțel. Cereți catalogul gratis.

pentru
rochii

**ILÂNĂ
CURATĂ**

DESENE
CULORI

**ULTIMELE
NOUTĂȚI**

119 MTR
LEI

numai

*La Vulturul de Mare
cu peștele în ghiare*

Theodor Atanasiu & Co S.A.

STR. BAZACAT STR. CAROL 76-78-80-82 STR. HALELOR 21

UN SĂPUN EXCEPTIONAL

pentru toaleta Dv.,

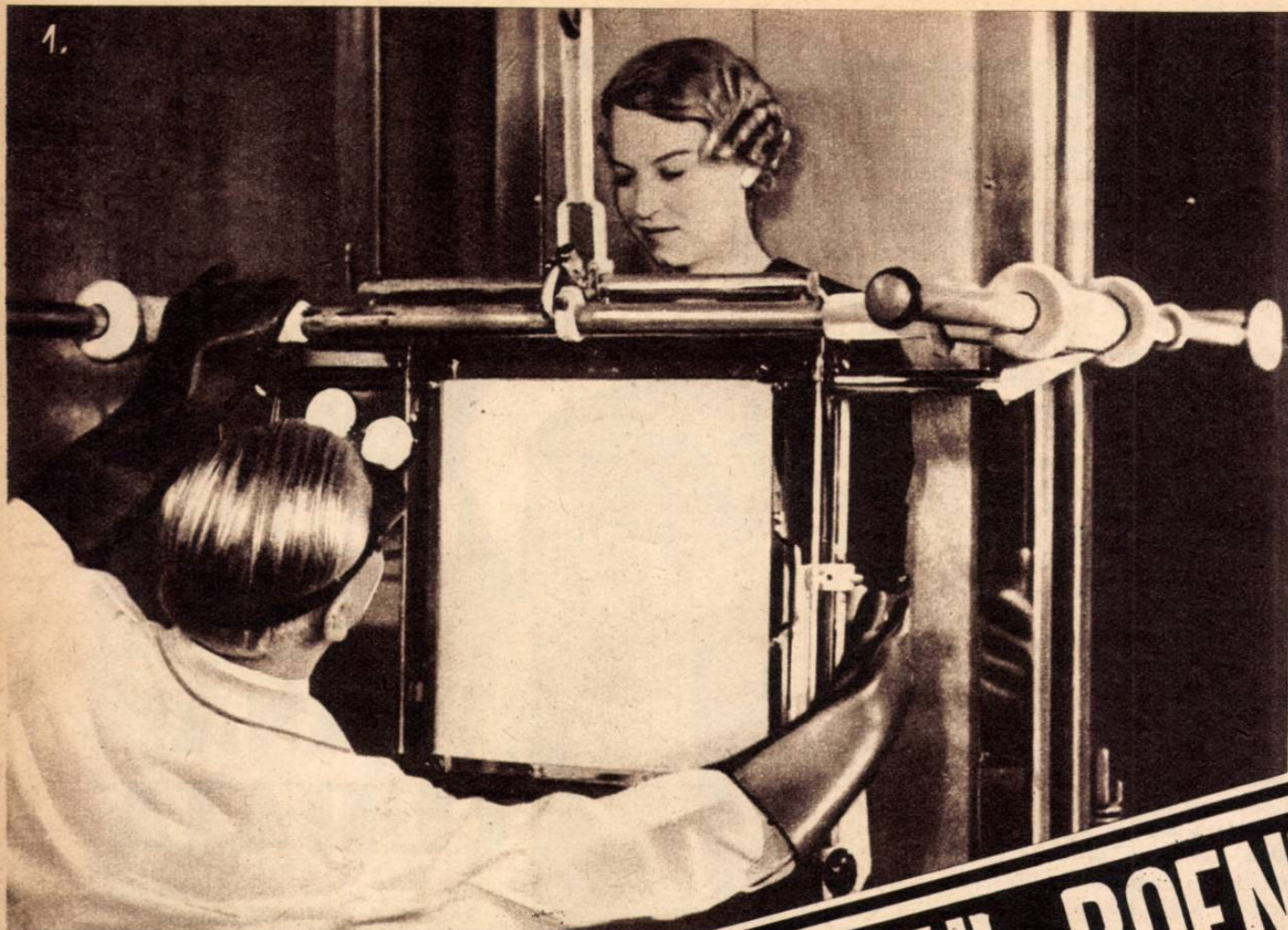
deoarece este mai mult decât un săpun — este un produs de înfrumusețare. Uleiul d'olive, care intră în compoziția lui, catifelează pielea și dă tenuității frăgezime.

20 Lei
BUCATA

MEDICII PRESCRIU NUMAI **BIRKENWASSER** CONTRA CĂDEREI PĂRULUI

1.

1) Cum se face o fotografie Roentgen.

POATE că unora li se va părea o im-
pietate, să te apuci să glumești cu
arta serioasă a radiologiei, care are
de scop să cerceteze interiorul trupului omenesc.
Cei cari au pășit vreodată dinapoia parava-
nului de sticlă al aparatului, au încercat desi-
gur emoții. Cu inima cât un purice și cu un
sentiment de neliniște, au privit pe doctor
și pe ajutoarea sa, în timp ce razele mistice
luminau și străbăteau trupul lor. Oare nu vor
avea de suferit consecințe grave, într-o bună
zi, din pricina că stau în fața acestor raze
periculoase? Și apoi, gândul că apari, sub
forma de schelet viu, în fața celor doi spec-
tatori, cari pot privi în voie, în „interiorul”
tău! Se poate să existe oameni,
cari să facă un joc

GLUME CU APARATUL ROENTGEN

2.

2) Doamna își
vopsește bu-
zele.

3) Și ce se ve-
de în aparatul
Roentgen.

4.

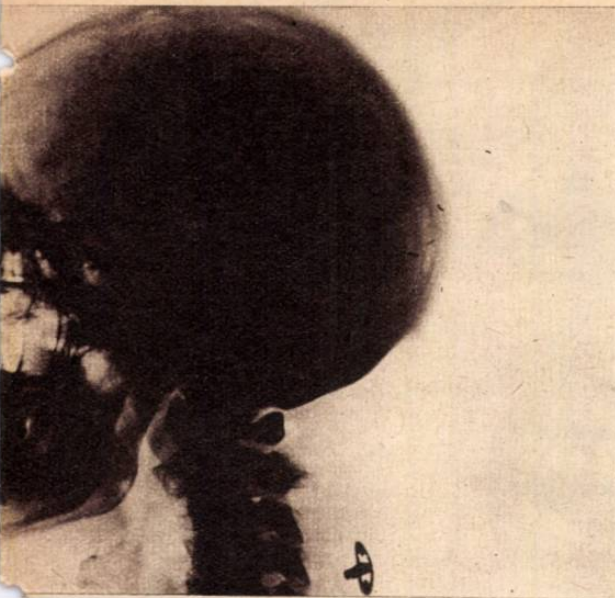

4) Cât de gingaș e tabloul tinerei care
miroase flori...

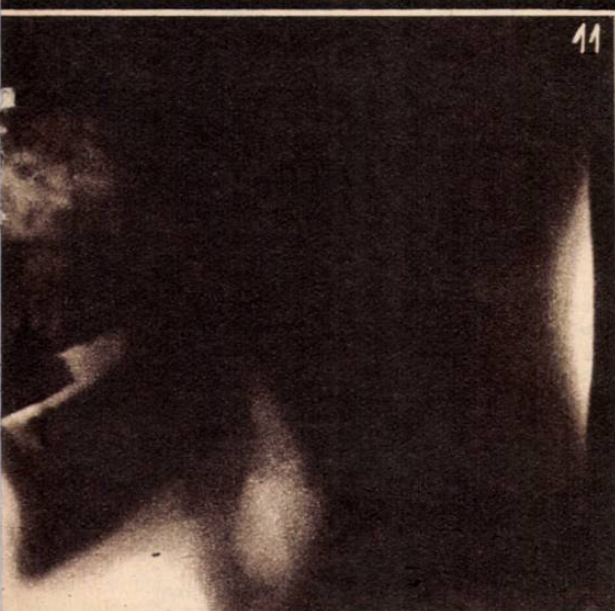
5) Dar aparatul Roentgen ne amintește
că sub înfățișarea drăgălășeniei se as-
cunde același schelet hâd.

11) Cu

8) Mâna

9) Domnul cu ochelari!

igara în gură, prin aparatul Roentgen.

11) Măini cari împletesc ciorapi.

pe strunele țiterii, prin aparatul Roentgen.

dintr'asta? Să se lase radiografiați sau să radiografieze pe alții, așa în glumă? Da există. Și acest joc e inutil, căci în definitiv are drept scop să ne dea curaj și să ne îndemne să lăsăm deoparte orice groază de aparatul Roentgen.

Intenția noastră, publicând aceste fotografii, este tocmai de-a face populară radiografia. În ultimul timp, o metodă specială permite să se fotografieze și mișcarea persoanei radiografiate și astfel a fost posibil să se facă un film, îndărătul aparatului Roentgen. Filmări de felul acesta sunt foarte importante și pentru știință, deoarece îngăduie medicului să urmărească deplasările în organele interne. Totodată ne îngăduie nouă să petrecem nițel, privind imaginile care apar pe ecranul de sticlă. Vă trec fiori, la gândul durerilor pe care trebuie să le suporte bietul om, căruia atâtea cuie i-au pătruns în picior? Dar nu e decât o glumă. Niciun cui n'a intrat în carnea nimănui. Ceeace vedem e doar o imagine radiografiată, iar cuiile sunt numai din talpa groasă a încălțăminteii celui radiografiat.

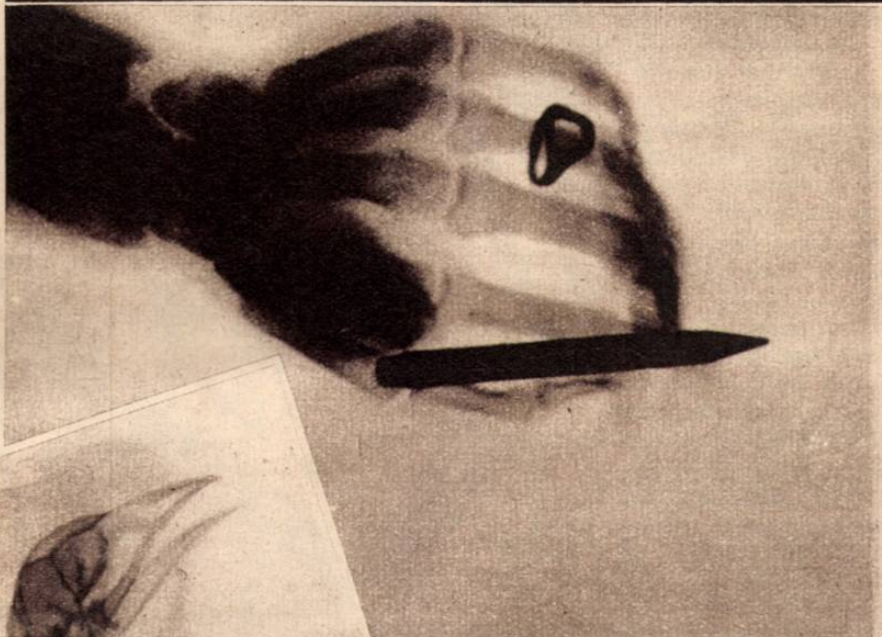
Ce deosebire între capul drăgălaș, care-și face buzele, și scheletul care încearcă să-și dea cu roșu pe umbra dinților! Sunt imaginile diferite ale aceluiași subiect, odată: așa cum îl vedem, a doua oară: cum îl vede aparatul Roentgen.

Iată un cap de mort, care-și ține ochelari pe nas!

Mâna scheletului poartă creionul pe hârtie! Niște degete agile, numai oase, împletesc! Colo, o față se pleacă peste lujere strâmbe de flori, iar

6) Nu e vorba de un fachir, ci un picior normal încălțat cu o cismă, bătută cu cuie.

10) Mâna desenatorului, purtând creionul pe hârtie.

plămânii par să sorbă cu plăcere, parfumul lor. Să nu credeți că sunt buruieni: sunt lalele, dar în fața razelor Roentgen nu rămân decât tulpinele florilor.

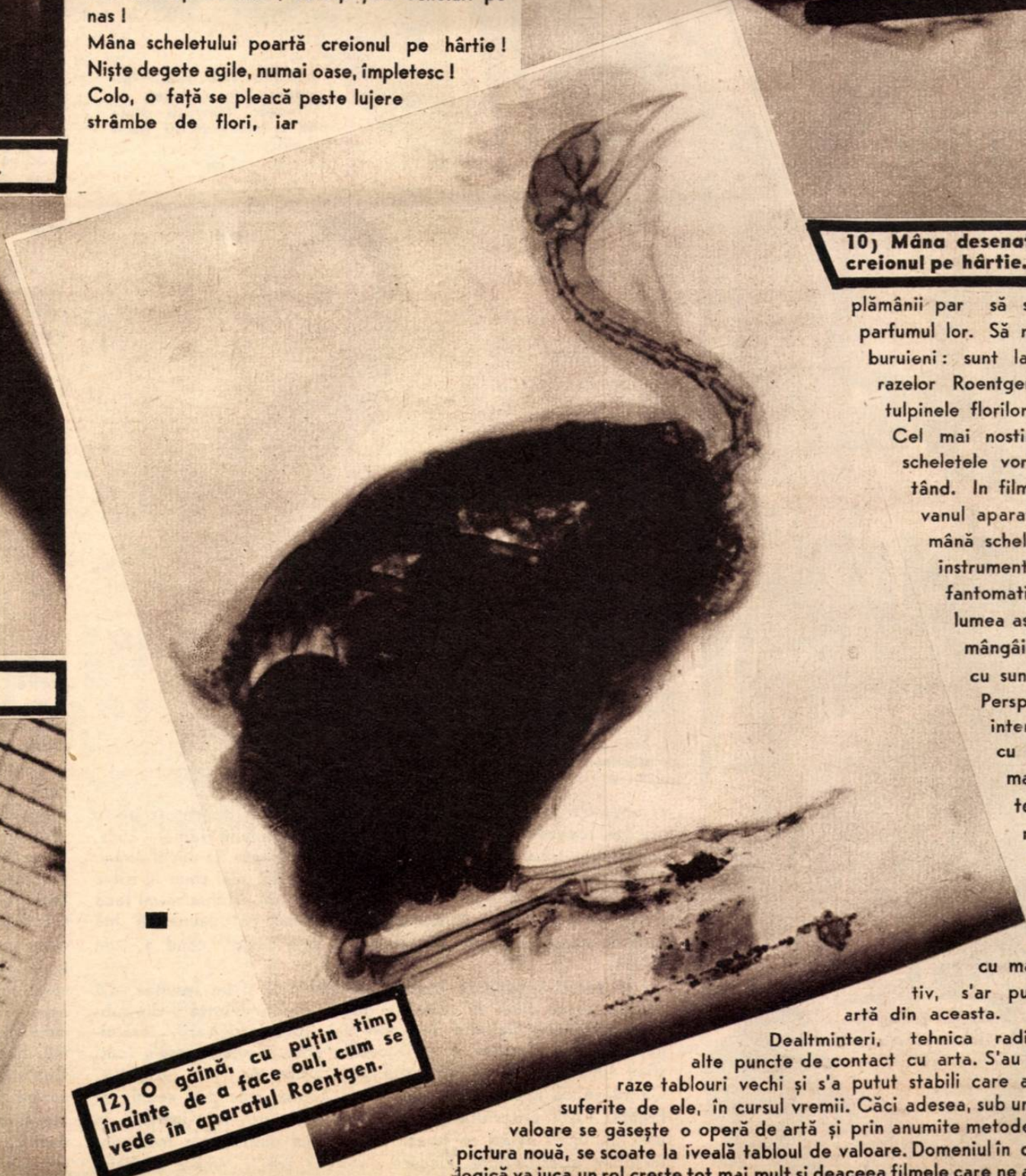
Cel mai nostim este că auzim scheletele vorbind și chiar cântând. În filmul făcut pe paravanul aparatului Roentgen, o mână scheletică cântă pe un instrument, care pare o umbră fantomatică, o țiteră din lumea astrală, dar care ne mângâie totuși urechea, cu sunete melodioase.

Perspectivile cele mai interesante se deschid cu metoda de-a cinematografia subiectele, luminate de raze Roentgen. S'ar putea regisa un cabaret de spirite în film. Am avea comicul amestecat cu macabru. În definitiv, s'ar putea crea o nouă artă din aceasta.

Dealtminteri, tehnica radiologică are și alte puncte de contact cu arta. S'au luminat cu aceste raze tablouri vechi și s'a putut stabili care au fost prefacerile suferite de ele, în cursul vremii. Căci adesea, sub un tablou de minimă valoare se găsește o operă de artă și prin anumite metode, îndepărtându-se pictura nouă, se scoate la iveală tabloul de valoare. Domeniul în care tehnica radiologică va juca un rol crește tot mai mult și deaceia filmele care ne arată toate acestea merită atenția noastră.

Dr. KARL SIEBERT

12) O găină, cu puțin timp înainte de a face oul, cum se vede în aparatul Roentgen.

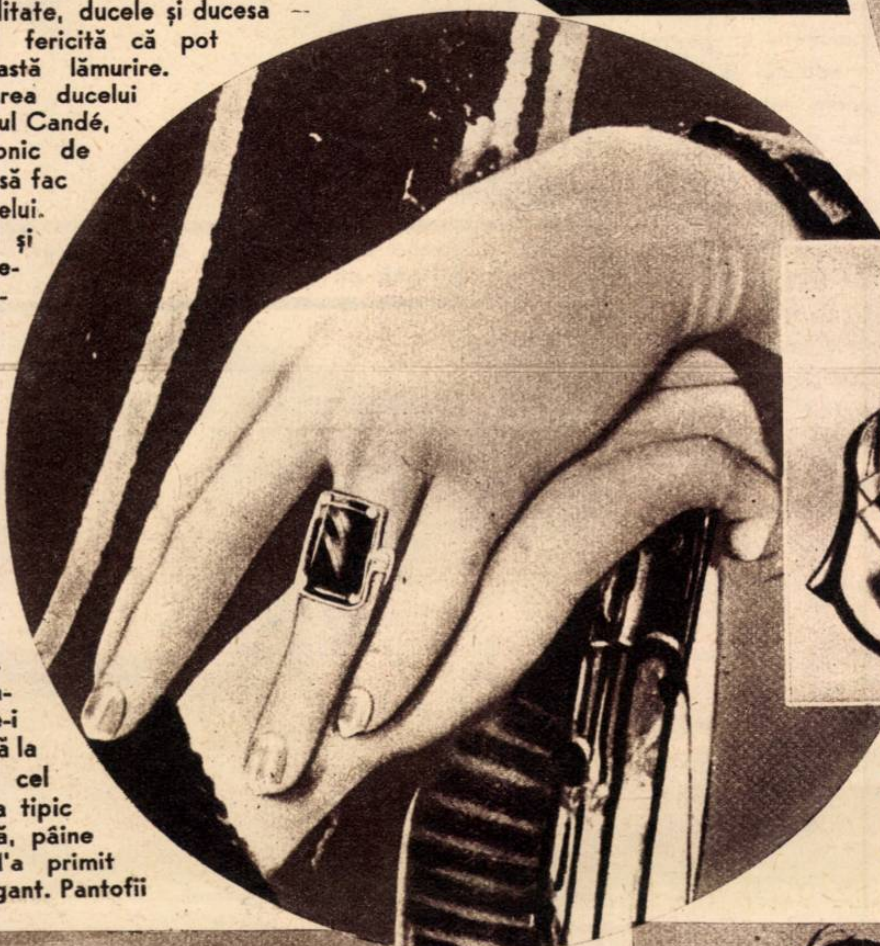

DUCESA DE WINDSOR

prezentată de manicu-

rista ei

— Nici nu mi-ar fi trecut prin minte să destăinuesc cele de mai jos — declară manicurista — dacă lumea n'ar fi bârfit atâta, la adresa Ducei. Cred că lumea trebuie să afle cum sunt, în realitate, ducele și ducesa — de Windsor și sunt fericită că pot juca un rol în această lămurire. Câteva zile după instalarea ducelui de Windsor, la castelul Candé, am fost chemată telefonic de doamna Simpson, ca să fac manecura și pedicura Ducelui. M'am dus deci la castel și am făcut manecura și pedicura Ducelui și a secretarului său, într'una din somptuoasele săli de baie. Apartamentul Ducei se afla în cealaltă aripă a castelului și am avut de făcut o adevărată excursie până acolo, ca să mă ocup și de dânsa. Doamna Simpson a fost totdeauna foarte drăguță cu mine. Când am ajuns la ușa apartamentului ei, m'am ciocnit aproape de lacheul englez, care-i aducea micul dejun, masă la care d-na Simpson ține cel mai mult. Conținutul era tipic american: șuncă, slănină, pâine prăjită, ouă, cafea. M'a primit într'un neglijé foarte elegant. Pantofii

Acestea sunt micile picioare ale Ducei de Windsor, îngrijite zilnic de o manicuristă pariziană.

Ducesa nu este fotogenică. În realitate, este o femeie superbă, cu un răs minunat. Deaceia ducele căuta totdeauna s'o facă atentă, când se aflau în fața vreunui fotograf.

dintre aceste aparate a avut loc prima convorbire dintre Duce și d-na Simpson, imediat după divorțul acesteia și s'a fixat prima lor întâlnire după abdicarea regelui Eduard al VIII-lea.

În jurul palatului se află o pădure rezervată vânătoarei, un teren de golf, o grădină cu flori și un lac cu lebede, deci nimic nu lipsește, ca să completeze fericirea perechei ducale. Dimineața când veniam să-i fac manecura, ducesa era foarte ocupată. Ea e o gospodină pricepută și ține totdeauna să aranjeze singură menu-ul; în același timp, ea rezolvă și toate celelalte o mie de nimicuri nelipsite din nicio gospodărie. Numai foarte rar cobora pentru lunch. În majoritatea cazurilor, comanda vreo câteva feluri de mâncare rece, care i se serviau în baie, căci Antoine, marele coafor parizian, îi aranja acolo părul. De foarte multe ori o ajutam pe d-na Simpson la franceză, căci deseori nu prea înțelegea ce-o întreba Antoine. Apoi veniau și servitori, cari aveau să-i comunice câte ceva și eu trebuia să-i traduc și acestea. Era mereu zămbitoare și-mi mulțumia, cu multă căldură. Lunchul ei se compunea din vreo câteva feluri reci, vreo două felii de șuncă, fructe și cafea. Pui, era mâncarea ei favorită. Are totdeauna poftă de mâncare și nu pare să se îngrijească prea mult de silueta ei.

Dimpotrivă, Ducele mânca foarte puțin, în zilele care-au urmat abdicării. Bucătării erau foarte mâhnii din pricină că mâncărurile cele mai bune și frumos preparate nici nu erau atinse de Duce. El apărea de multe ori la masa de seară, în costum scoțian, pe câtă vreme ceilalți musafiri erau în ținută de seară. Când pășia în încăpere, doamnele făceau reverențe, iar bărbații îl salutau, inclinând capetele. Ducesa se îmbrăca totdeauna elegant, căutând să aibă un aspect cât mai frumos. Nu lăsa nicio dată nimic de dorit, era atentă la cel mai mic lucru.

Camera ei de baie este cea mai frumoasă pe care am văzut-o vreodată. Era toată în faianță albastră, cu o baie trandafir. Într'un colț se afla o canapea trandafir, pe care se odihnea când masseuza îi aranja tenul.

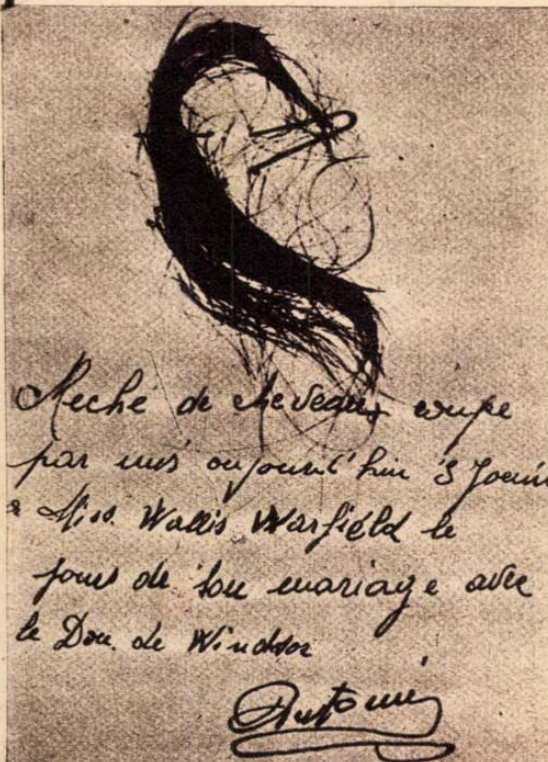

Măinile frumoase și grațioase ale Ducei, mult admirate.

Castelul Candé

Două picioare renumite, într'o poziție curioasă. Ducele de Windsor nu s'a opus nicio dată când i s'au luat asemenea fotografii, cu toate că cercurile aristocratice engleze erau foarte indignate.

Antoine, celebrul coafor parizian are o colecție de șuvițe de păr al personalităților. Astfel fotografia noastră înfățișează o șuviță de păr a Ducei de Windsor, în ziua nupțialii ei.

ei erau de mătase, bleu deschis, cu garnitură de aur și purta ciorapi, ceea ce o deosebea de toate celelalte femei, care, deobicei, aduc o notă de neglijență, dimineața, la micul dejun. N'am văzut-o nicio dată nervoasă sau agitată, nici chiar în zilele cele mai grele. Era totdeauna drăguță și se ostenea să-mi facă traiul cât mai plăcut în castel, rugându-mă totdeauna să mă simt ca acasă. Puteam să mă plimb prin castel, când și cum voiam.

Mi se servia totdeauna lunchul cel mai bun și un servitor m'a condus odată chiar în cele mai depărtate „oubliette”, din subsolul castelului. Cei doi detectivi dela Scotland Yard, însărcinați cu paza Ducelui și a Ducei, erau oameni veseli, cari știau totdeauna să povestească ceva amuzant.

Cu toate că acest castel este unul dintre cele mai vechi din Franța, foștii proprietari, d-na și dl. Bedeaux, l-au instalat în așa fel, încât astăzi se poate socoti unul dintre cele mai confortabile apartamente. Fiecare dormitor are o cameră de baie, iar telefoanele sunt ascunse în niște lădițe. Cu ajutorul uneia

Oficiul poștal din Geneva, unde se cotează scrisorile sosite din cele două lagăre ale Spaniei.

DRAMA ANONIMĂ A RĂZBOAIELOR

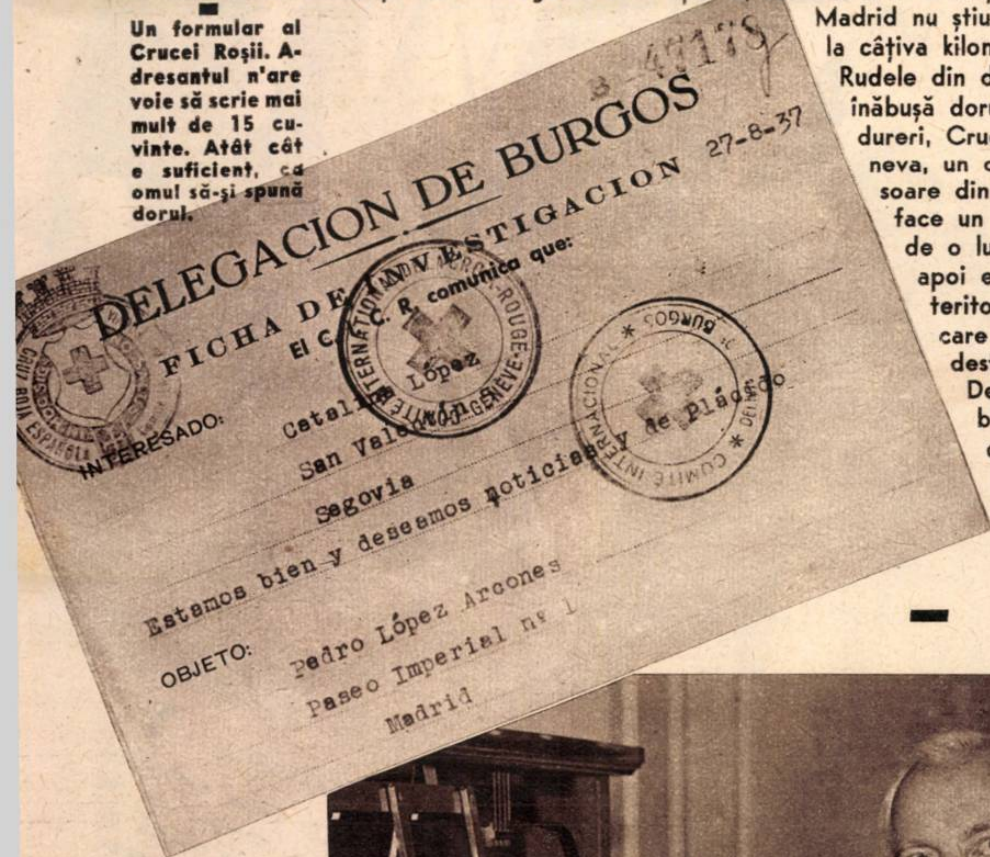
RĂZBOIUL a fost înfățișat, în toate timpurile, sub formă hădă a morții, care pășeste cu coasa în mână, peste mormane de cadavre. L-au mai închipuit poeții ca un călăreț al nebuliei, mânat de goana furioasă a distrugerii. Moarte și ruină seamănă în calea sa zeul Marte, care-și începe marșul în cadența orgolioasă a zalelor sale. Abia în vremurile noastre, privirile scriitorilor s'au îndreptat asupra tragediei intime, dar nu mai puțin sfâșietoare, a multimilor rămase acasă. Marea suferință mută se întinde peste granițe, înfrățește popoarele, cuprinse de vâlvația urii. Peste bubuitul tunurilor, răpăitul mitralierelor și vaetele răniților, se înalță nostalgia păcii.

Mai crunt e războiul civil, care ridică un zid de foc între fiii aceluiași popor. Ura între frați e mai monstruoasă și mai distrugătoare. În Spania, războiul civil a risipit familiile. Mamele din Madrid nu știu de soarta copiilor, rămași la câțiva kilometri, în lagărul franchist.

Un formular al Crucii Roșii. Adresantul n'are voie să scrie mai mult de 15 cuvinte. Atât cât e suficient, ca omul să-și spună dorul.

Rudele din două orașe învecinate își înăbușă dorul. Pentru alinarea acestor dureri, Crucea Roșie a creat, la Geneva, un oficiu poștal neutru. O scrisoare din teritoriul guvernamental face un ocol de 6000 km., timp de o lună, trece prin Geneva și apoi e expediată în orașul din teritoriul franchist. O scrisoare, care în timp de pace sosise la destinație în aceeași zi.

Desigur că în vârtejul problemelor puse de războiul civil din Spania, această dramă anonimă pare fără însemnătate. Dar urmele lăsate în sufletele oamenilor sunt mai puternice decât ruinele orașelor care vor fi, odată refăcute.

Bela Bartok, unul din cei mai mari compozitori și virtuosi ai pianului, a interzis difuzarea prin radio a operelor sale, în Italia și Germania. Bela Bartok, omul armoniei, socotea că aceste țări sunt vinovate de deslănțuirea urii în Europa.

Făcea foarte puțină mișcare. Înainte de sosirea Ducelui, ea se plimba foarte mult, cu doamna și domnul Rogers. La sosirea Ducelui, ei ieșeau amândoi, mână în mână, urmați de o haită întreagă de câini. Ea i se adresa Ducelui totdeauna cu „domnul meu”, chiar și după căsătoria lor. Asta nu este nicio mirare, căci în America multe femei spun ani de-a rândul, după căsătoria lor, soțului „domnul meu”. Ceaiul li se servia totdeauna în grădină, bineînțeles cu excepția zilelor ploioase. Înainte de dîne, ședeau amândoi în hallul cel mare, unde-i aștepta un teanc mare de scrisori. Mi s'a povestit că zilnic sosiau la castel sute de scrisori, majoritatea dela oameni pe cari nici nu-i cunoștea. Seara se juca poker, sau se asculta muzică. Niciodată însă nu se aruncau sume prea mari, la cărți. Dna Warfield, care cunoștea pokerul american, câștiga mereu. Eu știu prea puține din cele ce se petreceau seara, căci atunci eram totdeauna pe drum spre Paris, unde locuiam. Mă consider cea mai fericită fată de pe lume, fiindcă am fost capabilă să fiu de folos Ducesei și Ducelui de Windsor. Și astăzi încă fac manecura prietenelor și cunoscutelor Ducesei. Sper că voi mai fi chemată să îngrijesc mâinile și picioarele perechei ducale și că voi putea cere amănunte asupra minunatei lor călătorii de nuntă.

Sunt foarte mulțumit de Gastro D, medicament neîntâlnit până azi în tratamentul bolilor de stomac...

ne scrie Sfinția Sa preotul Dumitru N. Vasile din comuna Cetatea, jud. Dolj și continuă: „Am rămas surprins de efectul rapid al acestui medicament și-l recomand cu foarte mare încredere. Rândurile de mai sus, care stau la dispoziția oricui, spre convingere, fac parte dintr'un mare număr de scrisori aflate în posesia noastră. Le-am reprodus pentru că ele exprimă convingerea

unei fețe bisericești, al cărei cuvânt nu poate fi pus la îndoială. „Gastro D.” se recomandă de medici și se găsește de vânzare la farmacia și drogherii și la farmacia „Thoiss” din București, Calea Victoriei 124, care expediază contra ramburs de lei 135. Binefacerile lui se arată și în bolile de rinichi, ficat, nervozitate, insomnie și alte afecțiuni datorite acestor maladii.

Infățișarea fragedă - tinezească

Oricare femeie — de societate sau profesionistă — știe cât prețuiește un obraz cu o culoare frumoasă și sănătoasă. Cu rouge-ul de buze și obraz

KHASANA

e atât de ușor să căpătați și Dv. o gură fragedă, un obraz tineresc, fermecător. Rouge-ul de buze Khasana se găsește în 6 nuanțe diferite — pentru fiecare tip de frumusețe nuanța potrivită, ideală. Rouge-ul de obraz Khasana se aplică cu cea mai mare ușurință; un strat subțire e de ajuns pentru a da imediat obrazului un colorit trandafirii și delicat.

O singură aplicație pe zi e suficientă, Khasana se menține, rezistă intemperiilor și sărutărilor!

Togal

contra

reumatismului

Sigur vă veți vindeca de
Reumatism | **Nevralgii**
Gută | **Răceli, Gripă**
Sciatică | **Durerii de cap**

luând tablete Togal. Dacă peste 7000 de medici și-au exprimat în scris aprecierile lor cele mai elogioase asupra Togal-ului, puteți să-l întrebuințați și Dv. cu toată încrederea. Insistați deci asupra Togal-ului. La Farmacii și Drogherii. Lei 52., 130.- (și Lei 12.-).

MODA

**O NOUȚATE:
PALĂRII LA
ROCHIA DE
SEARĂ!**

La New-York a început să se poarte, la teatre și reuniuni oficiale, pălării elegante, la toaletele de seară!

Fotografia noastră înfățișează o formă originală și elegantă de pălărie, negru, cu aplicații de piele aurită, foarte potrivită pentru rochia de seară.

Jean Chatburn și Lynne Carver poartă două rochii foarte simple și elegante, de sport. Miss Chatburn (stânga) are o rochie de lână ușoară, olive. Miss Carver poartă o rochie verde de lână cu mâneci lungi, buzunare aplicate și un mic guler rotund. Aceste două modele sunt foarte indicate pentru sport și în general pentru dimineața.

↑ MIREASA ȘI DOMNIȘOARA DE ONOARE, DUPĂ MODA CEA MAI RECENTĂ.

Satinul este materialul preferat pentru rochiile de mireasă și de domnișoară de onoare. Rochia miresei este desigur albă, iar cea a domnișoarei de onoare este bleu-pâle, garnisită cu panglici roșii, de culoarea purpurei. Pălăria și mănușile sunt de aceeași culoare.

↑ ȘI ACUM, CEVA PENTRU MODA BĂRBĂTEASCĂ

Bărbatul elegant, de dimineață până seara. Casa americană de modă bărbătească „Esquire” a prezentat, în colecția sa de toamnă, o serie de costume, pe care bărbatul elegant le poartă în diferitele ore ale zilei. Incepând dela stânga, primul manechin prezintă costumele de dimineață, pentru partida de călărie. Urmează „the morning coat”, adică haina pentru reuniuni oficiale care au loc dimineața, pentru nunți, etc. deasemenea pentru curse de cai. Urmează un costum simplu de sport, pentru oraș și prânz (de culoare închisă, cu pălărie moale și pardesiu de sport). Apoi un costum în carouri. În extrema dreaptă, haina de seară: fracul din ștofă albastră, foarte mult agreat în America.

NEASTÂMPĂRUL OMULUI MODERN

1. Ultima sculptură a lui Iacob Epstein, reprezentând pe Mântuitor în mormânt. Criticii de artă caută să tălmăcească ideile sculptorului.

2. În California, tineretul sportiv se încinge cu o pânză și așteaptă ca vântul să ducă în larg barca-om.

O MUL vremurilor noastre e în căutarea unor noi forme de expresie a tumultului său. În toate domeniile vieții, de la croiala hainei până la cele mai înalte manifestări de artă, o neliniște permanentă, o dibuire neîncetată pentru aflarea liniei sau cuvântului nou.

Niciodată, istoria omenirii n'a cunoscut atâta agitație: min-
tea omenească n'a aruncat, nici când, atâtea fulgere ale
luminilor sale în spațiile necunoscutului, în căutarea ineditului.
În artă, vedem cele mai bizare sinteze, cu forme ce ni se par
ciudate, pentru că nu suntem obișnuiți cu ele. În modă, for-
mele se schimbă și se combină cu repeziciunea unui film.

Chiar știința, care n'ar trebui să stea sub impresia vremelnicului, e
animată de această goană a omului după inedit.

Iacob Epstein, unul din cei mai îndrăzneți sculptori ai Angliei repre-
zintă tipul cel mai desăvârșit al spiritului nou. Cu ani în urmă, sta-
tuile sale au fost ocolite, arta lui a stârnit multe proteste, pentru că
nu sosise vremea înțelegerii. Astăzi, Epstein e omul zilei. Concepțiile
sale cutezătoare stârnesc entuziasm chiar în țara unde ideile se tran-
sformă mai lent, în Anglia. Tinerii nu mai sunt satisfăcuți de mani-
festările sportive perimate. Sportul își caută forme noi pentru manifestarea
energiei omenești. Iar reporterul nu se mulțumește să fotografieze avioanele
în zbor, de pe un scaun cuminte, ci se înalță tot mai sus, ca să prindă
imagini inedite.
Omul modern e mânat de un neastâmpăr invincibil.

3. La Geneva, un reporter
fotograf purtat de un ele-
vator, ca să poată fotogra-
fia manevrele de apărare
aeriană. Masca îl proteja-
ză împotriva vântului de aer.

*Secretul
FRUMUSEȚII!*

CREMA
COTY
împreună cu
PUDRA
COTY

CREMA de zi, . . . tubul mare Lei 72
de noapte, tubul mare Lei 72

PUDRA cutia mare Lei 120
cutia 1/2 Lei 70

3. La Geneva, un reporter
fotograf purtat de un ele-
vator, ca să poată fotogra-
fia manevrele de apărare
aeriană. Masca îl proteja-
ză împotriva vântului de aer.

Povestea Ingerului

BRIGHAM — Carter Webright pentru cititori — se deșteptă cu o tresărire, trecând de la somn la trezie prea brusc, spre a se mai îndoi că odihna îi fusese turburată de ceva din afară.

Era o noapte fără lună, iar apartamentul său se afla situat dincolo de raza felinarului din stradă, astfel că în jur domnia un întuneric de nepătruns. Ținându-și respirația, el rămase câteva secunde cu auzul încordat. Nu trecu mult și un sgomot, o repetire poate a aceluia care-l deșteptase, se auzi din camera alăturată: erau niște pași, ce călcau cu fereală, pe podea. Urmă un moment de liniște, apoi un scaun hârșăi pe parchet, ca și cum cineva s'ar fi lovit de el.

Din nou liniște și un fâșăit abia perceptibil, trădând un corp, ce atingea, în trecere, hârtia aspră a tapetului...

Dacă s'ar fi trezit la aceste sgomote, foarte slabe și nu prea des repetate, din cealaltă cameră — foșnete pe care nici chiar cel mai dibaciu dintre spărgători nu le poate evita — e probabil că eroul nostru ar fi rămas în pat și ar fi încercat să-și intimideze nocturnul musafir, prin strigăte. Și-ar fi dat seama că, o luptă corp la corp cu un necunoscut putea fi periculoasă.

Dar individul care umbla prin cameră făcea cam prea mult sgomot — se dovedise neîndemânatic. Iar că un începător, un hoț ocazional, poate fi tot atât de primejdios ca unul dintre cei mai încercați borfași, nici prin gând nu-i da omului din pat.

Temeritatea sa, se datora faptului că în nenumăratele nuvele polițiste pe care le scrisese, primejdia mergea mână 'n mână cu dibăcia, iar nepricepuții erau relativ inofensivi și eventual ușor de învins. Cu timpul autorul ajunsese să se convingă singur de adevărul teoriei pe care el o crease.

Carter Brigham își strecură trupul mușchiulos din așternut și pășind precaut, pe vârful picioarelor, se apropiă de pragul camerei de unde veneau misterioasele sgomote.

Desmeticit deabinelea, el distinse în întuneric o siluetă bărbătească, venind spre el.

Dintr'un salt, fu asupra intrusului, pe care-l lovi cu umărul și ambii se prăbușiră pe podele. Carter simți pe gât apăsarea unui braț, ce căuta să-l sufocă. Il smulse de pe dânsul, dându-l în lături și primi un pumn în obraz.

El cuprinse atunci cu un braț trupul tâlharului, iar cu celălalt îi administră la rândul-i câteva lovituri. Se rostogoliră pe podele, de la un capăt la celălalt al încăperii, până când fură opriți de picioarele unei mese massive.

Hoțul se afla acum deasupra lui. Cu o încordare a tuturor puterilor sale, care se dovediseră superioare celuilalt, Carter se răsuci, lovindu-și adversarul de masa cea grea. Ii mai cără apoi câțiva pumni și se ridică în genunchi, căutându-i beregata. Dar când o găsi, observă că borfașul zăcea nemiscat, ne mai opunând nici o rezistență. Cu un râs triumfător, Carter sări în picioare și aprinse lampa.

Fata nu se clinti de pe podea. Ea zăcea neînsuflețită, lângă masa în care dânsul o repezise — un trup în care încremenise parcă sbuciumul luptei. Purta un costum sever de tăietură bărbătească, din care o mânecă fusese ruptă dela umăr. Peste fața-i albă ca hârtia, se revărsase un, vârtej de bucle castanii. Ochii-i erau închiși.

Pălăria ei, o tocă mică neagră, i se rostogolise într'un colț al camerei, iar nu departe de aceasta se afla un mic passepartout cu ajutorul căruia pătrunsese în casă.

Fereastra, dinspre scara de incendiu — drumul cel mai scurt în stradă — încuiat totdeauna noaptea — era acum larg deschisă.

Carter îngenunchiă lângă fată. Pulsul ei bătea regulat, dar alte semne de viață nu mai da. O luă în brațe și o întinse pe o sofa, în celălalt capăt al camerei. Apoi se duse în baie, de unde reveni cu apă rece și o sticlă de coniac.

Nu trecu mult și fata deschise ochii; încercă să se ridice, dar Carter îi puse o mână pe umăr și împingând-o blând, o sili să se întindă la loc.

„Stai câteva minute liniștită, până-ți revii deabinelea”.

Ea păru că abia atunci îl vedea pentru prima dată și că-și da în sfârșit seama unde se afla. Il înlătură și se ridică în capul oaselor lăsându-și picioarele pe podea.

„Iar am sfeclit-o” zise dânsa cu un aer ce-ar fi voit să fie indiferent dar neizbutind să-și ascundă amărăciunea.

Avea niște ochi verzi și migdaliați, ce-i luminau într'un chip ciudat figura.

„Imi pare nespun de rău că s'a întâmplat astfel” zise Carter impresionat de paloarea ei.

„In întuneric am crezut se înțelege că...”

„Să nu mai vorbim de asta” zise ea cu răceală.

„Sunt riscurile meseriei...”

„Dar...”

„Lasă, lasă! îi tăie dânsa vorba. N'am nimic”.

„Asta mă bucură”.

Carter observă atunci că era desculț și cuprins de jenă se duse în dormitor, spre a-și lua papucii și halatul. Când se întoarse, fata sta tot acolo unde o lăsase, privindu-l în tăcere.

„Și acum” zise Carter, ai putea să-mi spui și mie ceva despre d-ta.

Ea avu un râs amar.

„E o poveste lungă și sticleții pot veni dintr'o clipă într'alta. N'o să am timp să spun mare lucru”.

„De poliție vorbești? Dar n'am chemat-o... La ce bun?”

„Te privești!” Ea-și roti privirile prin cameră, apoi i se uită ținută în ochi.

„In orice caz, află că n'am de gând să-mi răscumpăr libertatea, așa cum îți vei fi închipuind d-ta!”

El protestă. Era departe de un asemenea gând.

„Atunci, ești pregătit pentru o poveste tristă?”

zise fata ironică. „Ei bine, iată: toate loviturile încercate, în ultima vreme, au dat greș. Mi-a mers prost. Atât de prost, încât de două zile încoace n'am avut ce mânca. De aceea m'ai și prins. Slăbită și amețită de post, am făcut „moț” și tē-am trezit”.

Carter sări în picioare.

„Este mâncare berechet în răcitor. Să luăm mai întâi o gustare și pe urmă stăm de vorbă.”

Dinspre fereastra deschisă se auzi, în momentul acela, un găfâit și întorcându-se într'acolo, cei doi văzură un individ cu fața congestionată, care încă-

leacă pervazul și sări în cameră, greoiu ca un urs.

„Ce plăcere” zise nepoftitul cu ironică comple-

zență. „Miss Angel Grace, cunoștință veche!”

„Cassidy!” exclamă fata, cu glas stins.

Carter făcu un pas spre el.

„Ce...”

„Stai, d-le, nu te alarma!” Căută să-l liniștească noul sosit, întorcându-și reverul și dând la ivială o insignă strălucitoare. „Agentul polițienesc Cassidy. Treceam pe aci, când am observat că cineva se urca pe scara d-tale și m'am oprit să-i aștept ieșirea. Dar m'am plictisit stând în stradă și am venit să văd ce făcea... Haide puiule, la răcoare”.

Tânără femeie se idică docilă, dar Carter întinse mâna s'o oprească.

„Stați puțin! Nu s'ar putea aranja lucrurile altfel?”

„Doamne ferește! Angel e căutată pentru o duzină de lovituri.”

Fata îi confirmă spusese dând din cap.

„Îți mulțumesc,” îi zise ea lui Carter, căutând să pară indiferentă, „dar după cum vezi, dumeilor pun mare preț pe persoana mea.”

Numai că zeii nu trimit unui scriitor, în fiecare noapte, câte un hoț în carne și oase. Fata aceasta cuprindea desigur material pentru câteva romane și nuvele polițiste. Cum să renunțe la o asemenea comoră? Și unde mai pui că era pe deasupra și foarte draguță?

„Ia vezi, poate cădem la învoială” insistă Carter.

Cassidy se încruntă.

„Care va să zică încerci să...”

Se opri, iar ochii lui mici de un albastru spălăcit se strânseseră ușor.

„Continuă te rog...”

Carter șovăi, căutând cuvinte care să îmbrace propunerea într'o formă cât mai ispititoare, dar detectivul îl scuti de oboseală.

„Ascultă d-le”, zise el cu un accent de sinceritate.

„Nu cred să merite atât cât ar costa”.

„Ei bine, și cât ar putea să mă coste?”

„După câte știu, s'a instituit un premiu de 400 dolari pentru prinderea ei, sau poate și mai mult”.

Patru sute! Asta întrecea cu mult așteptările lui Carter. Dar din materialul ce i-ar fi putut furniza fata, dânsul ar fi putut scoate de patru ori, pe atâta.

„S'a făcut!” zise Carter, după această scurtă so-

coteală mintală.

„Ha ? !” exclamă Cassidy, dând capul pe spate.

„Drept cine mă ții d-ta? Păi dacă o predau, mă aleg pe lângă premiu și cu o avansare”.

Carter recunoscu că detectivul avea dreptate.

„Cinci sute”, licită el.

Cassidy dădu din cap.

„Niciun cent, sub o mie de dolari și mare fraier ai fi să plătești o asemenea sumă”.

„O mie nu pot să dau” zise Carter moale. El

avea abia cu câțiva dolari peste această sumă, în depozit la bancă.

Ridică capul într'un gest prin care da a înțelege că se da bătut. In clipa aceea însă, ochii săi se

opriră asupra fetei și observă că bărbia-i tremura, iar umerii îi căzuseră.

Rățiunea-i amuți înaintea acestor simptome și fără să știe cum, se pomeni spunând:

„Tot ce pot da este 750 dolari”.

Cassidy dădu din cap și o luă spre ușe. Inșă după o scurtă chibzuială se opri în prag.

„Sunt un mare dobitoc, dar adu cecul încoa ! Când să iasă, el se mai opri odată și agită un deget”

gros spre Carter.

„Și acum, bagă de seamă, ce-ți spun”, îl amenință el.

„Dacă faci vreo drăcovenie cu cecul acesta, mă dau peste cap și nu mă las, până nu te văd la secret !”

„Fii fără grijă !” îl asigură Carter.

* * *

Fata se înfruptă cu lăcomie din friptura rece, prăjiturile și cafeaua ce amfitrionul îi puse dinainte. Când ajunseră la țigări, ea deveni mai vorbărească.

li expuse povestea sa pe scurt, fără detalii și fără a-și ieși din rezervă.

După ce isprăvi, rămase tăcută câteva clipe, apoi reluă:

„Și acum, nu știu ce gânduri vei fi având d-ta, dar eu te-am avertizat că nu sunt dispusă să cumpăr nimic“.

Carter răsse.

„Angel Grace, numele ți se potrivește de minune — cerul te-a trimis aci“ zise el, apoi adăugă timid: „Eu mă numesc Brigham—Carter Webright Brigham“.

Aci se opri cu o umbră de speranță, care nu-i fu înșelată.

„Scriitorul?“

Această imediată recunoaștere îl umplu de bucurie; nu ajunsese încă în acel stadiu al succesului, când un autor poate să se aștepte ca toată lumea să fie familiarizată cu numele lui.

„Ai citit ceva de mine?“ întrebă el.

„A da. „Otrava“ și „Răfuiala“, în Warner Magazine; „Nemesia“ în National și toate nuvelele d-tale, din Cody“.

„Ei iată acum răspunsul meu la întrebarea d-tale de mai adineaori. Bani pe cari i-am dat lui Cassidy îi socot o investiție într-o mină de aur. Din cele ce-mi vei povesti d-ta, eu am să scriu câteva nuvele, care se vor vinde ca pâinea caldă“.

„Toate bune până la un punct“ zise fata. Dar nu trebuie să uiți că Mr. Cassidy nu este singurul agent care aleargă după mine, în acest oraș. Și-ți atrag atenția că ajutându-mă, poți intra într'un mare bucluc“.

Carter reveni la realitate.

„Ai dreptate! Trebuie să ne gândim bine la ceea ce avem de făcut“.

„E evident că va trebui să părăsesc orașul! Prea sunt căutată aci și prea bine cunoscută!“

„Bună idee!“ zise Carter. „Vom alege un locșor prin împrejurimi unde să te poți ascunde. Curând am să vin apoi și eu, după d-ta și vom stabili condițiunile de colaborare.“

A doua zi către prânz, proiectele lor erau complet realizate.

Carter se duse la bancă, imediat ce aceasta se deschise și-și retrase depozitele, lăsând numai sumele ce trebuiau să acopere cecurile emise în ultima vreme, inclusiv cel al lui Cassidy. Fata avea nevoie de bani pentru mâncare, drum și chiar îmbrăcăminte, deoarece ea era sigură că poliștii dau târcoale locuinței sale.

Părăsi apartamentul lui Carter, într'un automobil în-

chis, urmând să se ducă să-și cumpere un costum de o culoare și croială cu totul diferită de acela pe care-l purta și a cărui descriere o aveau desigur toți poliștii. Avea apoi, să dea drumul taxului și să ia un altul, care s'o ducă la una din gările periferice ale orașului — căci se temeau ca poliștii de serviciu din gările centrale să n'o recunoască, în ciuda hainelor noi. Iar aci, avea să se urce într'un tren, care s'o ducă în orașelul ales de ei ca loc de întâlnire și unde Carter ar fi urmat-o a doua zi.

* * *

Ziua aceea și noaptea următoare se scurseră, dar trecură totuși și Carter sări înfășurat dintr'un tren personal, încet și murdar, în orașelul unde știa că era așteptat de fată.

La hotelul ales el întrebă discret de d-na J. H. More — numele sub care trebuia să se ascundă ea — dar află că nu sosise.

Carter ieși în stradă și se duse pe rând la celelalte două hoteluri ale orașului, dar cu același rezultat. Se opri atunci la un chioșc și cumpără toate ziarele new-yorkeze. Nu găsi însă în ele niciun rând despre arestarea fetei.

El rămase timp de trei zile în oraș, încăpățânându-se în ideea că avea totuși s'o vadă, în cele din urmă. Mai lăsa să-i treacă o zi fără să facă nimic, în care timp se obicinui că n'are s'o mai vadă. Apoi se puse pe lucru, spre a salva ce mai putea din banii și vremea pierdută. Din cele ce-i istorisise fata, în cursul mesei s'ar fi putut țese, cu puțină osteneală, o nuvelă ușor de plasat.

Zile de arând el nu se mai ridica dela birou, decât ca să mănânce și să doarmă.

Când își văzu înfășurat nuvela terminată și expediată la poșta, editorului, își oferii două zile de odihnă completă, stând toată vremea în pat.

A treia zi el primi o scrisoare din partea editorului care-i cerea să-l viziteze în după amiaza următoare, la ora 2.30.

Carter găsi la editor pe alți patru bărbați. Pe doi dintre aceștia îi cunoștea: erau Gerald Fulton și Harry Mays, scriitori ca și el. Ceilalți doi îi fură prezentați: John Deitch și Walton Dohlman. Le citise lucrările; colaborau la aceleași publicații ca și el.

* * *

Când își văzu vizitatorii confortabil instalați în fotolii și cu țigările aprinse, editorul zâmbi fețelor

îndreptate cu vădită curiozitate spre dânsul.

„Și acum, să stăm de vorbă“, zise el, apoi adreșându-se lui Carter.

„La spune-mi te rog, d-le Carter, de unde ai luat ideea nuvelei d-tale, „Povestea Ingerului?“

„Mărturisesc că mi-a fost inspirată, în împrejurări foarte ciudate“, zise Carter. „Am fost trezit într'o noapte de sgomotele pe care un tâlhar le făcea în apartamentul meu și am sărit din pat să văd ce se întâmpla. Am pus mâna pe el și ne-am luptat o vreme prin întuneric. Apoi am aprins lampa și...“

„Și ai văzut că era o femeie — o fată tânără!“ întregi cu promptitudină Gerald Fulton.

Carter sări în picioare.

„De unde știi?“ întrebă el.

Apoi văzu că, Mays, Deitch și Dohlman stau toți cu gâtul întins și că pe fețele lor se zugrăvisse o aceeași expresie de uimire.

„Iar după câteva minute a venit un detectiv“.

De data aceasta vorbise Mays.

„Care se numea Cassidy!“

„Și cu câteva sute de dolari lucrurile s'au aranjat“, completă Deitch.

Editorul deschise apoi un sertar și scoase un teanc de manuscrise.

„Iată lucrările dvs.“ zise el. „Știam eu că trebuie să se fi întâmplat vreo poză, când în decurs de zece zile am primit cinci nuvele, care deși tratate fiecare într'alt fel, aveau toate același subiect.“

„Pe-al meu aruncă-l la coș“, zise Mays, iar ceilalți îl imitară dând instrucțiuni similare. Toți cu excepția lui Dohlman, care părea frământat de un gând. În cele din urmă el se adresă editorului:

„Dar oricum, nuvela este foarte bună, în toate cinci versiuni — nu-i așa?“

Editorul dădu din cap. „Da, și aș fi cumpărat una; dar cinci...“

„Atunci, de ce să nu cumperi una?“

„Ai dreptate“, zise editorul „Și s'a făcut. Mays a câștigat.“

Ochii albaștri ai lui Gerald Fulton se făcură și mai mari decât erau, într'o expresie de uimire.

„Sfinte Dumnezeule!“ zise el în cele din urmă. „Cine știe câți or mai fi speculat subiectul acesta?“

Carter își punea însă în clipa aceea o întrebare cu totul diferită.

„Drace! Oare cu toată ceata asta s'o fi sărutat ingerul meu?“

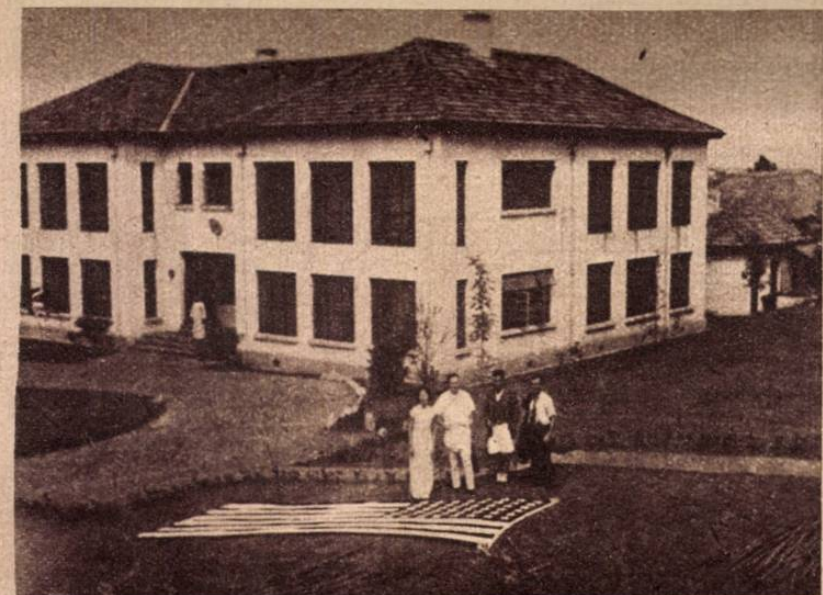
Ultimele fotografii sosite

depe frontul

Chino-Japonez

Fotografia pe care o publicăm aci este un record senzational în materie de reportaj fotografic. Ea înfățișază invazia Japonezilor în Shanghai. Fotografia a fost trimisă 1700 km. cu avionul la Tokio, iar de acolo a fost transmisă prin radio-telegrafie 16 000 de km. la Londra.

Pentru a se feri de eventualele atacuri aeriene, ambasadele din Nanking și-au instalat în parcurile palatelor lor, drapele imense ale statului respectiv, așa cum vedem în fotografia noastră.

Cum reacționează un copil când balonul, pe care-l umflă, plesnește?

1) O fetiță de 12 ani suflă în balon.

2) balonul a plesnit, dar mâinile și fața n'au aflat încă.

3) și 4) figura reacționează mai iute decât mâinile, cari continuă să creadă că țin balonul

SE TESE O LEGENDĂ

Lindbergh TATA FARA VOE

„Micul Lindbergh” — cum ar dori fantezia populară — la preumblare cu mama adoptivă.

Copilul misterios din satul belgian, fotografiat în profil ca să se vadă asemănarea cu... Lindbergh.

multimii, copiii dispăruți sunt ai lui Lindbergh. Undeva, în Australia, un copil născut dintr'un „păcat” e încredințat unei familii burgheze. Vecinii spionează și răspândesc un șvon: copilul lui Lindbergh. În Belgia, un preot încredințează unor locuitori din târgușorul Brabant Wallon, un copil care... vorbește de avioane și are accent american. E copilul lui Lindbergh. Și în timp ce Charles Lindbergh încearcă în laborator să descopere tainele vieții, el devine, fără voia lui, tatăl tuturor copiilor din... flori. Legenda Lindbergh continuă.

* * *

Povestea copilului lui Lindbergh a redevenit actuală, la sfârșitul lunei trecute. Au vorbit despre cazul băiatului adoptat de familia belgiană, mai multe ziare

din Bruxelles. Corespondentul ziarului englez „News Chronicle” a făcut, la rândul lui, cercetări. Cazul copilului din Belgia a fost examinat în 1933, când vicarul Lamberts a declarat că era vorba despre copilul unui german bogat, care și-a părăsit soția. Băiatul a fost dat în grija unor călugărițe și mai târziu a fost încredințat d-lui Vandenbosch, care locuiește acum la Havre. Dar vicarul Lamberts nu poate explica cum se face că băiatul vorbește englezește.

Ziarul belgian „Pays réel” aduce următoarele argumente în afirmația pe care o face că băiețușul ar fi copilul colonelului Lindbergh!

Acum câțiva ani a apărut un anunț în ziar, prin care „un preot belgian dorește să încredințeze unei familii onorabile, un copil abandonat”.

Copilul a fost adoptat de dl. și dna. S., dar vicarul Lamberts, care le-a adus băiatul n'a putut să prezinte actul de naștere.

Arătându-se băiatului — care astăzi are șapte ani — o fotografie de-a colonelului Lindbergh, împreună cu Regele Albert și cu Regina Elisabeth, el a exclamat, arătând pe celebrul aviator:

— Acesta e tatăl meu!

El spunea c'a fost luat din pat de „Walter și John” și a povestit apoi în mod confuz o fugă prin noapte. Când i s'a arătat o fotografie a lui Hauptmann — răpitorul său — el a lovit-o cu pumnul și a strigat:

— Iată pe omul cel rău!

Între copilul lui Lindbergh și micul necunoscut există asemănare în ce privește vârsta, dar pe când cel dintâi era blond, băiatul din Belgia are părul castaniu. Schimbarea de nuanță ar fi posibilă, căci, îndeobște, culoarea părului la copii, se închide, cu vârsta.

CÂND „nebunul sburător” a trecut, singur, Oceanul, a început legenda Lindbergh. Multimile dornice de senzații, au văzut în sborul nebun al lui Lindbergh, întruchiparea spiritului aventurier al americanului. De fapt, Lindbergh ca și Piccard, n'a vrut să bată niciun record, în benzina motorului său n'a fost nici un strop de ambiție. Charles Lindbergh e tipul savantului modern, al cărui laborator e instalat în văzduh. Sborul lui a fost experiență de laborator.

Dar legenda s'a infiripat. Când i-a fost răpit unicul copil, firul legendei a fost reluat. Lindbergh, savantul calm și ordonat, s'a supus legilor naturii și... i s'a născut al doilea copil.

Dar pentru mulțime, oricare sburător îndrăzneț e un Lindbergh și orice copil răpit amintește de cazul Lindbergh. Ca în toate legendele, în cari orice fapt anonim e atribuit unui erou celebru, de azi înainte pentru fantezia

VICTORIA A INVINS F. C. RAPID CU 5-3 (3-0)

Duminică s'a disputat în Capitală matchul de foot-ball pentru campionatul diviziei naționale, dintre Victoria Cluj și F. C. Rapid București.

După o luptă pasionată, primii au învins cu scorul de 5-3.

Fotografiile noastre înfățișază două faze din match:

O intervenție a portarului clujan Munteanu. Mingea se odihnește în plasă după al treilea goal marcat de Moldoveanu pentru F. C. Rapid.

CROSS-UL JUNIORILOR

56 de concurenți au participat Duminică la cross-ul Juniorilor. Învingător a fost Zamfirescu Dumitru, dela C. F. R.

Fotografia noastră înfățișază doi concurenți în parcurs.

SUZUKI

FEMEEA CARE TRAGE FOLOASE DEPE URMA MORTII MILIOANELOR

DE OAMENI

BĂRBAȚII cari câștigă averi mari, depe urma armelor și munițiilor folosite la uciderea oamenilor, ne îngrozesc mai mult decât chiar conducătorii războaielor. Cunoaștem cu toții sângeroasa industrie internațională de armament.

Au existat femei care au luat inițiativa, sau au colaborat intens la nimicirea acestei industrii de distrugere și la triumful păcii. Cu mândrie privesc femeile de azi, la aceste semene ale lor, regretând că rezultatele eforturilor lor au fost atât de puțin strălucite.

Cu ură și înverșunare privim pe acei oameni cari se îmbogățesc depe urma fiecărei bombe aruncată peste o mulțime neputincioasă și desarmată și depe urma fiecărei mitraliere, care seamănă moartea într-o secundă...

Puțini sunt cei cari știu că există și o femeie care-și sporește averea — pe zi ce trece — cu ajutorul acestei industrii sângeroase, mai ales acum, când a izbucnit sângerosul conflict în răsăritul îndepărtat; ea nu este soția unui fabricant de armament; femeia de care vorbim este nespuse de bogată japoneză Yone Suzuki, care a făcut o avere nemăsurată depe urma industriei de armament, și poate fi socotită, astăzi, ca una dintre cele mai bogate femei depe glob. Suzuki este o femeie în vârstă, văduvă, a cărei avere era plasată, până mai acum câțva timp, în fabrici, ziare, construcții de vapoare; iar de când a izbucnit războiul civil în China, și-a făcut o fabrică de armament. De atunci, cu fiecă oră care trece, văduva Suzuki se îmbogățește. Fiecare bombă aruncată asupra Chinei, fiecare vas scufundat, fiecare mitralieră distrusă, o îmbogățește pe bătrâna japoneză.

O MICĂ JAPONEZĂ

Femeia, care astăzi este atât de bogată, se poate mândri, că ea singură și-a agonisit averea. Numai grație inteligenței și spiritului ei negustoresc, deosebit de dezvoltat, a ajuns la această fabuloasă avere, iar omenirea la joshicia de-a se ucide, frate pe frate. Foarte interesantă este povestea vieții acestei mici japoneze, care cu mulți ani în urmă s'a căsătorit cu negustorul Suzuki. A fost educată în cea mai severă tradiție japoneză,

adică să fie sclavă și prea plecată servitoare soțului ei. Ea a învățat să facă plăcută căsnicia, așa cum arată legea japoneză. Era supusă și-l servise cu credință, pe soțul ei.

Fără voia sa însă, spiritul ei negustoresc se desvolta din ce în ce, în timp ce mâinile-i erau ocupate cu aranjarea florilor, sau prepararea ceaiului.

O MICĂ REVOLTĂ

Astfel, într-o bună zi, această mică și supusă femeie s'a revoltat. Revolta ei consta într-o întrebare timidă, pentru care desigur că se codise mult timp. A întrebat pe soțul său, dacă i-ar îngădui ca, în timpul liber, să se ocupe și de comerț? Nu, fu răspunsul suveranului ei bărbat. Căci el era de modă veche și credea că locul femeii este acasă și nu în comerț. Dacă însă ar fi bănuț capacitatea formidabilă a soției sale, ar mai fi refuzat oare rugămintea ei? Nimeni nu poate răspunde. Femeia se înclină, tăcu și se întoarse la florile și ceaiul ei. Până când, în același an Suzuki închise ochii, pentru totdeauna. Acestea se petreceau în urmă cu 39 de ani. Soția purtă după el doliul obicinuit în patria ei, însă când i se uscară lacrimile, vechiul ei plan îi încolți din nou în minte. Ea moștenise o avere destul de rotunjoară care să-i permită să trăiască fără griji. Fără să vrea, începu să facă socoteli și să se intereseze de efecte de bursă.

Hotărî să-și plaseze banii într-o mare fabrică de iută. Mica femeie îndoliată vizită direcțiunea fabricii de iută, oferindu-se să intre în afacere, cu o sumă importantă, dacă i s'ar da un post, în direcție. Directorii zămbiră politicos și refuzară. Doamna Suzuki răs și ea foarte politicos și plecă. Săptămâni și luni dearându-l ea studiă cu minuțiozitate cursurile bursei. După un an vizită iar direcțiunea fabricii de iută. De data aceasta însă, ca principală acționară a ei. Un studiu minuțios al cursului la bursă, o manevră pricepută cu acțiunile fabricii, îi asigurase succesul. Se pricepuse să-și rețină un mare număr de acțiuni, astfel că sili direcțiunea s'o primească în consiliul de administrație. Câștigase astfel dreptul de control al întreprinderii. Aceasta s'a întâmplat acum 38 de ani și a însemnat începutul uneia dintre cele mai mari averi

depe glob. Este o adevărată minune cum a putut o femeie să se priceapă atât de bine și, singură, să-și găsească cea mai nimerită cale de-a face avere. În genere, femeile nu știu să se descurce singure și mai ales să ajungă, la un moment dat, la rangul numit „captain of industry” — potentat industrial. Această femeie este — fără îndoială — o excepție!

O MICĂ MÂNĂ DE FIER

Mica japoneză a cumpărat industrii mari, fabrici, magazine, ziare și companii de vapoare. Toate acestea le-a ținut, cu o mână destul de mică ce-i drept dar care după cum am văzut, putea fi foarte bine numită, de fier.

Acum, când Suzuki este o femeie bătrână, ea nu s'a retras din afaceri, ci continuă să țină cu energie hăturile tuturor industriilor, pe care și le-a însușit. Iar averea ei, plasată în industria armamentului, se mărește pe zi ce trece.

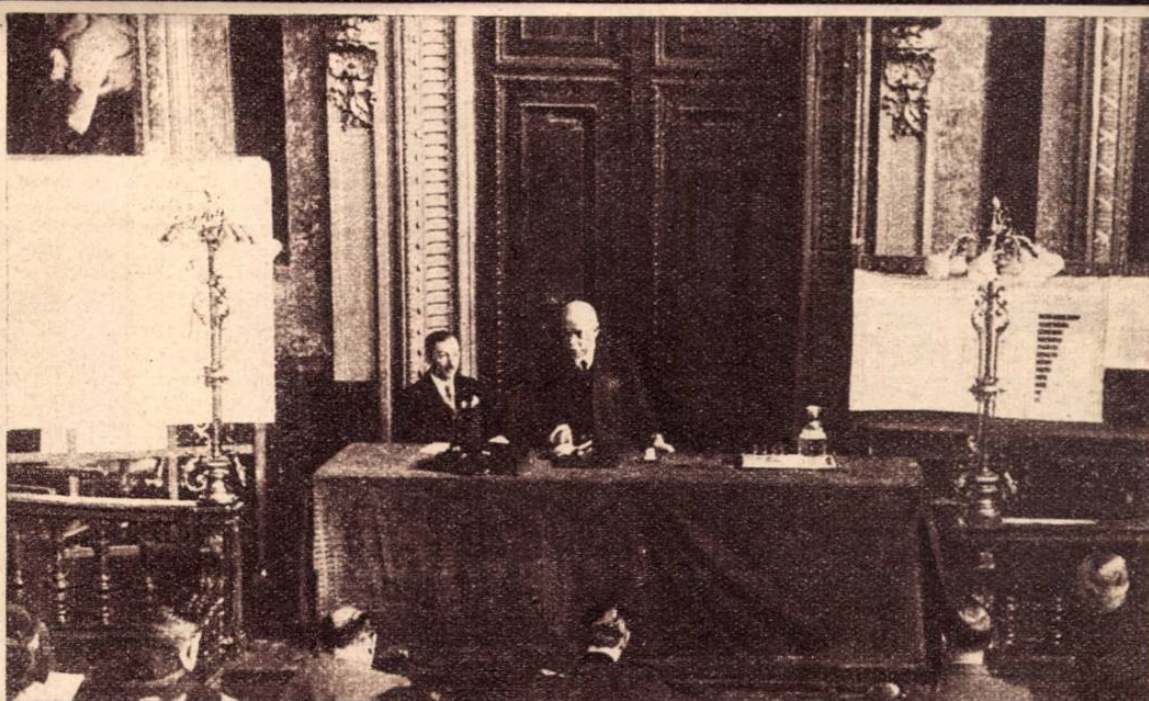
E cea mai bogată stăpânitoare a industriei armamentului de azi...

W. Y.

NOUL MINISTRU AL STATELOR UNITE LA BUCUREȘTI

Săptămâna trecută a sosit în Capitală noul ministru al Statelor - Unite, d. Franklin N. Guenther. Fotografia noastră îl înfățișează pe distinsul diplomat la sosirea în Gara de Nord.

CONGRESUL DE NEUROLOGIE DELA IAȘI

În zilele de 24, 25 și 26 Octombrie a avut loc la Iași al 17-lea congres național de neurologie psihiatrie, fiziologie, endocrinologie și medicină legală. Au participat 150 de delegați din întreaga țară. Desbaterile au fost ilustrate de verbul și gândirea marilor specialiști: prof. dr. Marinescu, prof. dr. Parhon, prof. dr. Tomescu, prof. dr. Baillif, conf. dr. Ionescu-Sisești, dr. Preda și alții. (Alăturat aspecte dela congres).

Foto Weiss.

„REALITATEA ARTISTICĂ“

Domnișoara Leria Niky, dragălașa cântăreață dela Opera Română și reputata maestră de balet, va da Joi 11 Noembrie a. c. un recital de dans, la Opera Română.

Miercuri 10 Noembrie, în sala Teatrului „Vox” (Eforia), iubitorii de muzică din București vor avea prilejul să asculte concertul vocal dat de soții Smirnoff. Tenorul e cunoscut la noi în țară, iar d-na Lydia Smirnova Malzeva are o voce caldă, de o intensitate neobicinuită.

Expoziția „Lucrul de mână la domiciliu” organizată de cooperativa „Gorjanca”.

VEȚI AVEA DINȚI UIMITOR DE ALBI
Este atât de ușor, DACĂ, întrebuințați Kolynos. Kolynos dă dinților un farmec captivant, un luciu incomparabil! Retineți aceasta: Kolynos este economic: durează de două ori cât trebuie ordinare, întrucât nu vă trebuie decât jumătate din cantitatea obișnuită. Încercați „procedul periei uscate” cu un singur centimetru de Kolynos. Veți fi încântați de rezultate. Economisiți - cumpărând tubul mare

KOLYNOS
DENTAL CREAM

Dela stânga la dreapta: Dna C. Popescu-Zorica, dna Calypso Botez, dna Ciresica Arjocanu, dna Ecaterina Madgearu, dna Micuța Căprescu, dna Gheneșcu.

Comitetul de conducere al cooperativei „Gorjanca”. Rândul I, dela stânga la dreapta: dnele Jeana Banu, Micuța Căprescu, Ciresica Arjocanu, Calistra Manolescu, Veronica Niculescu-Menu. Rândul II, dela st. la dr.: dra Popescu, dra Pr. Popescu, dnele Căndea, Olga Părvulescu, Amelia Arjoca, Cernătolu, Titi Petrescu, dra Eug. Popescu, dna Vlăduț.

Deveniți zilnic mai frumoasă

dacă vă îngrijiți pielea rațional! Scherk Cold Cream, de noapte, compusă din ceară curată și uleiuri fine, nutrește țesutul, îndepărtează ridurile și dă obrazului o înfățișare sănătoasă și înfloritoare. Iar crema de zi Trisena, uscată, aplicată înainte de a vă pudra, menține tot timpul fața mată, fragedă și superb parfumată.

Cremele Scherk se vând în borcane de Lei 90 și 120 - în tuburi de Lei 45 și 65.

La Academia de Belle-Arte a avut loc, săptămâna trecută, examenul de admitere. S'au dat candidaților două subiecte de tratat, la alegere. Fotografii a noastră înfățișază un aspect al sălii de examen.

Humor

LOGICĂ

— Ei și ce-o să ție faci tu, când o să fii mare?
— Măturător de stradă! Și te rog, nene, dă-mi 5 lei.
— Pentru ce?
— Vine iarna și vreau să-mi cumpăr înghețată ca să văd cât frig o să pot eu să îndur, când o să trebuiescă să curăț zăpada!

CUM A ÎNȚELES

Ana se dă în vânt după artiști.
— Ce admirabil a fost eri! Inchipulți-vă, l-am văzut pe Vraca!
— În ce?
— Într'un automobil!

EXPLICAȚIE

— Cum a putut să-ți fure totul din casă?
Și revolverul pe care-l ții totdeauna sub pernă?
— Nu, revolverul nu l-a găsit!

EXAMENELE

— Ion Vasilescu, ia să-mi spui, ce se găsește mai ales, în țările cu clima umedă?
— Umbrele, domnule profesor!

— Tăticule, ce-i aia o conferință?
— Este o adunare unde oamenii hotărăsc la care dată se întâlnesc iar!

— Uite, domnu' ăsta, doarme așa dela începutul piesei.
— Și ăsta e un motiv să mă trezești pe mine?

A ÎNȚELES

— Iată zece ani decând suntem prieteni, dragă Mitică! Nu crezi c'ar trebui să ne căsătorim?
— Ba da, dar cine ne mai ia?

ORICUM...

— Luați domnule un bilet! Cu 10 lei puteți câștiga un automobil!
— Dar eu n'am nevoie de automobil!
— Nu-i nimic. Puteți să cumpărați în toată liniștea Sunt 20.000 lozuri și cu siguranță că n'o să câștige tocmai al dv.!

— Pe vremuri aveam și eu trăsura mea!
— Da, da, știm pe aia pe care o împinge maică-ta!

— E atât de plictisitor să stai singur la santinelă, că m'am gândit să-mi instalez un aparat de radio!

SIGUR DE SINE

numai cu

TYP

PURGATIV - LAXATIV

LA FARMACII ȘI DROGUERII

Durerile cauzate de
HEMOROIZI
sunt alinate imediat

Despre Pomada Cadum s'a spus cu drept cuvânt că face minuni. Într'adevăr, ea suprimă durerile și micșorează hemoroizii. Acțiunea sa de vindecare este rapidă, întrebuintarea cât se poate de simplă și economică. Pomada Cadum este tot atât de indispensabilă și în tratamentul tuturor afecțiunilor pielii. Ea lucrează cu repeziciune și eficacitate.

CEREȚI NUMAI VERITABILA POMADĂ CADUMI

PROFITATI

de această toamnă ploioasă care asigură o prindere maximă.

POMI FRUCTIFERI

Arbori pentru străzi, șosele și parcuri, arbuști floriferi, brazi, trandafiri, vițe, altoite etc., de calitate superioară, furnizează:

Pepinierele ȘTIRBEY — Buftea
Reprezentanța generală în București II, Strada Banului 2
Catalog gratuit la cerere.

CHIRURGIE ESTETICĂ

Indepărtarea operativă a ridurilor

Dr. RUDOLF HOFFMAN

ost asistent la clinica univ. din Berlin

a nasului
urechilor
feței
gusei
și pieptului

INSTITUT de

COSMETICĂ

Îngrijirea feței. Distrugerea părului de prisos, a coșurilor, negilor etc. Masaje. Măști de înfrumusețare și întinerire. Masca Sanoffin.

ANNEMARIE HOFFMANN

BUCUREȘTI. — B-DUL DOMNIȚEI, 30 BIS — TEL. 4.19.50

CITIȚI ÎN FIECARE SĂPTĂMÂNĂ
„MEDICUL NOSTRU“

Cea mai bună și mai frumos ilustrată revistă de specialitate.

Nevralgii? FRICTIUNEA
HORIA

OASPEȚI ALEȘI LA VANATOAREA REGALA DIN CRIȘ

M. S. Voevodul
Mihai și d.
Mitiță Constan-
tinescu, guver-
natorul Băncii
Naționale.

M. S. Regele și
prințul regent
Paul al Jugo-
slaviei.

Oaspeții la vânătoarea regală din Chi-
șineu-Criș, în fața cortului ridicat ad-
hoc, pe câmp.

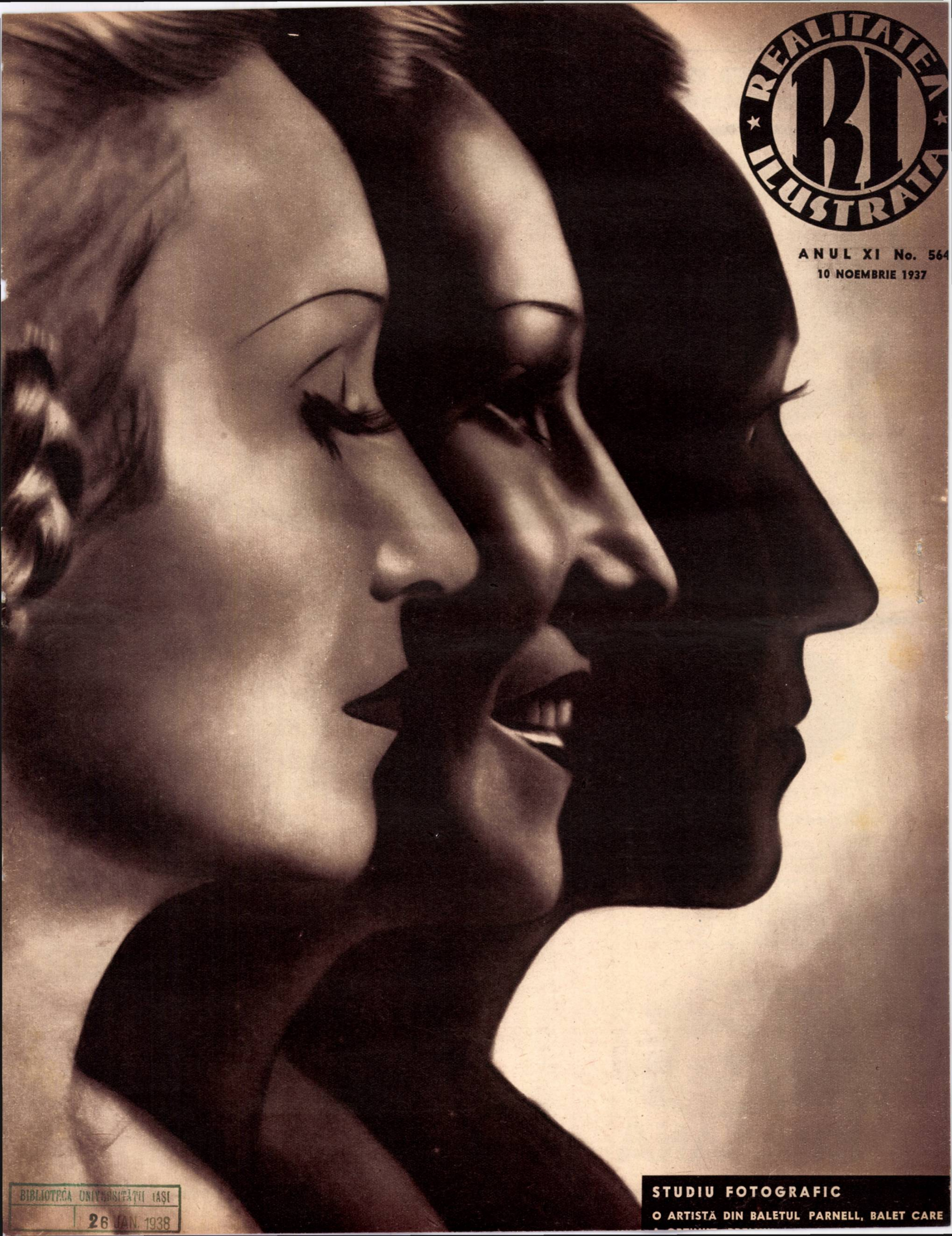
Dela stânga la dreapta: A. S. R. prin-
cipele Carol de Flandra, Marele Voe-
vod Mihai, A. S. R. principele regent
Paul, M. S. Regele și A. S. principele
Friedrich de Hohenzollern.

ANUL XI No. 564

10 NOEMBRIE 1937

BIBLIOTECĂ UNIVERSITĂȚII IAȘI

26 JAN. 1938

STUDIU FOTOGRAFIC

O ARTISTĂ DIN BALETUL PARNELL, BALET CARE

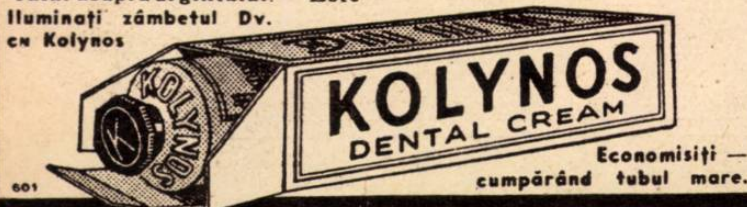
**DINȚII DV. VOR SCLIFI
CA BIJUTERIILE SCÂNTEIETOARE**

Nu vor mai fi pete, nu vor mai fi dinți decolorați

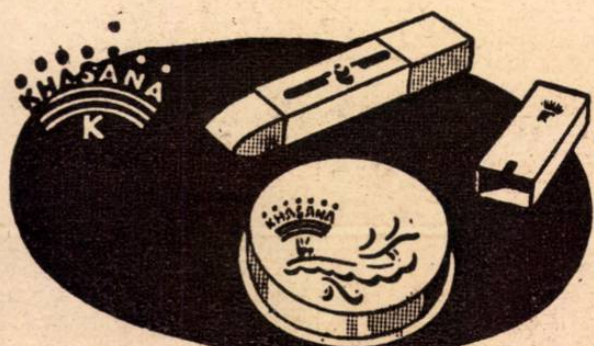
ÎNTREBUINȚAȚI Kolynos.
Nu este o pastă ca celelalte - „e cu totul altceva”. Acțiunea sa este cu totul diferită, formula sa este diferită! Acțiunea sa este asupra dinților îngălbeniți și decolorați, întocmai cum acționează polizorul bijuteriului asupra argintului. — Este iluminat zămbetul DV. — Este cu Kolynos

economică și durează cel puțin de două ori cât pastele de dinți ordinare, deoarece nu trebuie să puneți pe perie decât jumătate din cantitatea obișnuită. Rețineți bine aceasta: Un centimetru aplicat pe o perie uscată este suficient.

**Infățișarea DV.
întinetică și înfrumusețată**

În câteva secunde, datorită rouge-ului de buze și obraz Khasana. Acest rouge minunat dă buzelor și obrazului o culoare trandafirie și sănătoasă. Rouge-ul de buze și obraz Khasana nu se șterge, rezistă intemperiilor, apei și sărutărilor. Toate nuanțele moderne: superb, corail, carmin. Pentru fiecare tip de frumusețe, nuanța potrivită!

KHASANA

Principele moștenitor al Suediei în Capitală

Principele Gustav Adolf, moștenitorul tronului Suediei, a făcut, săptămâna trecută, mai multe vizite în Capitală. Fotografiile noastre înfățișază :

Principele Gustav Adolf la Mormântul Eroului Necunoscut, unde a depus o coroană

Principele moștenitor al Suediei făcând exerciții de tragere la A. N. E. F.

Principele vizitează muzeul geologic.

PALATUL MINISTERULUI DE INDUSTRIE ȘI COMERȚ

Săptămâna trecută a avut loc solemnitatea punerii pietrei fundamentale a noului palat al Ministerului de Industrie și Comerț. În primul plan al fotografiei noastre, luată la această inaugurare, se văd d-nii miniștri Inculeț, Valer Pop și Bejan.

POMENIREA MORȚILOR LA CATOLICI

La Cimitirul eroilor francezi dela Bellu, a avut loc, săptămâna trecută, solemnitatea morților catolici. În fotografia noastră se văd d-nii Adrien Thierry, ministrul Franței la București, Jean Paul Boncour, general luncă și membrii coloniei franceze din Capitală.

(Fotografii Berman)

MONUMENTUL REGELUI FERDINAND LA ISMAIL

Străjerii defilează prin fața autorităților cu prilejul inaugurării monumentului.

Săptămâna trecută a avut loc la Ismail inaugurarea monumentului Regelui Ferdinand, ridicat lângă catedrala din centrul orașului. Ismailul a îmbrăcat haina de sărbătoare. Oaspeții au fost întâmpinați de capii autorităților civile și militare, precum și de un public numeros. La catedrala orașului s'a oficiat o slujbă religioasă, iar în fața monumentului un sobor de 35 de preoți a oficiat slujba sfințirii statuiei.

Fotografiile noastre înfățișază:

Monumentul Regelui Ferdinand la Ismail.

Aerogara inaugurată la Ismail în aceeași zi cu monumentul.

MONUMENTUL EROILOR IN COMUNA SAT-CHINEZ

Săptămâna trecută a avut loc în comuna Sat-Chinez, din jud. Timiș Torontal, desvelirea monumentului eroilor, ridicat din inițiativa unui comitet, în frunte cu notarul Opriș.

Fotografiile noastre înfățișază:

D. general A. Bunesu, d. D. Nistor, d. col. Petrescu și d. A. Cosma.

Monumentul Eroilor, din comuna Sat-Chinez.

Fotografii Grosaru

Sensibil

ca aripioara unui fluture...

....așa delicat este tenul unei doamne. Și pe drept cuvânt: impuritățile din atmosferă, praful, fumul și alte influențe externe, uneori prea puțin luate în seamă, îl dăunează ușor. O femeie inteligentă își apără sănătatea obrazului de ravagiile căldurii și ale frigului cu un strat subțire din crema de zi „Three Flowers Vanishing Cream” Richard Hudnut, pe care pudra în nuanțe tandre se așternă și aderă de minune, astfel că tenul nu-și pierde strălucirea catifelată.

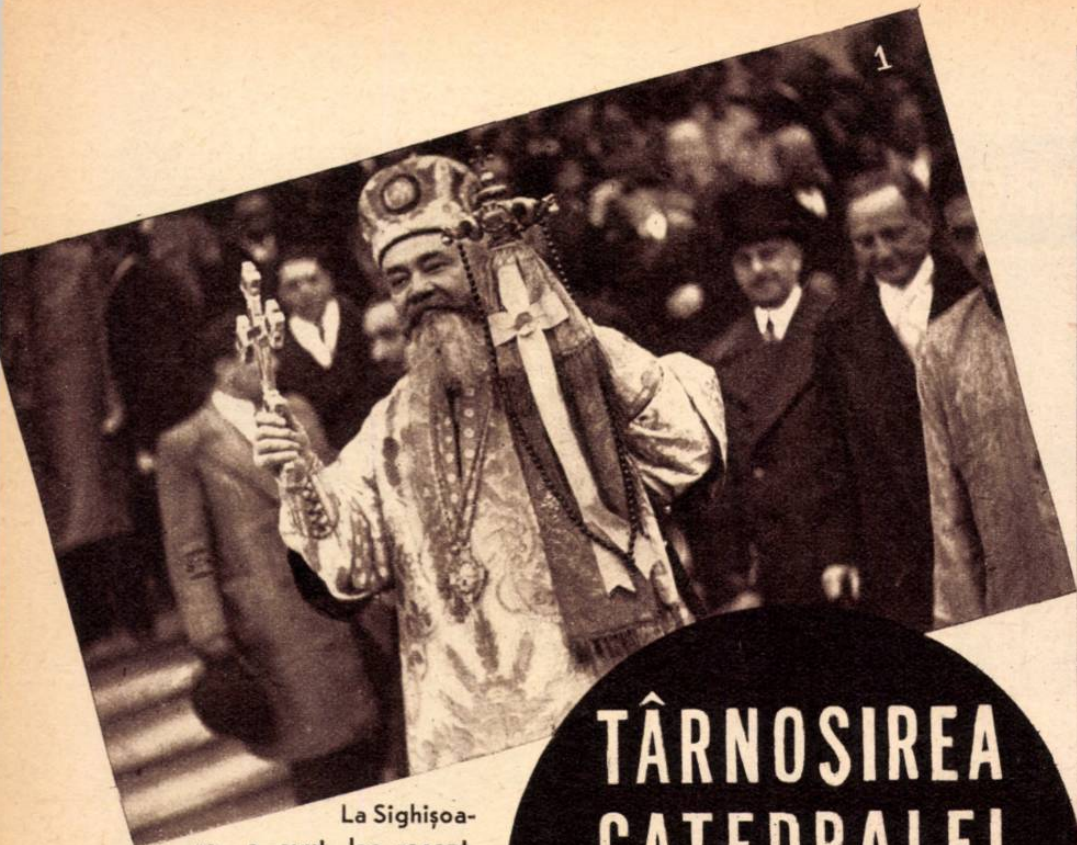
Crema de zi Three Flowers Vanishing Cream Richard Hudnut este unul din cele 5 preparate, cari sunt necesare pentru îngrijirea completă a frumuseții Dv.

**RICHARD
HUDNUT**

Three Flowers Beauty Treatment

Gripă ?

FRICȚIUNEA
HORIA

La Sighișoara a avut loc recent solemnitatea târnosirii Catedralei ortodoxe. Reporterul nostru fotograf a prins câteva aspecte interesante dela solemnitate, pe care le publicăm în această pagină.

TÂRNOSIREA CATEDRALEI ORTODOXE DIN SIGHIȘOARA

1. Mitropolitul Nicolae Bălan binecuvântând mulțimea, după ieșirea din Catedrala care a fost târnosită.

2. Catedrala din Sighișoara, care a fost târnosită.

3. D. subsecretar de stat Mihail Bercéanu taie panglica și deschide noua arteră de comunicație, prin fața Catedralei.

4. „Culesul viilor” — car alegoric din comuna Seleușul, care a defilat cu teascul și pritoacele, după solemnitățile de Duminică la Sighișoara.

5. „Șezătoarea” — car alegoric defilând în cadrul solemnităților.

6. Mitropolitul Nicolae, înconjurat de cler și de d-nii miniștri Ștefănescu-Goangă și Berceanu, d. dr. Titu Gane, secretar general al Ministerului Sănătății, d. dr. Stobeș, prefect și d. Aurel Mosora, primar, ieșind din Catedrală.

(Foto Iorgu Anton).

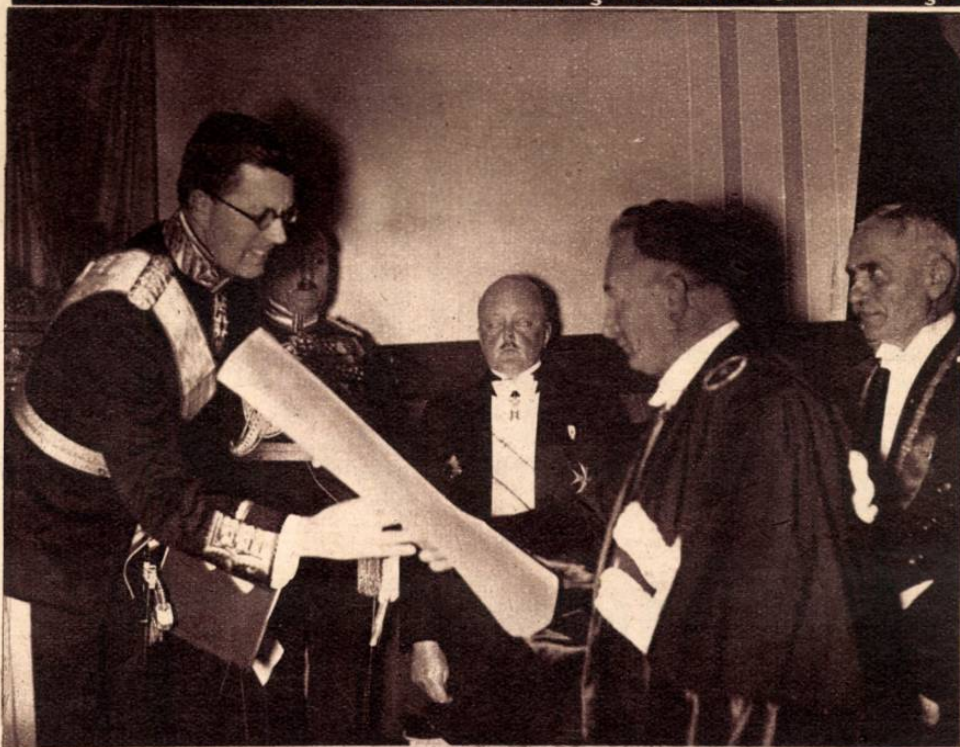
INAUGURAREA DISPENSARULUI MEDICAL AL ZIARELOR ADEVERUL ȘI DIMINEAȚA

RECENT a avut loc inaugurarea dispensarului medical al ziarelor „Adeverul” și „Dimineața”. La solemnitate, au participat personalități cari s’au consacrat pe tărâmul combaterii bolilor sociale. Au luat cuvântul, d-nii: Mihail Sadoveanu, directorul politic al ziarelor „Adeverul și Dimineața” și d. Matei Năstăsescu, șeful atelierelor, în numele salariaților. D. doctor Schineanu, medicul șef al dispensarului, a dat explicații întregii asistențe. Fotografiile noastre înfățișează: Dispensarul medical al ziarelor „Adeverul” și „Dimineața”. Asistența la inaugurare.

MOȘTENITORUL SUEDEI DOCTOR „HONORIS CAUSA” AL UNIVERSITĂȚII DIN CERNĂUȚI

Săptămâna trecută a avut loc, în aula Universității din Cernăuți o grandioasă solemnitate, în cadrul căreia s’a conferit A. S. Regale Principele Gustav Adolf al Suediei, titlul de doctor „honoris causa”, al Facultății de Filosofie și Litere.

În aula frumos împodobită cu steaguri românești și suedeze au luat loc toți profesorii Universității și șefii autorităților civile și militare.

Fotografiile noastre înfățișează:

Promotorul înmânează Altefei Sale Regale, diploma de doctor honoris causa.

Noul doctor „honoris causa”, rostindu-și cuvântarea.

Principele Gustav Adolf, purtând roba tradițională de doctor „honoris causa”, fotografiat între somitățile Facultății din Cernăuți.

Un ten minunat

fără
aparență
de suliman

O NOUA
PUDRĂ
„AERIFICATĂ”
INVIZIBILĂ PE PIELE

O drăgălașie fragedă și fascinantă fără orică aparență de suliman. O pudră de obraz atât de fină și de ușoară încât e invizibilă pe piele — așa că nimeni n’ar putea bănuși că nu este însăși frumusețea D-voastră naturală. Secretul este noul și uimitorul procedeu de „aerificare” după care se fabrică Pudra Tokalon, celebra Pudră de Paris, și care o face de zece ori mai fină și mai ușoară decât s’a crezut posibil vreodată. Incercați chiar astăzi noua Pudră Tokalon „aerificată”. Puteți munci toată ziua, la birou, la magazin sau acasă — niciodată nu veți arăta eșofată sau lucioasă. Puteți dansa noaptea întreagă — tenul D-voastră va rămâne fraged și frumos. Procurați-vă chiar astăzi drăgălașia captivantă și durabilă pe care numai Pudra Tokalon poate să vi-o dea.

De vânzare la toate farmaciile, drogheriile și parfumeriile din țară.

RADION!

Acesta este noul procedeu de a spăla rufe,
indispensabil oricărei gospodine cu simț practic
Rufe se fierb pur și simplu în Radion ior Radionul
el singur spală, grație substanțelor eficace ce conține.

Voința de a fi frumoasă înseamnă
putința de a fi frumoasă

Frumusețea Dv. nu este pretențioasă. Ea nu pretinde decât o piele degajată, care să poată respira în voie prin toți porii bine curățați.

Lei 20
bucata

cel mai spornic

Savon Cadum

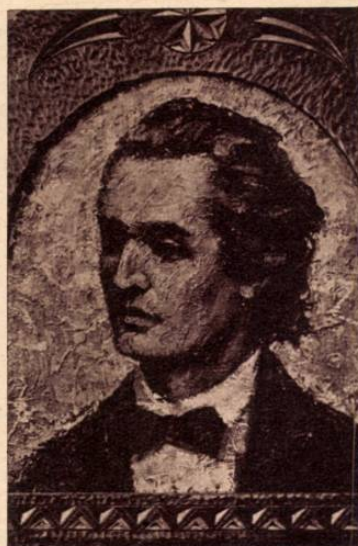
Nu
riscați
sănătatea
D-stra!

la
RĂCELI
GRIPA
JUNGHURI
luați

TESTA

FAPTELE SĂPTĂMÂNII

Cu privire la geniu

MINARIS-
MUL

sub formele sale vulgare sau mai rafinate, a abătut pe cetitorul român dela cunoașterea intimă și adevărată a geniului eminescian. S'a adevărat temerea marelui poet, că necroforii se vor îngrișa, din scormonirea păcatelor, legate de un bulgăre de țărână, iar geniul lui va

rămânea ca un Luceafăr solitar pe cerul poeziei românești. Minarismul a făcut școală, improșcând cu noroiul scormonit, marmora eternă a lui Eminescu. În cele două broșuri publicate în editura „Cultura Românească” d. Barbu Lăzăreanu vine, cu dragostea unui șlefuitor de diamante, să șteargă noroiul depe marmoră și redând pământului tina, ni-l redă pe Eminescu cel autentic. Eminescu în intimitate, Eminescu în halat și papuci, așa cum ni-l zugrăvește d. Lăzăreanu, nu va putea satisface curiozitatea mahalagească a iubitorilor de snoave pipărate. Dar acei cari îl comemoarează pe Eminescu „zi de zi” și simt „prezența lui permanentă în conștiința noastră literară”, vor găsi în această prezentare a intimității eminesciene, o serie de aspecte inedite, nu numai ale personalității marelui și nefericitului poet, dar și o contribuție la desbătută problemă a geniului.

Eminescu, poetul boem și vagabond, a fost un muncitor genial. Poetul tinereții n'a fost un inspirat, „din grație divină”, ci un îndrăgostit pasionat al meseriei sale poetice. E cam banal, dar e adevărat. Marile genii au fost albine lucrătoare, cari au construit fagurele și au lucrat mierea. Nu numai meșteșugul limbii, dar și apele inspirației, geniul le îmbogățește mereu, cu cercetarea neobosită a culturii omenești.

Eminescu, fără imensa cultură acumulată, n'ar fi urcat toate culmile inspirației sale. Dar munca lui prodigioasă, în alcătuirea limbii și ritmelor, ne arată că Eminescu a fost, înainte de toate, un muncitor genial. „N'a fost alcătuire aurită, ori Alfavită sufletească, n'a fost Hronică anonimă, condică cu obiceiuri vechi, vreun „Giudeț al sufletului cu trupul”, vreo Floare a darurilor — scrie d. Lăzăreanu — de cari auzind, Eminescu să nu se fi îndreptat spre ele, ca dintr'însele să culeagă „mărgăritare”, adică cuvinte de multe feluri”.

Eminescu își alcătuiuse „un dicționar de rime în șase caete”. La Scrisoarea I, poetul a muncit 9 ani. Acest arhi-milionar al „consunanțelor”, n'a fost un alintat al „revelației” și „găsirile sale sunt rezultatele voinței și răbdării”. La această concluzie ajunge Georg Brandes, asupra genezii geniului: „Denn das Genie ist nicht der geniale Müsiggänger, sondern der geniale Arbeiter” — căci geniul nu e trândavul genial, ci muncitorul genial”.

Il nostro Fiorello

PRESA italiană jubilează. Fiorello La Guardia a fost reales primar al orașului New-York, bătând astfel, pe Jeremiah F. Mahonay, irlandezul susținut de Jim Forley, mâna dreaptă a lui Roosevelt. În ajunul alegerilor, La Guardia a vorbit, la radio, sutelor de mii de italieni din New-York, cerându-le votul. Le-a vorbit în italiană, expunând realizările sale, în timpul primariatului său. La Guardia a

vorbit italiană, dar în termeni cari nu se mai întâlnesc astăzi în scri-sul italian. Omul a amintit de devotamentul său pentru patria italiană, dar și pentru democrație; a insistat asupra aportului italian la civilizația americană, dar și la consolidarea democrației de peste ocean. În sfârșit, Fiorello La

Guardia a fost animat, în fața microfonului, de sentimente italienești și democratice. Se vede că italienii din New-York au fost de acord cu Fiorello și l-au votat. Odată cu ei, l-au votat rooseveltistii, deși el e republican, l-au votat muncitorii, evreii, mica burghezie și toți adversarii dictaturii. Fiorello La Guardia a devenit exponentul ideilor democratice.

Presa italiană, scoțând în evidență acest fapt, afirmă că „il nostro Fiorello” reprezintă spiritul nou al Italiei. Triumful lui Fiorello e un „nostro trionfo”. Un echivoc asupra căruia presa italiană se ferește să insiste prea mult. Pe cât se pare, Fiorello face parte din „oile behăitoare ale democrației”, acele oi, cari nu sunt prea stimate pe malurile Tibului. Și atunci, una din două: ori Fiorello e „nostro” ceea ce nu armonizează cu cele vorbite la radio New-York, ori e „vostro” și atunci nu poate fi reprezentantul „stilului nou”. Explicația e numai una: Fiorello e „nostro” cât timp se află la New-York.

Zdrențe și resturi

UN cetățean, înscris la Biroul populației, la curent cu împozitele, membru într'un partid politic, cu verigheta lipită de pielea inelarului, e ca și o mărfa de lux. La fiecare pas, plătește o taxă, suprațaxă, cote și supracote. Ministerul de finanțe, cu întreg aparatul administrativ, e veșnică sperietoare

re a acestui cetățean al „minciunilor convenționale”. Când zărește, la gazete, figura distinsă a ministrului de finanțe, cetățeanul își duce, repede, mâna la portofel. Probabil o nouă lămurire asupra unei taxe sau impozit.

Omul de prisos, vagabondul, zdreanța societății, care pășește pe marginea trotuarului, e lipsit de acești fiori ai neliniștii. În registrele stării civile n'are ce căuta, la percepție poate, să se prezinte cel mult drept simbol, iar în politică n'are niciun rost, pentru că nu poate mânui ciomagul, nici suveica. De n'ar fi grija foamei, vagabondul ar putea să se considere un ins demn de invidie. Față de ceea ce se petrece în lumea mărfurilor, vagabondul e un privilegiat.

Bumbacul, de pildă, se consideră, la vamă, ca un contribuabil de rând, dar rentabil. Are fișă în regulă, e pus pe rol și plătește bine. Numai vorbim 'de mătase și alte articole grase, cari sunt taxate după importanța lor. Dar ce caută vagabondul pe lista vameșilor? Pentru că legea taxelor de consumație, la nota I, lista I, prevede că „vămile să perceapă la importul zdrențelor, peticelor și resturilor de țesături, o

taxă de consumație, plus celelalte drepturi". Zdreanța în comerț n'a fost scoasă din rândurile semenelor. E trecută și ea în registrele stării civile a lucrurilor de preț. Numai zdreanța omenească, spre norocul ei, a fost lăsată în paradisul anonimului civil.

Sânge stricat

UR LAUB IN MASUREN — concediul în ținuturile masuriene — e titlul unui roman, scris de Rudolf Zilkens. Nici autorul nici romanul n'ar avea meritul să fie înregistrați, dacă n'ar oglindi, cu fidelitate, starea de spirit a unei epoci. De fapt, numai câteva pagini sunt interesante, prin co-

mentariile, cari desvăluie ceea ce nu divulgă niciun discurs și niciun articol din lege.

Acțiunea se petrece în regiunea istorică a lacurilor masuriene, unde Hindenburg a înfrânt, în timpul războiului mondial, pe cazacii țarului. Pământul a rămas proprietatea marilor latifundiați. Junkerii germani ignorează, cu desăvârșire, teoriile socialiste din programul cancelarului Hitler și continuă să mențină pe țărani germani, sub jugul iobăgiei.

Țăranii însă, nu vor să lucreze un pământ, ale cărui produse rămân înstrăinate. Deaceia părăsesc glia și fug la orașe. Aflăm, din cuprinsul acestui roman, că țărani germani fug de pe pământurile latifundiariilor din Prusia.

Aici intervine teoria rasistă. „Oamenii aceștia nu sunt germani” — declară eroul romanului, — în vinele acestor țărani curge sânge

stricat”. Așadar, omul german, care nu vrea să moară de foame, e declarat afară din lege, om cu sânge „sricat”, împotriva căruia se pot lua orice măsuri. Concluzie logică ar fi ca, la un viitor congres din Nürnberg, țărani germani cu „sângele stricat” să fie declarați nearieni și poate chiar semiți. Și-atunci, se va opri, ca prin minune, exodul lor de pe moșiile din Prusia.

Hadramut

A TI auzit vreodată de Hadramut? Probabil că nu. E un ținut sălbatic, din sudul Arabiei, scăldat de apele golfului Aden, cu intrarea în Marea Roșie. De cealaltă parte e coasta Africii, cu Somalia engleză, care oprește accesul Abisiniei, spre canalul Suez.

Țara aceasta a Hadramutului e locuită de numeroase triburi arabe, cari au fost, până mai anul trecut, independente, adică n'au cunoscut stăpân. Într'un oraș situat chiar pe țărmul Golfului Aden, locuia un sultan, care împărăția numai cu numele.

Într-o zi, un automobil cu câțiva ofițeri englezi trecea prin acest ținut pustiu. De undeva porni un glonte. Onoarea britanică fu, imediat, lezată și peste câteva zile, o escadrilă de avioane bombarda satele arăbești. Un batalion ocupă Hadramutul, care fu proclamat colonie engleză. Totul se petrecu în liniște, fără nici un ecou în presa mondială. La 18 Martie, un consiliu de miniștri englez elaboră un statut și suveranitatea Mării Britanii fu stabilită. În străinătate, presa s'a trezit

abia acum și a aflat despre existența Hadramutului, acest „punct important strategic”, care asigură Angliei stăpânirea golfului Aden și a canalului de Suez. Presa italiană, mai ales, consacră articole și studii lungi, cuceririi engleze în coasta Abisiniei. Și în timp ce Europa e ocupată, cu intervenția sau neintervenția în Spania, Anglia face pe neutra și sapă, undeva, într'un colț uitat de lume, imperiul italian. Hadramut e poarta de intrare în peninsula Arabiei, pe unde se putea strecura influența italiană. Astăzi Hadramut e o bază aeriană engleză, în preajma Abisiniei. După unii, cucerirea Hadramutului e primul răspuns al Angliei la expansiunea italiană în Abisinia.

I. MOLDOVEANU

VIZITA M. S. REGELUI IN CEHOSLOVACIA

Săptămâna trecută, M. S. Regele Carol II și M. S. Marele Voevod Mihai au fost la vânătoare în Cehoslovacia. În fotografie M. S. Regele Carol II, M. S. Marele Voevod Mihai și președintele republicii, Ex. Sa dl. dr. Beneš, asistă de pe balconul castelului din Zidlochovice la dansurile naționale morave, date în onoarea oaspeților.

(Foto C. T. K. Praga)

Coperta din numărul trecut al „Realității” Aviației și Marinei. Precizăm că mașina tății ilustrate în față pe M. S. Voevod Mihai în fața automobilului pe puternic și a făcut cursa Londra-București l-a câștigat în dar de la Ministerul rești în patru zile.

Astăzi cârnăciori-măine muștar...!

Aceasta este cu totul greșit, căci se mănâncă împreună.

Deasemenea nu se bea nici laptele singur și nici cafeaua singură, ci se bea împreună sub formă de cafea cu lapte. Aceasta se știe în lumea întreagă și în toate statele civilizate se face așa. La cele de mai sus mai adăugăm, că la cafeaua cu lapte se adaugă Veritabil Franck, căci Franck face cafeaua mai sănătoasă și o effinește foarte mult.

Secretul FRUMUSEȚII!

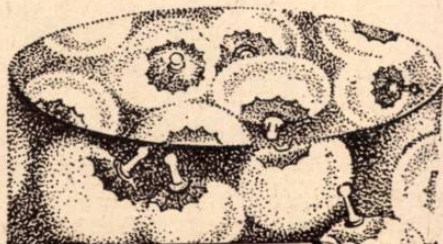
CREMA

COTY

împreună cu

PUDRA

COTY

CREMA de zi, . . . tubul mare Lei 72
de noapte, tubul mare Lei 72

PUDRA cutia mare Lei 120
cutia 1/2 Lei 70

Inaugurarea primăriei sectorului IV verde

ROSTUL și trăinicia edificiilor publice rămâne pentru generațiile ce vin, icoană a treptei de civilizație, spre care a isbutit să ajungă epoca noastră de refacere. S'a muncit eroic, în ultimii ani, ca să răsară, ca din pământ, o viață cu o nouă orânduire. Recentă inaugurare a palatului comunal al sectorului de verde, ne-a adus prilejul să arătăm ceea ce s'a făcut aici, cu muncă și pricepere, pentru binele obștesc. Un sector care și-a întins cutezător granițele, nu cu înfighebări primitive, ci direct prin înfigerea stâlpilor civilizației, a căror temelie stă în școli, biserici, străzi, lumină, apă, etc. D. primar A. I. Matac, om construit dintr'o bucată, dealtminteri înfățișarea d-sale e în perfectă armonie cu opera ce realizează, a socotit că o-rientalismul, care mai

dăinuie încă la noi, numai astfel poate fi isgonit pentru totdeauna, din locuri ce pot fi într'adevăr frumoase. A făcut desigur eforturi mari, chibzuind îndelung asupra bugetului sectorului. Faci cunoștință cu realizările acestui înalt slujbaş, cu acel sentiment de surpriză și mulțumire, ce-l încerci numai în fața gândului luminos, ce-a isbutit să se înfăptuiască în operă sănătoasă și plină de frumusețe.

Anii de când domnia sa stă la cârma sectorului, însiruiesc impresionant ceea ce s'a făcut dintr'un vast program edilitar. Lucrări de pavaje și achiziționări de terenuri, în cartierele centrale și, în primul rând, pe străzile periferice, școale monumentale, înzestrate cu cel mai modern utilaj pedagogic, dăruite marelui număr de copii ai sectorului, cari vin în astfel de condiții cu mai multă dragoste la învățătură. Stârnește admirația vizitatorilor școala Sf. Maria, alături de marea biserică cu același nume, ridicate în parcul care până acum un deceniu și ceva nu era decât o vastă câmpie, plină de gropi, în care se depozitau gunoaiele Capitalei. Apoi frumoasa școală din strada Tabla Buții, edificiu ce poate servi ca model instituțiilor școlare din țară; judecătoria ocolului VIII, interesantă lucrare arhitectonică, solariile pentru copii, din șoseaua Giulești și strada Caraiman, dispensarul model, care în curând va fi terminat, înfăptuit toate înfăptuirile, pe cari noi le-am enumerat doar în mică parte, au dat fața actuală a sectorului.

Se desprinde, din sfera d-lui primar Matac, o deosebită atenție pentru educația și sănătatea copilului.

Pentru el se face totul. Copiii din sector știu aceasta, deaceia îi poartă multă dragoste și recunoștință și nu rareori asistă la scene pline de duioșie.

...Era în luna lunie, anul acesta, după închiderea cursurilor. O fetiță de școală, cu șorț alb și fundă roșie, s'a prezentat la primăria de sector, cerând îngăduința să vorbească cu d. primar. Școlărița ținea în mână un ghiveci cu o floare, pe care ea o sădise și îngrijise și venia acum să ofere acest dar d-lui Matac, ca recunoștință că o trimetea într'o colonie de vară.

Desigur că gestul acesta a întrecut mulțumirea multor succese, căci chipul primarului s'a luminat, în clipa când s'a lămurit despre ce e vorba.

1. D. primar general A. I. Donescu rostindu-și cuvântarea la inaugurarea palatului comunal al sectorului IV verde. În fotografie se mai disting d-nii miniștri Inculeț, dr. Costinescu, d. primar Matac.
2. D. primar Matac rostindu-și cuvântarea.
3. Noul palat al primăriei de verde, recent inaugurat.

A dăruit mult copiilor și realizările sunt încă în curs. Colonia dela Predeal a fost mărită. În curând va începe construirea localului coloniei de pe malul mării. Sute de copii se vor perinda pe acolo în cursul verii, în fiecare an, întărindu-și sănătatea.

Nici cei împovărați de ani nu sunt uitați de acest vrednic cărmuitor. Un azil de bătrâni va lua ființă în parcul Sf. Maria, primind pe cei lipsiți de mijloace.

Programul de viitor cuprinde pe lângă o sumă de înfăptuiri, construirea a cinci piețe de cartier și a unui centru necesar serviciului de salubritate.

Dar să revenim la opera inaugurată Miercuri 5 Noembrie. Un edificiu monumental, dăruit Capitalei, care luptă an după an să prindă aspectul unui mare oraș.

A fost început în 1928, de către d. A. D. Mincu, cea mai mare parte din lucrări desăvârșindu-se sub actualul primariat al d-lui Matac, pentru a căpăta fața de palat municipal. Elegantele interioare au stârnit admirația asistenței, care a umplut până la ultimul loc, splendida sală de recepții, creată pentru ședințele consiliului. Pretutindeni scări monumentale, încăperi pline de lumină, comoditate și bun gust. Frescele sălii de ședințe au fost executate de d-na Olga Greceanu și reprezintă scene din trecutul Bucureștilor. Panourile peste cele trei uși de intrare înfățișază pe ciobanul Bucur, întemeietorul Capitalei, de-o parte având un vechi cartier al Bucureștilor, iar de alta clădirile noi. Panourile principale înfățișază două momente istorice: M. Sa Regele primind simbolic Judecătoria, Școala, Biserica și Primăria de verde. Celălalt un consiliu de primari, acum 500 ani, încheind acte de vânzare, sub cerul liber. Alte 4 panouri pictate de d-na Olga Greceanu reprezintă: Munca, Ocrotirea Socială, Comerțul și Școala. Toate subiectele tratate în gen de pictură veche.

ROMANUL UNUI ȚIGĂNUȘ

Un mic lăutar de stradă, despre care a scris „Realitatea Ilustrată”, ajunge VEDETĂ BUCUREȘTEANĂ

Una dintre gentilele cântărețe dorește să-l învețe solfegiul. Iar d. James Kok îi dă atenție, voind să-l facă elevul său.

Iată-l dintr'odată lansat!

Patronul restaurantului i-a cumpărat o vioară de 15 mii lei, în locul diblei cu trei coarde și a

ului, legat cu sfoară, ce avea. În același timp i-a angajat un meditator, care-l învață să scrie și să citească! Fănică nu se mai urnește dela terasă. Acolo doarme, (are o cameră), acolo mănâncă... Il găsiți pe la frizer, unde se duce să-și facă freza; dar mai des se pierde printre instrumentele, pe cari le lasă de obicei muzicanții pe estradă, în timpul zilei. Ba încearcă un clarinet, ba suflă într'un trombon. Ar vrea să învețe toate instrumentele. Toți îl lasă să facă ce vrea. Totuși, Duminică, Fănică, mânat de dorul de-acasă, se duce în strada Broscăriei No. 6, când sunt și părinții lui acolo, deoarece în zi de sărbătoare ei nu lucrează la zidărie.

— Mă Mitică, mă! Cu tine am eu planurile mele! — îi spune el lui frate-său, cu aer protector de frate mai mare. — „Să n'ai nicio grijă!” Numai pe Lenuța, grațioasă divă a fostului său taraf, Fănică a uitat-o cu totul.

ALEX. F. MIHAIL

Țiganul lăutar a fost de veacuri un factor de căpetenie a muzicii românești. Documentele nu-l pomenesc decât abia depe la 1504 încoace, dar el trebuie să fi conlucrat și în secolii anteriori, la propășirea muzicii românești.

Codrescu, în *Uricariul*, ne arată că, la 1558, lăutarii sclavi bucureșteni ai lui Mircea Ciobanul erau atât de renumiți, pentru priceperea și inima cu care „ziceau” din alăută, încât cel mai frumos dar, pe care Domnul Țării Românești îl face Vornicului Dingă „dela Moldova”, este că-i dă rob pe Ruste Alăutarul.

Dealtfel, prin secolul al XVI-lea, mai toți boierii mari ai țării aveau lăutari vestiți. Bărcan comisul, a avut pe Tâmpa Alăutarul, pe care l-a vândut cu 4000 aspri, ceea ce constituia o avere pe atunci.

NENOROCUL ȚAMBALAGIULUI

Soarta lăutarilor din zilele noastre este alta.

Într'unul din numerele trecute ale revistei, am vorbit despre un modest taraf de copii, sub conducerea „vioristului” Fănică, și am arătat cum, la un restaurant din Calea Plevnei 11, un geam de vitrină a căzut peste brațul fratelui său Mitică Țambalagiul, retezându-l dela cot.

Bietul copil nu-și dădea încă bine seama de nenorocirea, care era să rămâie veșnică. În naivitatea lui, zăcând în spital, se bucura că lumea-i dă atenție și arăta tuturor bandajul. Mi l-a arătat și mie, cu mândrie, când l-am întâlnit într-o zi pe stradă.

După ce s'a vindecat, Mitică și-a legat de bont un ciocănaș de țambal și a venit vesel la fratele său:

— Uite, mă Fănică! Pot cânta și așa... Hai iar prin oraș... să mai aducem vreun gologan acasă... — a dăugă el cu grijă.

Au încercat! Dar „dirijorul” tarafului nu era mulțumit.

— „Nu prea merge” — obiectă el. — „Am eu altă socoteală mai bună...”

O NOUĂ VEDETĂ

Și Fănică, fără a mai sta mult la gând, s'a îndreptat spre centrul Capitalei. După oarecare cercetare, se strecură în localul care i se păru cel mai arătos: la restaurantul terasei „Cercul Militar”.

Pe cât de trist a fost începutul romanului lui Fănică, pe atât de minunată a fost întorsătura pe care a luat-o, ca din senin. S'a întâmplat ceva de necrezut. Desculțul depe stradă, care s'a înfățișat fără sfială în fața patronului localului, copilul pe care nu l-a intimidat nici lumina orbiitoare a luxosului restaurant, nici estrada pe care se vedeau artiștii și artistele orchestrei Kok, sdrențuitul venind curajos și cu capul sus, a reușit să impuie, să se facă simpatic și să intereseze.

— „Vreau să vă arăt ce știu... Uite că a vorbit și „Realitatea Ilustrată” de mine!” — spuse el, întinzând numărul respectiv.

Chiar în aceeași seară, Fănică, îmbrăcat cu haine frumoase, ca și ceilalți muzicanți, având chiar ghetă — pentru prima dată în viața lui! — se producea în fața publicului. A cântat din vioară, ca solist... A făcut pe „disorul”. A dansat... Ba d. James Kok, șeful orchestrei, a făcut gluma de a-i permite să dirijeze un foxtrot.

Publicul a făcut mare haz. L-a aplaudat și l-a bisat. Fănică a fost proclamat, dintr'odată, vedetă, devenind răsfățatul vizitatorilor cafenelei-restaurant. Artiștii din orchestra Kok l-au îndrăgit și ei. Pianistul s'a oferit să-i dea lecții de piano.

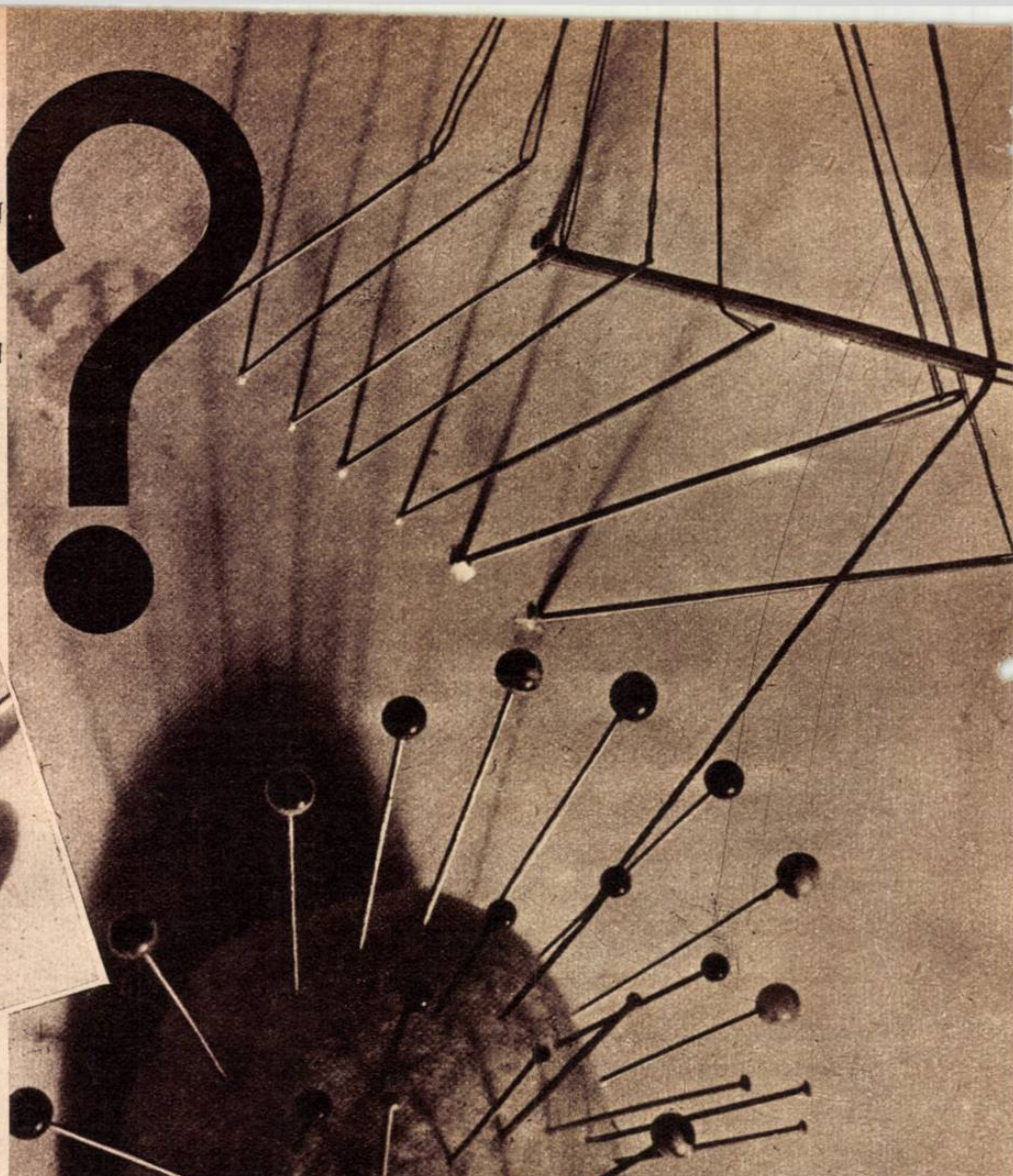
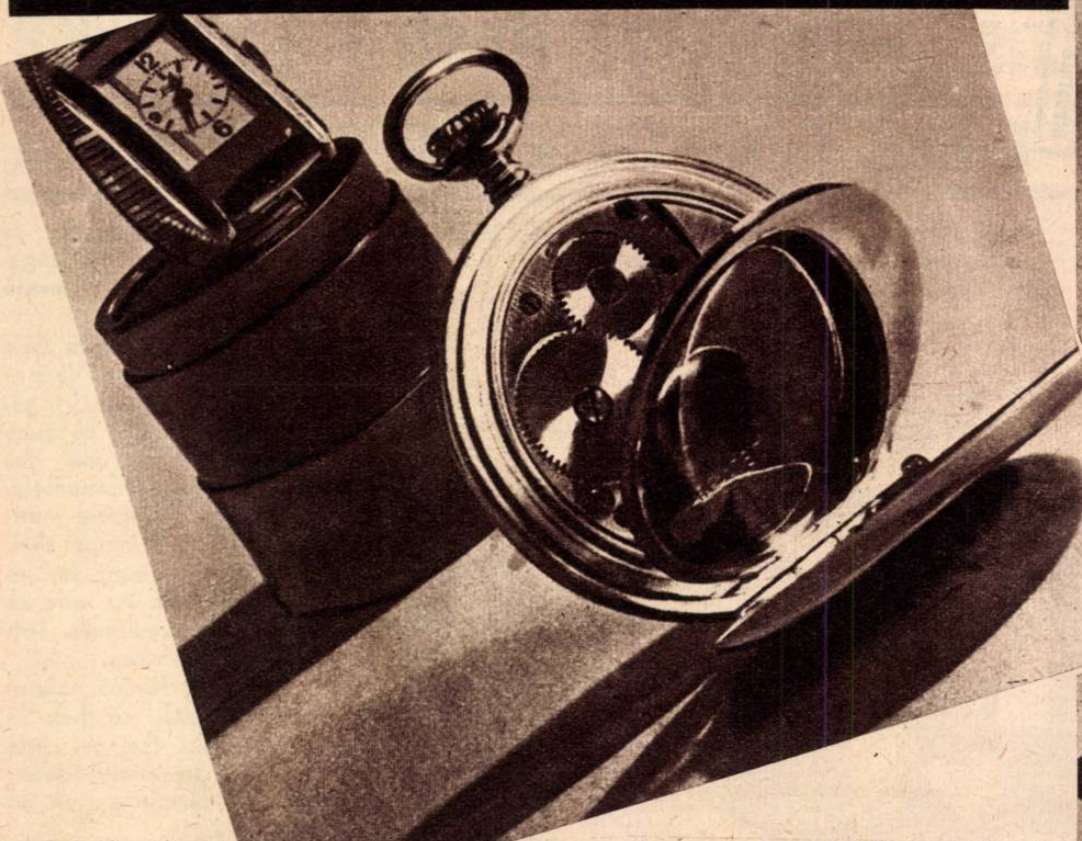
ȘI NU UITAȚI:
Pentru protecția și înfrumusețarea tenului în timpul zilei:
Elida Ideal Creme

Pentru curățirea și alimentarea pielii în timpul nopții:
Elida Cold Cream cu Citron

E extrem de important să evitați orice ar putea periclita frumusețea tenului d-voastră delicat. În primul rând însă evitați un săpun de proastă calitate... Baza elementară a oricărei îngrijiri a tenului trebuie să fie un săpun de calitate: Elida Lilas Grand Luxe. Spuma sa fină desprinde din porii epidermei orice murdărie ce ar periclita tenul; îngrijește pielea, conservându-i finețea și frăgezimea.

ELIDA
Lilas Grand Luxe

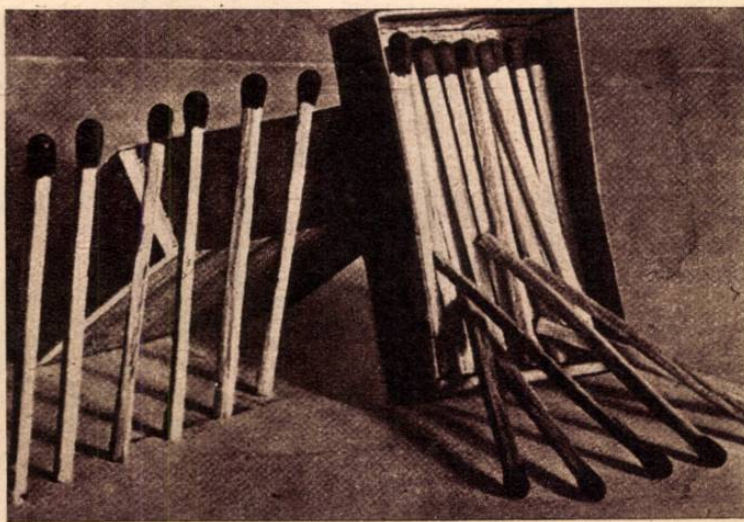
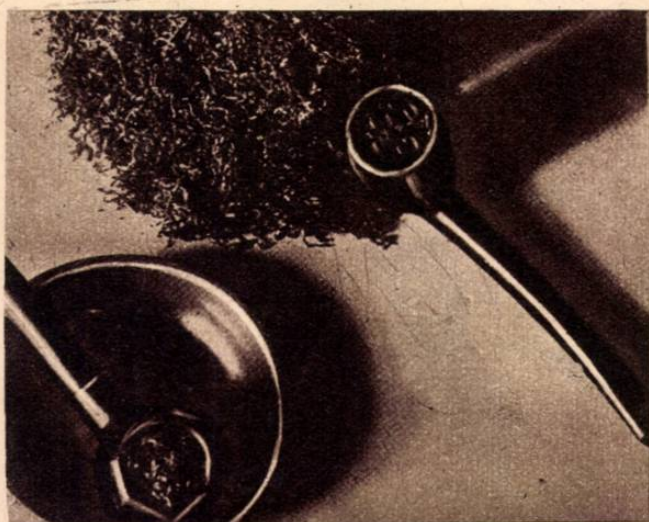
Enciclopedie în fotografii

CEASORNICE. — Mecanisme pe roată, pentru mișcarea arătătoarelor, existau încă pe la începutul Evului Mediu; invenția arcului datează din mijlocul secolului al 15-lea. Orologiul a fost inventat în anul 1500, de germanul Henlein la Nürnberg, și aceste orologii, din pricina că aveau forma unui ou, se numiau „Oua de Nürnberg”. Până la 1600, ceasornicele aveau toate această formă de ou; totuși, încă de prin anul 1550 se iviau, sporadic, ceasornice mai plate. În urmă li s'au dat tot felul de forme: cruci, cercei, flori și serviau chiar ca mănere la bastoanele de plimbare bogat împodobite cu aur și argint. Incrustațiile în email de pe ceasornice datează din anul 1700, iar primul a fost lucrat la Londra. Ceasornicele electrice au fost inventate de Steinheil și Wheatstone, în anul 1839. În secolul al 18-lea și al 19-lea, ceasornicele se împodobeau cu tot felul de pietre prețioase, perle, diamante, briliante, etc. Abia în secolul al 19-lea ceasul a devenit un obiect trebuincios și a început să ia forme cât mai simple. Secundarul a fost întrebuințat pentru prima dată în 1670. Existau ceasornice care arătau, în același timp, ora, data, ziua, luna, poziția lunii, etc. Arcul în spirală a fost inventat în 1658, de către Robert Hooke.

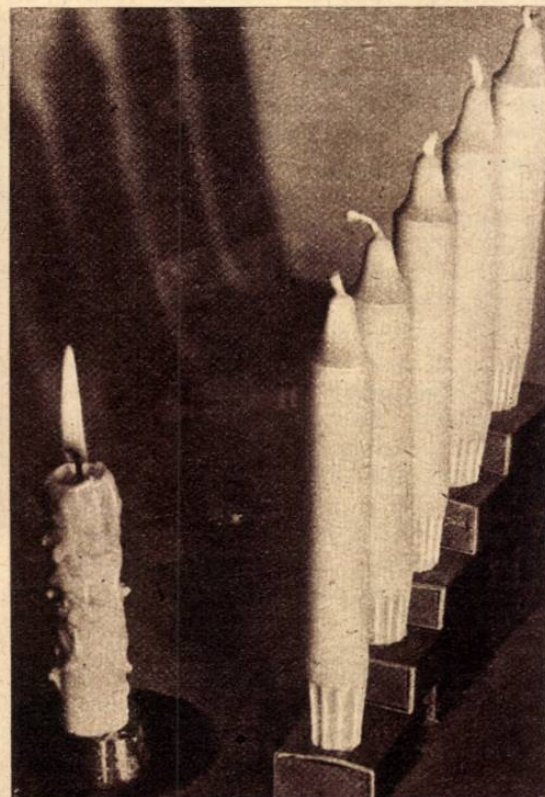
ACE. — Există decând există îmbrăcămintea. La început ele constau din spini, oase de pește, mai târziu din fildes și os, și apoi din bronz, aramă, aur sau fier. Babilonienii, Grecii, Romanii și Celții aveau ace de metal, luate din metal bătut cu ciocanul, având drept terminație capete lipite, sau încovoiate și găurite.

După descoperirea sârmei, s'a născut industria de ace (Nürnberg 1370). La sfârșitul secolului al 14-lea s'au inventat și acele găurite la capete, adică cele de cusut, iar în secolul al 19-lea, mașini perfecționate au lansat, pe piață, milioane de ace, turnate cu duzinile.

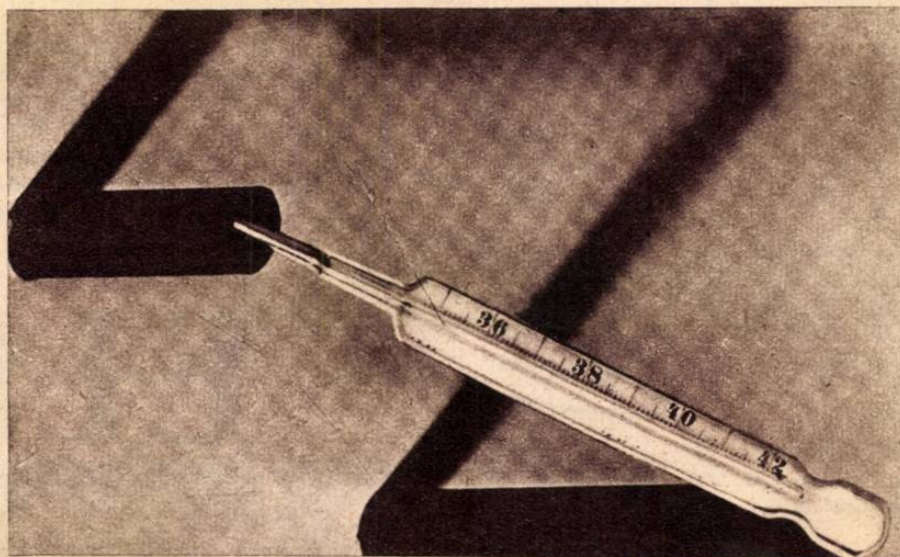

LULELE. — În Europa, în morminte vechi italiene, galo-romane, britanice, irlandeze, olandeze, s'au găsit sumedenie de instrumente de fumat. Lulelele aveau capete din pământ ars, fier și bronz. Formele lulelelor de atunci se deosebesc mult de ale noastre. Pe atunci se fumau tot soiul de frunze. În 1688, s'a introdus, în Europa, mica lulea olandeză, care mai e căutată și azi. În 1702, au venit din Anglia lulele noi, lucrate din spumă de mare, lemn, chilimbar, care atrăgeau prin minunata lor formă și construcție.

CHIBRITURI. — S'au inventat în 1832, iar capetele lor constau dintr'un amestec, al cărui ingredient principal era fosforul. Din pricina primejdiei pe care o prezenta fosforul, comerțul cu chibrituri a fost interzis, în 1903. Germanul Buttger a inventat chibritul nepericulos lipsit complet de fosfor și având numai clorură de potasiu și sulf. Suedia și-a însușit producția acestor chibrituri și, sub numele de chibrituri suedeze, și-au croit drum în lume.

TERMOMETRE. — Primul termometru, care se bazează pe dilatarea aerului prin căldură, a fost fabricat în anul 1592 și întrebuințat de Galilei, care în acel an funcționa ca profesor de matematică, la universitatea din Padua. Termometrul său era un aparat de măsurat căldura. Adevăratul inventator al termometrului cu aer, în forma sa actuală, este francezul Amontons, (1702). Termometre cu lichide au fost fabricate, pentru prima dată, la mijlocul secolului al 17-lea.

LUMÂNĂRI. — Romanii întrebuințau grămezi de cânepă muiate în păcură sau în ceară. Lumânările, în forma în care le cunoaștem noi, par să se fi născut în timpul prigonirii creștinilor. Pe la sfârșitul secolului al 11-lea, s'au născut lumânările de ceară și se, dar abia la începutul secolului al 9-lea, au început lumânările să înlocuiască făcliile, atât de mult utilizate. Chiar în secolul al 14-lea, se făceau mari economii de lumânări, la curțile domnești și princiare. În secolul al 15-lea, lumânările de se erau preferate, mai ales de bisericile catolice și de curțile princiare, care făceau, cu ajutorul lor, mari luminații. Primele lumânări de stearină au fost fabricate la Paris, în secolul al 19-lea, apoi la Viena, Manchester, Saxonia, etc. păstrându-și până astăzi forma.

LEGENDE SI REALITATI

in sanul „Ku-Klux-Klan-ului“ cea mai formidabilă asociație secretă a Americii

DIN Statele Unite ale Americii ne-a venit, deunăzi, această veste de necrezut: Președintele Roosevelt, după ce numise pe senatorul Black în postul de judecător al Curții Supreme, adică în cea mai înaltă funcție a magistraturii, a fost încunoscînt că acesta era membru activ al faimoasei asociații secrete „Ku-Klux-Klan“.

Iar ca o dovadă că învinuirea nu fusese neîntemeiată, înaltul funcționar s'a eclipsat, în vreme ce denunțatorul, un anume Rogy Day, care afirmase că l-a văzut cu ochii lui proprii, depunând jurământ la o reuniune a „Ku-Klux-Klan-ului“, a fost pedepsit fără milă. La trei zile după denunțul care stărnise atîta valvă și scandal, cadavrul lui era găsit pe una din liniile ferate, ale statului american Alabama. Un tren accelerat, în cursa-i obișnuită, îi retezase capul și se spune că după ce-i dăduseră un somnifer, călăii — membrii „Ku-Klux-Klan-ului“ nu glumesc niciodată și cu atît mai puțin nu iartă trădarea! — l-au culcat dealungul șinelor cu delicatețea cuvenită, pentru un somn veșnic...

Asociația „Ku-Klux-Klan“ a răsărit în cursul războiului independent al americane. În anul 1866, statele de la sud și cele din nord se sfîșiau între ele, printr-o luptă inversunată, care le despărțise în două tabere: sclaviști și anti-sclaviști.

Împotriva desființării sclavajului s'a constituit atunci un cerc de conjurați care, la început, a luat numele de „Ku-Kloi“, schimbat apoi în acela de „Ku-Klux-Klan“, în amintirea faimoșilor teroriști din Tennessee.

În principiu, afiliații bandeii combăteau mai mult decît liberarea materială a negrilor emanciparea lor spirituală, care-i ducea pînă la dreptul de vot, iar în unele localități, la privilegiul de-a fi aleși în posturile de conducere. Spre a inspira cît mai multă groază acestor vișători ai libertății, cari tot mai păstrau în sînge o înclinare oarbă către superstiții, conjurații au luat ca emblemă imaginea de cavaleri albi. Investimîntați în largile lor cămăși albe, cu glugi ce le acoperiau capul în întregime, călărind cai focosi și înarmați cu făclii și cruci fosforescente, ei tăbărau noaptea asupra satelor indigene, amenințînd cu moartea pe oricine s'ar fi dus să voteze și omorînd fără cruțare pe acei cari le nesocoteau ordinele.

Apoi anii trecură și „Ku-Klux-Klan“ nu mai părea să fie altceva decît o legendă înfricoșătoare, bună să îngrozească pe vreunul din ultimii negri cărora nu le plăcea să asculte mustrările unchiului Tom.

Faptele însă erau cu totul altele. Deși vreme îndelungată lîncezise în umbră, asociația nu pierduse nimic din violența ei fanatică. Prin 1917, reapăru la suprafață sub forma unor pedepse cumplite, biruri împovărătoare și asasinat crude.

Străini abia naturalizați, socialiști și agitatori negri, liberi cugetători și catolici înfocați, îi îndurau urgia fără ca vreodată să se fi putut afla de unde începe și unde sfîrșește firul conducător al acestei temute organizații.

Senatorul Hugo L. Black

La drept vorbind, „Ku-Klux-Klan“, devenise o societate secretă, cu mult mai impunătoare decît fusese acum cincizeci de ani. Fărădelegile ei sălbatece năzuiau acum să fie numite „drepturile cetățeanului american pur-sînge“ și „adevăratul respect cuvenit moralei“. (Mulți înși au devenit, cu bună credință, membri ai „Ku-Klux-Klan-ului“).

Dar dacă acestea erau scopurile din cari se inspira asociația (așa susținea!) obiceiurile și metodele ei rămăseseră tot atît de uluitoare și de criminale ca la obârșie: cămăși albe cu capușoane ascuțite, cari ascundeau chipul, întâlniri nocturne, ceremoniale grotești; adunări într-o câmpie izolată și pustie, unde se proceda la admiterea nouilor adepți și judecarea sumară a condamnaților.

În afară de execuția capitală, săvârșită pe loc sau amînată cînd impricinatul avea sănătatea prea șubredă — ceea ce nu împiedica totuși să fie lovit, atunci cînd se aștepta mai puțin — dăinuia ca mijloc de pedeapsă un supliciu, din care prea puțini scăpau cu viață: condamnatul era uns cu smoală fiartă și apoi — sub ploaia loviturilor de biciu — tăvălit într'un morman de fulgi... Această asociație „Ku-Klux-Klan“, ce pare ieșită din fantezia aprinsă a unui scriitor de romane criminale, ar fi secerat, în ultimele luni peste cincizeci de victime și numără 100.000 de aderenți.

De azi înainte, poliției americane îi incumbă pe lângă sarcina anevoioasă de-a suprima pe gangsteri și pe ceilalți răufăcători de orice teapă și culoare și deslănțuirea unei lupte crâncene împotriva acestei rețele nevăzute de asasini idealști și fanatici ai moralei...

G. R.

dimineata

KALODONT

si seara

KALODONT

CONTRA PIETREI DE PE DINTI

1. Mormântul reginei Nefertari, așa cum se înfățișa când a fost descoperit. (Fotografie exclusivă pentru „Realitatea”)

2. Cripa din catedrala Aquilée, unde s'ar afla mumiile unor principese flamande, care păstrează asupra și piatra filozofală.

3. Statua faraonului Thotmes al III-lea (1459 î. Chr.)

4. Statuetă în lemn a reginei Nefertari, mama faraonului Amenophis I, din dinastia a XVIII-a.

5. Faraonul Tut-ank-amon (a 18-a dinastie), detaliul grupului cu zeul Amon.

6. O doamnă din înalta societate (statuetă în lemn de pe timpul celei de a 19-a dinastii).

7. Săpăturile în Arment (Egipt): capul unui rege din vechea dinastie.

8. În bazilica Aquilée se află o criptă care va fi în curând explorată.

TAINA MUMIEI

Se va găsi în mormântul unei regine flamande, peatra filosofală care să păstreze neatinse trupurile celor morți, până la judecata de apoi?

DE mai bine de un secol, misiuni științifice, la care participă savanți din toate țările, lucrează fără răgaz în Egipt, cu o răbdare nesfârșită, la cercetări, ale căror rezultate uimesc adesea.

De curând, doctorul Selim Hassan a dat la iveală mormântul unei regine din cea de a IV-a dinastie. Mumia avea trupul acoperit în întregime cu aur fin. Oare scoaterea la lumină a acestei mumii, va provoca, așa cum s'a întâmplat cu aceea a lui Tut-ank-amon, un alt șir de accidente curioase, care să sporească misterul descoperirii?

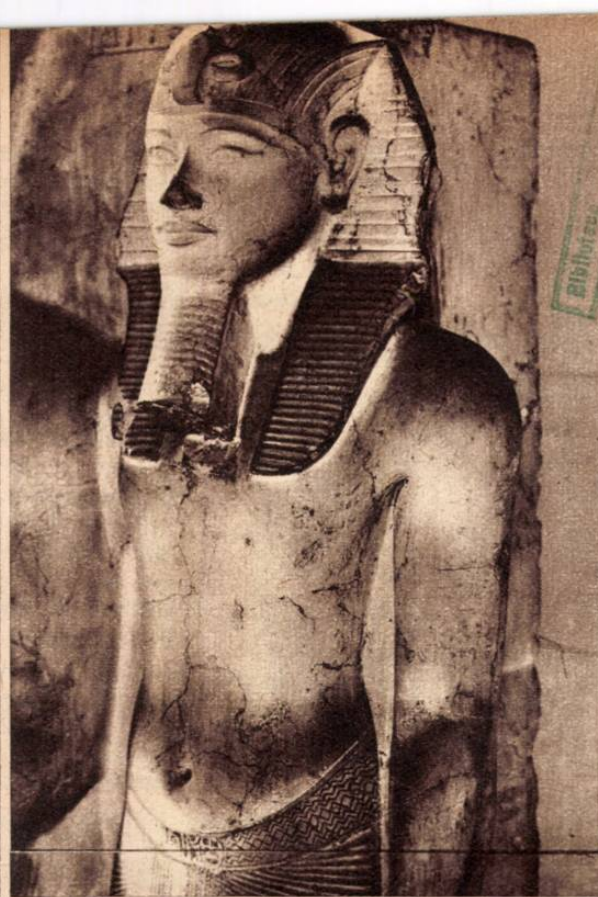
Egiptul, ținutul tainelor, desigur că ne rezervă încă multe surprize și mumia, operă a vechei științe magice și religioase, din timpul faraonilor, n'a destăinuit încă tot ce știe.

Obiect de adorare în Egipt, afurisit în Evul Mediu, mumia este astăzi, pentru noi, o enigmă. Cum s'au putut crea mumiile? Cu ce putere magică le impregnau marii preoți, ca să poată omori, adesea — cum susțin mulți — pe profanatorii mormintelor lor?

2.

uneori, de adevărate infirmități, pe care chirurgii le îngrijesc, ca și când ar fi ale unor ființe vii, în dreptând ici un maxilar, legând dincolo un o desfăcut...

Examenul microscopic a arătat multe lucruri curioase la mumii. S'a putut afla astfel că din căsătoriile între rude foarte apropiate — se obișnuia pe atunci mai ales în familiile regale ca fiul să se însoare cu mama și fratele cu sora — s'au născut copii sănătoși și că asemenea căsătorii n'au fost pricini de degenerescență fizică; că faraonul Aknaton era bolnav de inimă și că durerile de dinți erau foarte răspândite, pe atunci la Egipteni. Ei știau să înlocuiască dinții căzuți cu dinți falși, așa cum se face azi. În sfârșit, că faraonul Menephtah, de care se vorbește în Exod și care a fost dușmanul înverșunat al Ebreilor, suferise, în viață, de vărsat.

S'ar părea că odihna unei mumii ar trebui să fie sacră, în același fel cum e a oricărui om care și-a împlinit soarta pe pământ. Dar nu e astfel, căci ispitit de acea aparență de viață a mumii, omul a căutat mereu și mai mult încă, să îndepărteze vâlul care acoperă tainele mumii, fără să se gândească la amenințările misterioase, față de cei cari comit asemenea sacrilegiu, amenințări cari n'au fost totdeauna zădărnice și fără urmă.

* * *

De curând, muzeul egiptean al cetății Vaticanului împărtășia știrea senzațională că s'au făcut experiențe îndrăznețe, spre a afla mijloacele și materialele folosite la mumificare, experiențe cu totul nouă, nu numai în ce privește trupul mumii, dar și în privința fâșiilor care le învâluie și a prafului misterios, cu care acestea sunt îmbibate.

În așteptarea rezultatelor acestor cercetări, de bună seamă de cel mai înalt interes științific, ziarele americane anunță, că doctorul italian Arcieri, după experiențe îndelungate, ar fi

Scopul îmbălsămării trupului celor morți era pur religios și nu avea nimic de-a face cu sentimentul duios, de familie, pe care-l încercăm astăzi, când ne dispune cineva scump. „Purificarea spirituală și materială a defunctului e o condiție absolut necesară, pentru nemurirea sufletului”. — Această inscripție s'a găsit pe mormântul reginei Nefertari, contemporana lui Moise și soția lui Ramses al II-lea. Acest mormânt, o adevărată minune de arhitectură, e în întregime săpat în munte. Format din numeroase camere săpate la adâncimi diferite și legate între ele prin scări, are sculpturi și fresce, de o fumusețe fără pereche. Și dacă, din nefericire, infiltrația apelor Nilului l-a nimicit, el reînviază azi, căci a fost reconstituit în toate amănuntele sale, la muzeul egiptean din Turin, unul dintre cele mai de seamă muzee din lume.

* * *

Rupte din pământul lor de origină și poate că suferind de nostalgie, bietele mumii sunt atinse,

9. Capul statuii lui Ramses al II-lea (a 19-a dinastie).

10. Regina Nefertari și soțul sfânt „Horus” (Fotografie exclusivă pentru „Realitatea”).

12. Perețele stâng al mormântului reginei Nefertari, așa cum a fost aflat.

Cu ajutorul banilor puși la dispoziție de un englez, se vor întreprinde curând cercetări la Aquilēja, sub conducerea doctorului olandez Robert van Furst, istorician și arheolog cu renume mondial, care se pregătește să plece în Italia. Ne-am pus de îndată în legătură cu profesorul Brusin, directorul muzeului din Aquilēja, căruia i s-au cerut relații asupra acestei chestiuni extraordinare, chiar din America. Savantul a răspuns că, deși arhivele și textele vechi din Aquilēja nu vorbesc despre misterioasa regină flamandă, în Evul Mediu era un lucru obișnuit de a înmormânta, în interiorul bisericilor, pe puternicii zilei. Bazilica din Aquilēja, un minunat monument de artă, are de fapt o criptă, care va fi în curând

isbutit să obțină solidificarea trupului omenesc. Fără a mutila sau a degrada cumva trupul omenesc, savantul italian ar fi găsit mijlocul să-l transforme în piatră.

Astfel, unii încearcă să găsească mijloacele vechi de mumificare; alții să dea țesuturilor, pe care bisturiul chirurgului nici nu isbutește să le taie, mlădierea și aspectul cărnii omenești. Ceeace e curios e că unii dintre acești cercetători mor în mod misterios, ca și când cel ce isbutește să afle taina trebuie pus în imposibilitate de-a destăinui descoperirea făcută și deaceia e condamnat să piară. Iată câteva din aceste cazuri. Girolamo Segato, un savant italian, care-a trăit în prima jumătate a secolului trecut, obsedat de misterul mumiiilor, se cufundă în ocultism și în egiptologie: călători în Asia și în adâncurile Africii și asemenea maestrului Nostradamus, se închise înăuntrul piramidelor. Într-o bună zi anunță c'a descoperit taina mumiiilor, dar e lovit deodată de o boală misterioasă, care-l duce în mormânt.

Cu mult mai tragică a fost soarta doctorului Efisio Marini, deasemenea italian. Acest om uimise, către sfârșitul celui de-al doilea imperiu, Parisul, prin experiențele sale și însuși Napoleon al III-lea îl ajutase, cu multă generozitate. Păstrător al unui secret pe care nu voia să-l destăinuiească nimănui, el îmbălsămă cadavrul lui Benedetto Cairoli, un patriot italian, ca și pe acela al unui înalt ierarh al bisericii. Dar cu toate dovezile strălucite ale științei sale, în țara sa, i s'a refuzat, cu încăpățănare, o catedră universitară, onoare la care el aspira și care, după părerea lui, trebuia să-i încoroneze cariera. Acest refuz, adăugat la intrigile celor geloși și invidioși, înnebuniră pe bietul om, care se închise în apartamentul său, de unde nu mai avea să iasă decât după câteva luni și... pentru totdeauna. Laboratorul său, fantastic, înfățișa vizitatorului o poliță mare, pe care se găseau membre omenești ce slujiseră la experiențe. În acest laborator, Efisio Marini, cu o logică și o limpezime extraordinară, își apăra teoriile, fără să împărtășească nimic din tainele sale, în fața vizitatorilor, a discipolilor sau a prietenilor, în primejdie să înnebunească și ei, în fața acestui spectacol de groază.

11. Capul unei regine din timpul vechei împărății egiptene (găsit în săpăturile dela Armant).

Un alt savant, un francez, doctorul Variot, încercase, în 1890, să metalizeze cadavrele, acoperindu-le cu aur, argint sau cupru. Doctorul Variot se inspirase, dintr-o descriere de călătorie a lui Herodot. Într'adevăr, călătorul grec povestește că, ori de câte ori o familie egipteană ducea un cadavru la îmbălsămat, ea își alegea, după modele, atitudinea pe care s'o aibă mumiă, și plătia prețul după felul operației ce urma să se facă. Numai că pe câtă vreme cu metoda Egiptenilor, tratamentul dura două luni, cu sistemul doctorului Variot, era de ajuns o săptămână, spre a acoperi rămășițele pământești ale unui om, cu un strat etern și strălucitor. În cabinetul său, doctorul Variot prezenta vizitatorilor, o mică statuie de cupru, de vreo 50 cm. înălțime: „e un copil de trei luni — spunea dânsul — mort la spital, și pe care, cum vedeți, am isbutit să-l metalizez”, dar, prudent, doctorul Variot n'a atins niciodată o mumie egipteană... Niciuna din aceste încercări nu poate fi hotărâtoare pentru știință și nici nu se poate compara cu metoda egipteană. Mumia rămâne ceva cu totul deosebit, ceva intermediar între

viață și ceea ce noi numim moarte. Marele interes pe care l-a stârnit, în Italia și în Olanda, descoperirea doctorului De-Coste, ne arată până la ce grad se pasionează și astăzi mulțimile, de supranatural. Într'adevăr, acest doctor olandez a găsit, de curând, în arhive, o „Cronică a Flandrei”, în care se putea citi următoarea legendă curioasă: „O regină flamandă își doarme somnul de veci în cripta basilicii din Aquilēja, în Italia; în mormântul său, printre alte giuvaeruri și bijuterii, care împodobiau trupul reginei, se află un inel cu o piatră care — după spusa cronicarilor — e foarte prețioasă, căci are puterea supraomenească de a face ca trupurile să nu mai putrezească până în ziua judecării din urmă”.

cercetată. În subterana aceasta, cu pereții acoperiți de fresce, s'ar odihni deci regina flamandă, cu trupul care nu putrezește. Și oare piatra misterioasă, care păstrează trupurile neatinse, ar fi de o compoziție analogă cu cea de care se slujiau, pe țărmurile Nilului, spre a mumifica trupurile? Sau este cumva acest giuvaer piatra filosofală, a cărei una dintre proprietăți este — precum se spune — tocmai de-a face ca trupurile să rămâie neatinse?

Dealtminteri, guvernul egiptean a hotărât, de curând, să înmormânteze, în mod solemn, toate mumiiile, așa încât să le sustragă oricăror cercetări de ale savanților.

E o măsură bună... împotriva mumiiilor care aduc nenorociri!

FERDINAND REYNA

CHIRURGIE ESTETICĂ

Indepărtarea operativă a ridurilor

Dr. RUDOLF HOFFMAN
ost asistent la clinica univ. din Berlin

a nasului
urechilor
feței
gusei
și pieptului

INSTITUT de

COSMETICĂ

Îngrijirea feței. Distrugerea părului de prisos, a coșurilor, negilor etc. Masaje. Măști de înfrumusețare și întinerire. Masca Sanoffin.

ANNEMARIE HOFFMANN

BUCUREȘTI. — B-DUL DOMNIȚEI, 30 BIS — TEL. 4.19.50

INDISCRETII DIN HOLLYWOOD

ȘTIȚI

CINE primește cele mai multe scrisori la Hollywood? Nici Garbo, nici Claudette, nici Boyer, ci... Cecil B. de Mille, ilustrul regisor. „Maestrul” — cum i se spune la Hollywood — are un curier extrem de voluminos, totalizând 60 de scrisori pe zi.

UNDE DUCE MIZERIA...

DEOSEBIT de interesantă este notița publicată recent de o gazetă din Los Angeles. Știrea se referă la o scenă dintr'un film de gangsteri — San Quentin — care a avut de curând premiera. Tabloul înfățișează o inspecție, în închisoarea San Quentin, din Statele Unite, unde dealtfel se desfășoară acțiunea filmului cu același nume. În fața unei celule, în care se găsea o mașină de scris și un tânăr uscățiv, directorul închisorii se adresează deținutului respectiv: „De ce-ai făcut-o?” (se referă la crima acestuia), la care deținutul

ripostează: „Eram șomer. Nimeni nu-mi primea manuscrisele. Pretutindeni găsiam porți închise, din pricina necelebrității mele. Pentru a scăpa din mizeria în care mă aflam, am hotărât să săvârșesc o crimă”

CINE-A FOST JEANE HARLOW

S'AU scris, cu prilejul morții lui Jeane Harlow, tot felul de întâmplări din viața fermecătoarei vedete cu părul blond-platin. Nimeni n'a pomenit însă de un fapt desigur mult mai interesant decât „o aventură amoroasă” sau altă indiscreție din viața regretatei stele: că Jeane Harlow era nepoata ilustrului poet englez Edgar Allan Poe.

A MURIT BETTY BOOP

NU e mult decând rubrica factelor diverse din Gazeta Hollywood-ului a răspândit vestea că Betty Boop, drăgălașa „steluță” a desenelor animate ar fi murit. Cum? — veți întreba — Betty Boop nu e un personaj fantezist, plămădit de creierul lui Max Fleisher? Ba da! Și ne explicăm imediat: E vorba de duduia aceea care vorbea și cânta cu vocea aceea unică. La ea se referia informația gazetei. Chiar a doua zi, Gazeta Hollywood-ului a adus la cunoștința publicului că cineaștii dela Paramount au descoperit o altă fată, în stare să dubleze pe vedeta de mare faimă.

....Și iată cum cariera lui Betty Boop, amenințată o clipă, a fost reabilitată, spre satisfacția unanimă a admiratorilor ei.

UN COPIL IDEAL

SPENCER Tracy, simpaticul actor al ecranului yankeu, a avut imprudența să facă recent o declarație, care a provocat numeroase ironii la adresa sa. Tracy a spus, cu oarecare mândrie, că deși e un om de peste 30 de ani (are nevastă și copii) ascultă încă de sfaturile mamei sale. Deasemeni, el a adăugat că atâta timp cât resursele îi vor permite, va asigura maică-si un trai îmbelșugat. Declarația a stârnit comentarii în cercurile colegilor săi, care au fost unanimi în a-l considera de „modă veche”. În schimb în lumea celor bătrâni declarația lui Tracy a avut darul să producă entuziasm și să atragă simpatii pentru tânărul artist.

Jean Harlow

nu cu alt scop decât acela de a fi închis, pentru că astfel, manuscrisele mele, trimise din pușcărie, aveau să fie prețuite de toate gazetele. Astfel am ajuns aci. E drept c'a trebuit să risc cam mult, pentru acest gest. Astăzi însă toată lumea îmi solicită colaborarea, fiindcă sunt aci..."

CUM A FOST DESCOPERITĂ SIMONE SIMON

SIMONE SIMON, pictanta vedetă parisiană, care se găsește actualmente la Hollywood, datorează cariera ei de azi marelui regisor Vladimir Tourjansky.

Pe vremea când Simone Simon — care s'a născut la Marsilia, și-a făcut educația într'un pension din sudul Franței, — era la Paris, unde studia sculptura și pictura, întâmplarea face să dea ochi cu Tourjansky. Acesta o sfătuiește să se dedice Thaliei. Ceeace și făcu. Se perfecționează curând în arta dramatică, pentru care căpătase o adevărată slăbiciune.

După nenumărate angajamente obținute în teatru, primi o ofertă de la un studio. O acceptă. Ajunsă în lumina reflectoarelor, ispititoarea vedetă uimi pe cei din jur cu intuiția ei teatrală, ce se adecua perfect ecranului. Primul film „La petite chocolatière”, turnat în regia lui Marc Allegret a însemnat nu numai un veritabil triumf moral și de casă, ci definitivă consacrare a artistei.

După o îndelungată perioadă de activitate în Franța, Simone a primit oferte atrăgătoare de peste ocean. Oricât de bine te-ai simți într'o situație, nu se poate să nu ai aspirații mai înalte. Mai cu seamă când porți titlul de vedetă, nimic nu te mai mulțumește. Ai vrea să crezi cât mai mult, să obții succese cât mai strălucite, să întreci pe rivale. Mai cu seamă asta...

Și Simone Simon, trecând prin sîta gândurilor acestea, n'a mai putut ține piept ispitei și a capitulat...

Acum s'a îndrăgostit, zice-se, de Hollywood, unde depune o activitate febrilă. Atît de intensă chiar, încât nu de mult a leșinat în studio. Medicii i-au recomandat o odihnă mai îndelungată.

Portret recent al Jeanettei MacDonald.

Carola Lombard

Spencer Tracy, fiul ideal și copilul său John.

AUTENTICĂ !

SE povestește că autorul X, întâlnindu-se într'o bună zi (de ce era bună nu știm nici noi !) cu editorul Y, ar fi avut loc următorul dialog :

Autorul : Filmul „Teodora a'nebunit” e admirabil... E vorba într'ansul de un editor, care-și plătește foarte „gras” autorii și le dă și avansuri...

Editorul. — Ah, ce neverosimil — exclamă editorul, care-și cunoaște meseria...

VEDETE CU POPULARITATE PERMANENTĂ

DEȘI steaua vedetelor e mai capricioasă decât o femeie, ea apunând și răsărind după cum îi năzare, există totuși la Hollywood după părerea câtorva regisori o echipă de actori cu „popularitate permanentă”, care n'au a se teme de decădere. Lotul acestor vedete privilegiate este alcătuit de : Charlie Chaplin, Harold Lloyd, Greta Garbo, Richard Barthelmess, Dolores Costello, Ginger Rogers și Carole Lombard.

Vedetele enumerate aci se pot retrage oricând, de pe ecran și la „revenire” vor găsi — ne asigură aceiași regisori — popularitatea neștirbită.

Să-i credem pe cuvânt...

SYLVIA SIDNEY A DEBUTAT PE ECRAN LA 13 ANI

LA 13 ani și-a făcut debutul pe ecran exotica Sylvia Sidney.

Primele-i roliuri n'au fost firește decât simple apariții, în ansamblu, figurație neînsemnată. La 16 ani, a avut un rol mai de Doamne-ajută, într'un film cu gangsteri. Purta o rochie de modă veche, scurtă până la genunchi, ridiculă. Dealtfel, fotografia pe care o publicăm aci (Sylvia Sidney la 13 ani) este edificatoare în privința înfățișării ei de atunci...

CĂLĂTORIILE SUNT PASIUNEA JEANETTEI MAC DONALD

JEANETTE Mac Donald e o călătoare exagerat de pasionată. Aproape șase luni din an și le petrece în călătorii de plăcere, în Europa.

CUM POȚI AJUNGE VEDETĂ LA HOLLYWOOD

INTREBARE chinuitoare, pe care și-o pun zilnic sutele de aspirante, venite în cetatea iluziilor, pentru a vedea „minunea” cu ochi. Întrebare pe care vi-o puneți poate și dvs., în momentele când vraja Hollywood-ului nu vă influențează gândurile.

La această întrebare, a cărei însemnătate nu suferă tăgadă, un gazetar a dat cel mai bun răspuns din toate.

Iată ce-a spus omul nostru :

„Dacă vrei să obții angajament la Hollywood, nu trebuie să faci naveta de la un studio la altul, să poposești în fața grăajelor atelierelor, sau să aștepti acasă răspunsul dela „Central Casting Office”. Metoda cea mai potrivită este să te depărtezi cât mai mult de citadelă, să debutezi într'altă parte, specializându-te într'o anumită ramură artistică.”

Studiourile, dacă au nevoie de elemente nu și-le recrutează din masa de solicitanți, care le stă la dispoziție, la fiecare pas, ci le caută aiurea, prin agenții săi speciali. Apoi, cineaștilor le trebuiesc elemente gata formate. Totul se desfășoară în tempo rapid, acolo. Trecutul și viitorul nu contează. Totul este prezentul !!!

Opiniile publicistului yankeu sunt într'adevăr cele mai practice. Dar, desigur ele nu vor găsi prea mulți adepți. Aspiranții la gloria ecranului merg, la rândul lor, în pas cu vremea : sunt prea grăbiți ca să aștepte până ce le-or solicita vreun studio serviciile... În privința aceasta, sunt incorrigibili.

MODESTIE

SE spune că povestea următoare ar fi adevărată. Nu știm. Citiți-o și trageți singuri concluzia.

Era în preajma plecării ei din Hollywood. Se ceru Marlenei să acorde un interview unui gazetar, proaspăt debarcat în cetatea filmului.

— Bine, bine răspunse ea. Dar cu o condiție. Spuneți-i cât sunt de frumoasă. Preveniți-l să nu mă privească drept în ochi. Mă jenează acest lucru...”

Radio Tromsø instalat în turnul școlii primare din acest oraș polar.

OMUL PE PRAGUL INFINI- TULUI

Allo! Allo! Aici radio Tromsø! strigă speakerul, din postul de scânduri al școlii primare.

M. Govind P. Nair, primul indian care face ocolul Oceanului Atlantic în avion. Drept talisman, și-a ales o nucă de cocos.

OMUL modern a ajuns la granițele necunoscutului. El stă, astăzi, pe pragul celui infinit, pe care imaginația și credința l-au populat cu viziuni de infern și paradis! În regiunea arctică, unde, odinioară, zeii scandinavi se luptau cu furtunile, a pătruns glas de om. La Tromsø, oraș norvegian, așezat în vecinătatea polului nord, s'a instalat un post de radio-difuziune, în turnul școlii. Din acest post de scânduri, speakerul stă de vorbă cu „iurtele” răzlețite, pe banchizele de gheață. Glasul lui trezește, desigur, pe bătrânii zei, adormiți, de veacuri, pe ghețarii nordului. Mănat de aceeași dorință de a explora necunoscutul, Mr. Govind P. Nair, vrea să facă ocolul Atlanticului în avion. Mr. Nair, aviator îndrăzneț, e un drept-credincios al lui Buddha. În țara lui Gandhi, oamenii se luptă, de mult, cu necunoscutul, pe care l-au pătruns cu puterea spiritului lor. Nair este primul indian, care se avântă în necunoscut, folosindu-se de mașina Occidentului.

PÂNZIETURI GARANTATE

Gospodinele le cumpără
**LA VULTURUL DE MARE
CU PESTELE IN GHIARE**

Theodor Atanasiu & Co S.A.

STR. BAZAȘA 1 / STR. CAROL 76 78 80 82 / STR. HALELOR 21

UN SĂPUN EXCEPTIONAL

pentru toaleta Dv.,

deoarece este mai mult decât un săpun — este un produs de înfrumusețare. Uleiul d'olive, care intră în compoziția lui, catifelează pielea și dă tenului frăgezime.

20 Lei
BUCATA

MICHEL REZISTĂ

Pe vreme bună,
sau rea.
... De dimineață
până seara.

Nu puteți ști cât de sigur și de durabil poate fi un tub de rouge de buze, până nu ați încercat MICHEL. El se atacează cu dragoste de buzele Dv. ... el vă susține la masă, la dans, la sport..... este proaspăt și atrăgător chiar după ploale și umezeală.

MICHEL menține buzele moi și tinere. Mirosul său este delicat și modest. Baza sa de cremă apără contra uscăreii și crăpăreii buzelor... gura devine fermecătoare.

FERIȚI-VĂ DE CONTRAFACERI !
Tăiați cuponul și faceți cunoștință cu nouă frumusețe a buzelor.

7 NUANȚE FERMECĂTOARE

Blonde . Brunette . Cherry . Vivid
Capucine . Raspberry . Scarlet
Mărimi: - De Luxe - Mare - Popular.
Intrebuințați rouge-ul bine aderent pentru
un ten fermecător; pentru ochi: cosmeticul
MICHEL, care nu usură și rezistă la apă

Repr. G-rală „Parfemerie” București
Strada Romulus No. 64

OFERTĂ SPECIALĂ DE INTRODUCERE

Michel
ROUGE DE BUZE

Pare a fi o minune

dar are
o latură
științifică

Fotografii autentice arătând
ce poate face pentru
tenul Dv. descoperi-
rea această uimitoare

În mai puțin de o săptămână. Mii de femei sunt încântate că au ajuns să aibă o înfățișare cu mult mai tânără. Sbrăciturile și încrețiturile lor au dispărut complet. Pentru ele pare că ar fi o minune, pentru știința modernă nu este decât încă un triumf după ani de încercări și de silință. Savanți au găsit că sbrăciturile se formează din cauză că, îmbătrânind, pielea noastră pierde niște elemente vitale. Dacă se redă pielei aceste elemente prețioase, redevine fragedă și tânără. Aceasta este uimitoarea descoperire făcută de către Prof. Dr. Stejskal de la Universitatea

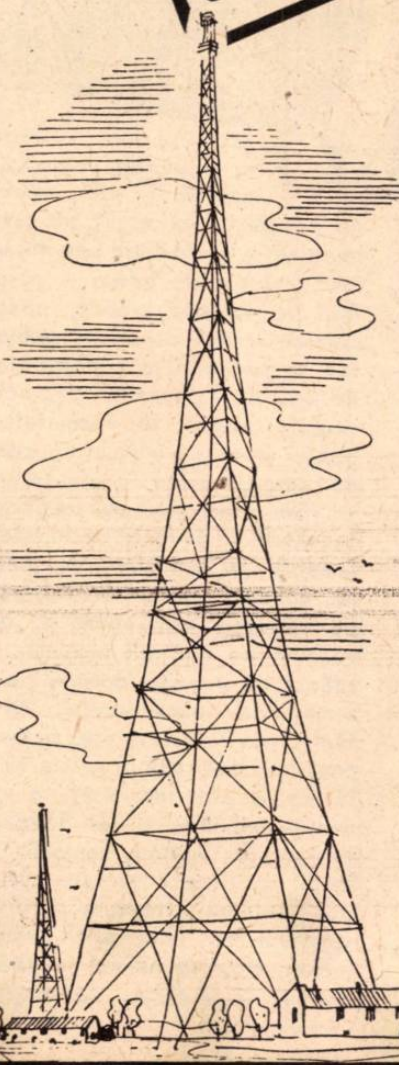
din Viena. Extractul din celule cutanee vii, numit „Biocel”, e conținut acum în Crema Tokalon culoarea roză. Aplicați-o în fiecare seară. Ea va nutri și întineri pielea Dv. în timp ce dormiți. Sbrăciturile dispar repede. După o săptămână veți arăta cu mult mai tânără. Ziua întrebuințați Crema Tokalon aliment pentru piele, celebra Crema de Paris. Ea disolvă coșurile, strânge porii dilatați și face în puține zile, moale, albă și catifelată pielea cea mai întunecată și aspră. — Se garantează rezultate satisfăcătoare, altfel se restituie banii. La farmacii și droguerii.

Cățiva din artiștii cari se vor produce în fața microfonului stațiunii P. C. J. Phillips din Eindhoven, între 17 și 20 Noembrie a. c. Dela stânga la dreapta: dra Greta Keller, dl. Eduard Startz, dra Fientje de la Mar, dra Ilomey Bailey, d. Lee Sims:

Ati uscat
VREODATA
LA RADIO POSTUL P. C. J. PHILLIPS
DIN EINDHOVEN (OLANDA)?
Acest post de radio a instituit un concurs internațional, autorizând revista „REALITATEA ILUSTRATĂ” să-l organizeze pentru România.
50 DE APARATE PHILLIPS, IN VALOARE DE PESTE UN MILION LEI, VOR FI DISTRIBUITE CA PREMII!

POSTUL de radio pe unde scurte Phillips P. C. J. din Eindhoven (Olanda) își serbează în luna Noembrie, jubileul de 10 ani. Cu acest prilej, se vor face emisiuni alese și se vor retransmite programele cele mai bune.

În ultimul timp, acest post de emisiune pe unde scurte, a construit o antenă dirijată, rotativă, de un sistem special, care permite ca, pe unda de 30 metri, postul să fie auzit până la mari depărțări.

Intrucât putința acestui post de emisiune a fost ridicată la 60 kw., făcând astfel din el cel mai important emițător, este neîndoios că el va putea fi foarte bine recepționat, în oricare colț al pământului.

Nu s'a cruțat nici cheltuiala și nici osteneala pentru ca programul din zilele jubileului să fie cât se poate de bun: orchestrele cele mai de seamă, personalități de frunte, artiștii cei mai iubiți din lume au fost invitați să colaboreze la emisiunile din Noembrie: Carol Gibbons cu orchestra hotelului Savoy, Mantovani and his boys, Greta Keller, Florence Desmond, Ben Lyon și Bébé Daniels, Danny Malone, Mister Scott, renumitul învingător al raidului Londra-Melbourn, apoi artiști spanioli cu reputație mondială, etc.

Odată cu acest program care se va desfășura dela 15 la 20 Noembrie, postul Phillips P. C. J. instituie un concurs printre toți auditorii și cititorii „Realității Ilustrate”. E vorba de a da răspuns la două întrebări simple, întrebări cari nu cer cunoștințe tehnice speciale și permit participarea oricărui ascultător de radio. Iată aceste întrebări:

a) Până la ce depărțare maximă, de Olanda, (în kilometri), se va putea recepționa programul postului de radio Phillips P. C. J. ?
b) În câte țări se vor recepționa aceste emisiuni ?
După cum se vede, fiecare poate da răspuns la aceste întrebări,

